

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

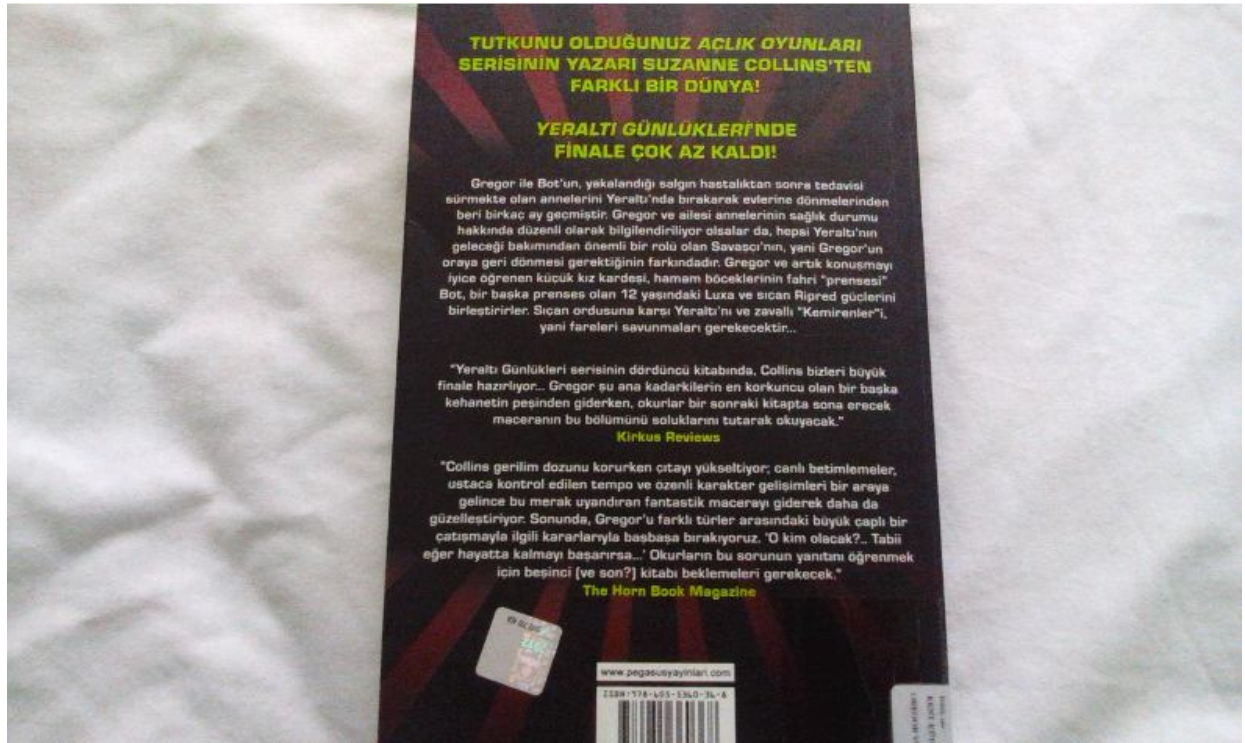
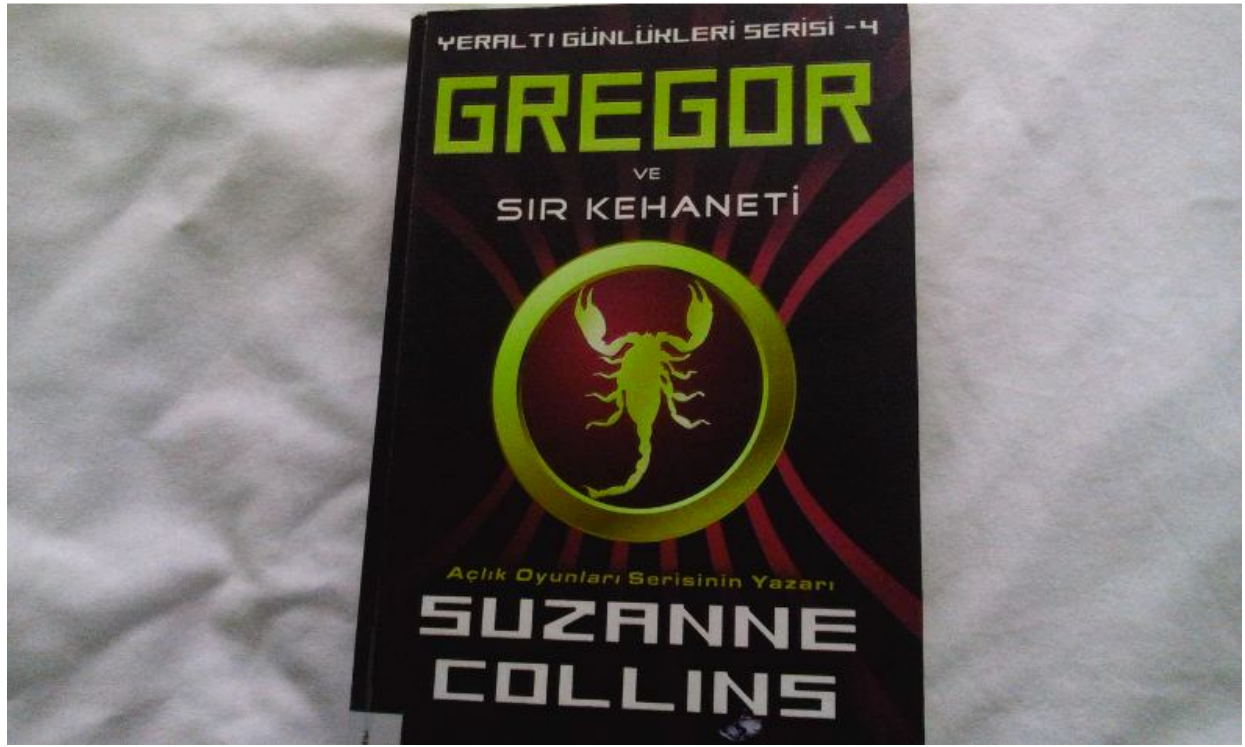
RESMİ WEB SİTEMİZ

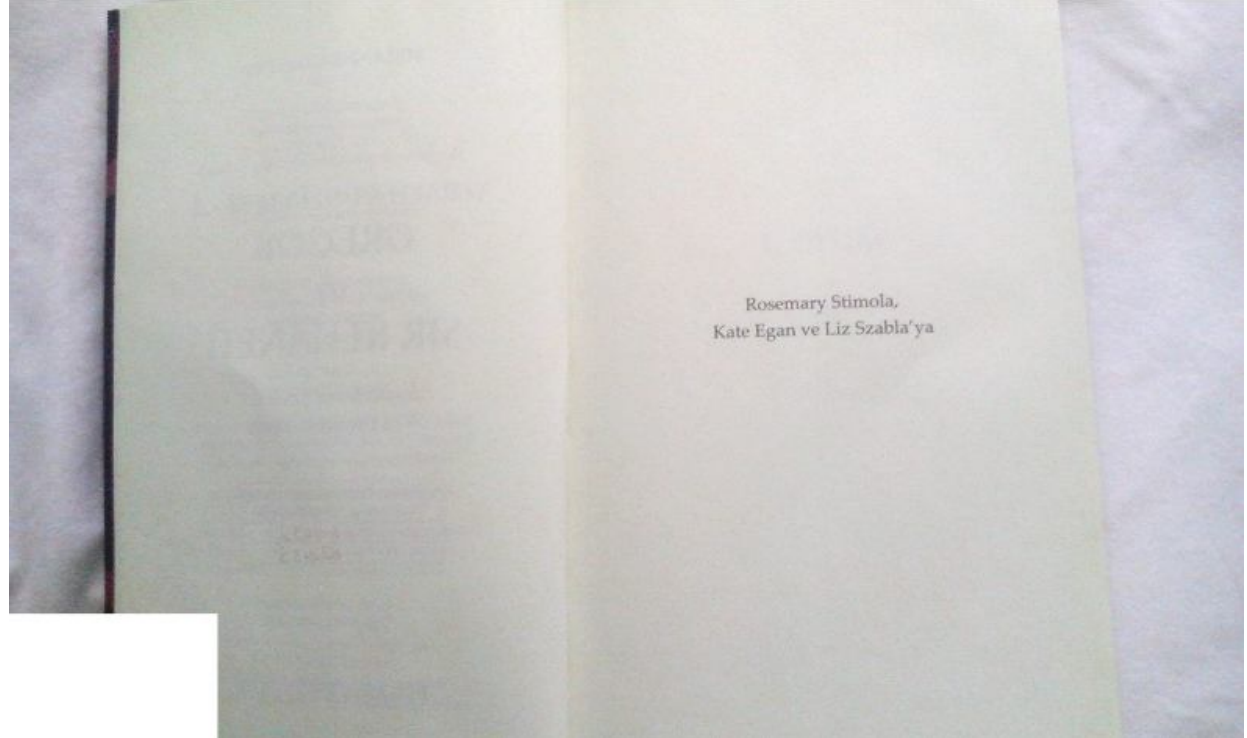
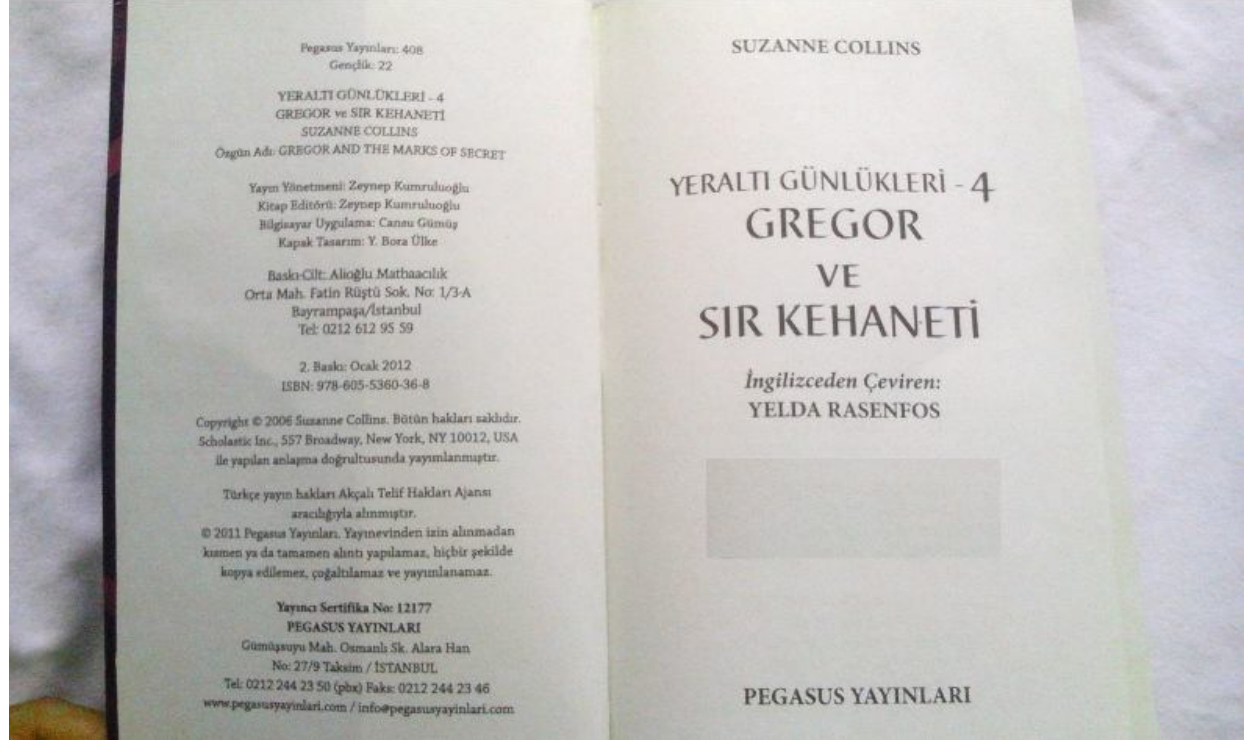
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I. KISIM

Taç

BÖLÜM

1

Gregor yatağında oturmuş, parmaklarının ucunu yara izlerinin üzerinde gezdiriyordu. İki tür yara izi vardı. Çoğu kollarında bulunan ve birbirleriyle kesişen ince çizgiler halindeki yara izleri, Yeraltı ormanında onu kendisine çeken saldırgan asmalardan kalmaydı. Dev karıncalardan oluşan orduyla yaptıkları savaş sırasında olarlarsa daha derindi ve vücudunun geri kalan yerlerindeydi. Neyse ki bacakları bu saldırılardan ucuz kurtulmuştu. Artık eskisi kadar belirgin olmasalar da tamamen kaybolmamış olan gümüşümsü izler kolsuz ya da kısa kollu giysiler giymesine engel oluyordu. Hava soğuk olsaydı bu durum sorun olmayacaktı ama aylardan temmuz ve hava sıcaklığı otuz derecenin üstündeyken bu gerçek bir problemdi.

Suratını buruşturarak pencerenin kenarında duran küçük cam kavanoza uzanıp kapağını açtı. İçindeki kremin balıkımsı kokusu anında odayı doldurdu. Yeraltı doktorlar, yara izlerinin kaybolması için bu kremi düzenli

olarak kullanmasını söylemişlerdi ama o bu konuyu elden bırakmamıştı. Yaza trileri onu pek rahatsız etmiyordu. Ta ki portla oturma odasından içeri girdiğinde Bayan Cormaci'nin soluğu kesilerek, "Gregor, bacakların böyle görünürken sokaka çıkamazsın! İnsanlar soru sormaya başlarlar!" dediği o sıcak mayıs gününe kadar.

Hakkıydı. Ailesinin başa çıkamayacağı tonlarca şey vardı... ve sorular kesinlikle bu listenin en başındaydı.

Kavacodaki kremi bacaklarına sürerken Gregor'un altında mahalledeki basket sahası. Central Park'ta göz alabildiğine uzanan yemyeşil çimenler ve yüzme havuzu vardı. Neyse ki en azından Yeraltı'na gidebilirdi. Orası ona huzar veriyordu.

Yeraltının dehşet dolu bir yer olması gerekirken kendisi için yazın kaçabileceği bir tatil yeri olabilmesi ne kadar ironikti. Fırın gibi sıcak olan daireleri Gregor, yatacak büyükanne, hasta babası ve kız kardeşleri, sekiz yaşındaki Lizzie ve üç yaşındaki Bot'la tıklım tıklımdı. Üstelik evde hep birisinin eksik olduğu havası hâkimdi... mutlak masasındaki boş sandalye... dış fırçalıktaki kullanılmayan fırça... Bazen Gregor kendini nedensizce odaları birer birer dolayış ne olduğunu bilmediği bir şeyi ararken yakalıyordu, sonra bunu annesini bulma ümidiyle yaptığını fark ediyordu.

Annesinin Yeraltı'nda bulunması pek çok bakımdan daha avantajlıydı. Yine de dairelerinin kilometrelerce altındaydı ve hepsini çok özliyordu. İnsanların şehri olan Regalia'da pek çok iyi doktor ve iyi gıda, her zaman konforlu bir hava sıcaklığı vardı. Aşağıdaki insanlar annesine

bir krallıqmış gibi davranıyorlardı. Şehrin sürekli savaş tehlikesi altında olmasını saymazsanız, burası bir tatil yeri bile sayılabilir.

Gregor ellerini temizlemek için banyoya gitti; bu yoğun bahk kokusunu yok edebilecek tek şey sanayi tipi temizleme toru olabiliyordu ancak. Daha sonra kahvaltı etmek için mutfağa yöneldi.

Onu hoş bir sürpriz bekliyordu. Bayan Cormaci çoktan gelmiş, omlet ve portakal sularını hazırlamıştı. Büyük bir kutu çörek masanın ortasında duruyordu. Bot yükselticisine oturmuş, ağzının çevresinde pudra çekerinden oluşmuş bir halkayla çöregini çiğniyordu. Lizzie çatalıyla omletini karıştırarak yemiş gibi yapıyordu.

"Hey, bunu neye borçluyuz?" diye sordu Gregor.

"Lizzie kampa gidiyor!" dedi Bot.

"Evet, bu doğru küçükhamım," dedi Bayan Cormaci. "Ve gitmeden önce güzel bir kahvaltı yapmasını sağlamaya uğraşıyoruz."

"Güzeeel ka'valtı," diye omayladı Bot. Yapış yapış parmaklarını çörek kutusuna daldırıp içinden bir tane alarak Lizzie'ye uzattı.

"Benim çöregim var, Bot," dedi Lizzie. Oysa kendisinin hiç dokunmamıştı bile. Gregor onun kamp ve bütün diğer şeyleri düşünmekten yemek yiyemeyecek kadar gergin olduğunu anlıyordu.

"Benim yok," dedi Gregor. Bot'un bileğini yakaladı ve elindeki çöregi kendi ağzına yönlendirerek kocaman bir ısırtık aldı. Bot kahkahalara boğuldu ve ağabeyinin yüzü

şekerde kaplanıncaya kadar bütün çöregi bir kerede ağzına takmaya çalıştı.

Gregor'un babası elinde boş bir tepsiyle geldi.

"Büyükanne nasıl?" diye sordu Gregor bir yandan diğ. kade babasının ellerindeki titremeyi kontrol etmeye çalışırken. Titreme varsa kötü bir gün geçiriyor demektir. Neyse ki bugün titreme yok gibiydi.

"Kıyfi yerinde. Çörek yemeği ne kadar çok sevdiğini sen de biliyorsun," dedi gülümseyerek. Lizzie'nin neredeyse hiç dokunulmamış tabağını fark etti. "Midene bir şeyler girmesi lazım, Lizzie. Bugün büyük gün."

Bu sözler sanki Lizzie'nin duygusal barajını yıkmıştı. "Bence gitmemeliyim! Gitmemem gerektiğini düşünüyorum, baba! Ya ben yokken burada bir şey olursa, ya bana ihtiyacınız olursa, ya annem kötüleşirse ya da ben döndüğümde herkes gitmiş olursa?" Kısa kısa ve çok hızlı nefes alıyordu. Gregor onun bir endişe nöbetinin eşiğinde olduğunu hissediyordu.

"Hiçbir şey olmayacak tatlım," dedi babası, yere diz çöküp kızının ellerini tutarken. "Şimdi beni iyi dinle. Her şey yolunda gidecek, kampın da çok iyi geçecek. Üstelik annen her gün biraz daha fazla iyileşiyor."

"O senin gitmeni istiyor, Liz," dedi Gregor. "Bunu sana söylememi belki yirmi kez tembühledi. Üstelik sen zaten oraya gidip onu gitmeniyorsun bile hem..."

Babasının bakışı Gregor'un koraşmayı kesmesine neden oldu. Aptal! Söylediği ne kadar ahmakçaydı! Lizzie defalarca kendini zorlayıp cesaretini toplayarak Yeraltı'na gi-

dip annesini görmeyi denemiş ama panik nöbetine yakalanmadan asla çamaşır odasındaki izgaranın ötesine geçmeyi başaramamıştı.

Her seferinde kendini yerdeki fayanslara çömelmiş ter içinde nefes almaya çalışırken bulmuştu. Herkes onun oraya gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyordu. Yalnızca bunu başaramıyordu.

"Öyle demek istememiştim, özür dilerim..." diye geveledi Gregor ama olan olmuştu. Lizzie yıkılmış görünüyordu.

"Çünkü kız kardeşin bu ailedeki tek akli başında insan," dedi Bayan Cormaci. Lizzie'nin zaten kusursuz görünen örgülerini düzeltir gibi yaptı. "Bir milyon dolar verseniz beni Yeraltı'na indiremezsiniz. Asla gitmem."

Geçen ilkbahar, bir çaresizlik anında Gregor ailesinin tuhaf sırrını Bayan Cormaci'yle paylaşmaya karar vermişti. Ona bütün hikâyeyi anlatmıştı. Babasının üç buçuk yıl önce gizemli biçimde ortadan kayboluşuyla başlamıştı. Önceki yaz Bot'u çamaşırhanedeki kapaktan aşağı düşerken nasıl yakaladığını, New York'un kilometrelerce altındaki Yeraltı diye bilinen garip, karanlık ülkeyi anlatmıştı. Orada yaşayan dev gibi ve konuşan hayvanları, hamam böceklerini, yarasaları, sıçanları, örümcekleri ve bütün diğerlerini, ayrıca Regalia adındaki güzel taş şehri inşa eden soluk tenli, eflatun gözlü insan ırkını da anlatmıştı. Bazı yarabıklar dost, bazıları düşmandı ve aradaki farkı anlamak kimi zaman çok zor oluyordu. Oraya üç kez inmişti: birincisinde babasını kurtarmak için, ikincisinde Felaket adı verilen beyaz fareyle uğraşmak için ve birkaç ay

önce Yeraltı'daki sıcaklıkları etkisi altına alan korkunç bir salgına çözüm bulmak için. Gregor'un annesi bu hastalığa yakalanmış ve kimse ne zaman eve dönebilecek kadar iyileceğini bilmiyordu. Son olarak Bayan Cormaci'ye Yeraltı'nda kendisinden savaşçı olarak söz eden bir takım kohaneler olduğunu ve bu "savaşçı"nın sıradan bir savaşçı değil, çok ender rastlanan ve "öfkeci" diye bilinen, ölümcül tehlikede bir özelliğe sahip olduğunu ve Regalia'da yaşayan halkın soyunun tükenmesini önleyecek önemde biri olduğunu anlatmıştı.

Bayan Cormaci sözünü hiç kesmemiş, yorum bile yapmadan dinlenmişti. Bitirdiğinde yalnızca şöyle demişti, "Şimdi her şey anlaşıldı."

En ilginç olanı, ona inanmış görünmesiydi. Pek çok soru sormuştu tabii. Hatta bütün hikâyeyi bir de babasından dinleyerek kontrol etmeyi ihmal etmemişti. Uzun bir süredir bu ailede garip bir şeyler döndüğünden şüphelenmekte olduğu için gerçekçi duymak onu neredeyse rahatlatmış gibiydi. Bu anlatımlar, zamansız ortadan kaybolmaları, Gregor'un yara izlerini ve Boe'un çevresinde gördüğü her hamam böceğine özenle selam vererek dolaşmasını açıklıyordu.

Yeraltı'nın fantastik doğası Bayan Cormaci'nin bunu kabul etmesini sağlamıştı. Ne de olsa o posta kutularına bırakılan ilanlarla tarot falı baktığını duyuran biriydi. Yine de, onu konuşan kocaman yarasıyla tanıştırmak için ilk kez çamaşır odasına indirip ızgaranın yanına götürdüğünde Bayan Cormaci biraz sarsılmıştı. Yarasıyla kibarca sohbet etmişti, havadan sudan konuşmuşlar, bu sırada kurtucunun üflemesiyle havaya fırlayan deterjan tozları ya-

ratığın körküne buluşma eliyle süpürmeye çekinmemiş, hatta "Kıpırdama. Kulüğında da ıplık var." bile demişti. Yarasa gittiğinde Bayan Cormaci'nin solüğunu düzenleyerek kendine gelmesi için uzun bir süre gerekmişti.

"İyi misiniz, Bayan Cormaci?" diye sordu Gregor. En son istediği onu bu kargaşaya buluşturarak kalp krizi geçirmesine neden olmaıktı.

"Ben iyiyim, iyiyim," dedi, farkında olmadan omzuna vurarak. "Yalnızca bütün bunlar sanki daha akla uygun geliyordu, peyi görene kadar... yarasayı... Şimdi beklediğimden biraz... daha olağandışı oldu."

O andan itibaren, Bayan Cormaci kendini Gregor'un ailesine bakmaya adadı. Buna izin verdiler; onun yardımına o kadar ihtiyaçları vardı ki.

Lizzie'nin örgülerini düzeltmeyi bitirdi. "Kampta giyecelerinin hepsi güzelce yerleştirildi. Oraya gider gitmez size öğle yemeği veriler. Bu çöreği yolda yemen için paketleyeyim mi?" diye sordu.

"Hayır, üzgünüm. Onu yemeyeceğim," dedi Lizzie. "Gregor onu Ripred'e götürsün."

"Peki, Liz," dedi Gregor. Bugün büyük sıçanla ekolojasyon dersi vardı. Gregor her ne kadar Ripred'e Lizzie'nin yemeğini götürme fikrinden hoşlanmasa da, bunun kız için önemli olduğu belliydi. Östelik yemek her zaman sıçanın ruh halini düzeltmeye yarıyordu.

Bayan Cormaci başını salladı. "Orada zor durumda olan pek çok canlı türü var; salgın yaşadılar, yeterince yiyecek yok, sürekli bitirileri saldırıyor... Nasıl olur da çöreği-

nı kendi bağının çaresine bakmayı en iyi başaran tek yaratıktı, şu ukala açana göstermek istiyorsun, anlamıyorum."

"Çünkü onun çok yalnız olduğunu düşünüyorum," dedi Lizzie usulca.

Gregor teslim olduğunu belirten bir ses çıkardı. Lizzie'ye kalsa kin dolu huysuz Ripred'i bir anda kendisi için üzültüp acıma hissedilebilecek bir varlık haline sokabilirdi.

"Küçük bir kız için çok büyük bir yüreğe sahipsin," dedi Bayan Cormaci, onu şefkatle okşayarak. "Şimdi gidip dışlarını fırçala yoksa otobüsü kaçırarsın."

Lizzie kahvaltıdan kurtulduğuna sevinerek odadan çıktı. Bayan Cormaci onun arkasından bakıp başını salladı. "En çok onun için üzülüyorum."

"Belki de kamp ona iyi gelir," dedi Gregor.

"Bundan eminim. İyi gelecek," dedi babası. Ama kimse tam olarak ikna olmamıştı.

Ne olursa olsun, Lizzie on beş dakika sonra şehir çocuklarını kampa götüren otobüsteydi.

Gregor'un Ripred'le olan dersine yetişmek için hâlâ bir saati vardı. Babası ve Bayan Cormaci'yle oturup aile meselelerini tartıştı.

Apeşide, Regalia'da, insanlar New York şehrinde düğün talihlilerine ait eşyaları bir müzede topluyorlardı. Bu biriktirme işi yüzyıllardır sürdüğü için oldukça büyük bir koleksiyona sahip olmuşlardı. Ailesinin maddi durumu nedeniyle, Gregor'a, oradan değerli olduğunu düşündüğü ne isterse alabileceği ayrıcalığı sağlanmıştı. Başta yalnız-

ca cüzdan, çanta ve bulabildiği nakit parayı almakla yetinmişti. Bu bir süre onları idare etmişti.

Bayan Cormaci'nin daha büyük planları vardı. "Bay Otis diye birini tanıyorum, antika alıp satıyor." Gregor'a bir valiz vermiş ve gelecek sefer için doldurmasını söylemişti. O da öyle yaptı. Getirdiklerinden bazıları değersizdi ama içlerinde büyük kırmızı taşlı bir yüzük vardı ki, iki ay boyunca tüm faturalarını ödemelerini sağlamıştı. Artık yüzüğün parası tükenmişti. Bu yüzden yeni bir satış operasyonuna girişmenin zamanı gelmişti. Herkes satılması gereken eşyanın Gregor'un müzede, bir eyerin altında bulunduğu, eski ama zarif keman olması konusunda hemfikir. Zarar görmemişti ve hâlâ kutusunda. Yalnızca bir kez bakarak bile onun iyi para edeceği söylenebilirdi.

Gregor aşağıdan getirdiği eşyaların parasına ne kadar müteşekkir olsa da müzeye yaptığı ziyaretlerden hiç hoşlanmıyordu. Cüzdanlar, yüzük veya keman hakkında düşünmeyi sevmiyordu... onların eski sahiplerini, onların Yeraltı'nda bulan trajik sonlarını. Eşyaların sahiplerinden çok azı kurtarılıp Regalia'ya götürülebilmisti. Geri kalanlar ya düşüşün etkisiyle ya da tünellerde av olarak veya sıçanlar tarafından yenerek ölmüşlerdi. Bu yüzden de bu yaptıkları konuşmaya "aile meselesi" demeyi tercih ediyordu.

Neyse ki, bugünkü Yeraltı ziyareti müze gezisi içermiyordu. Annesini görmeyi, arkadaşlarıyla takılmayı ve güzel bir yemek yemeyi planlamıştı. Yani bugün güzel bir gün olacaktı... Tabii Ripred'le yapacakları ekolojasyon derisi bittikten sonra.

"Sıçanla zamanında buluşmak istiyorsan artık yola

çıkmaştın," dedi Bayan Cormaci.

"Haydi, gel, Bot, Anneyi görmek istiyor musun?" diye sordu Gregor. On kapının yanındaki palto askısından bir el feneri alıp kemerindeki halkaya taktı.

"Evet!" dedi Bot "Sandaletlerimi bulayım!" Heyecanla koştu. Lizzie'nin aksine, Bot, Yeraltı'nın en büyük hayranlarından.

Bayan Cormaci onlara çamaşırhaneye kadar eşlik edip etrafa gülcülük etmeyi önerdi. Önce onun daireesine uğradılar. Burdoları açıp içinden yarı yemiş makarna salatasıyla dolu bir kase çıkardı. "Al," dedi. "Bunu da o saçana götür."

Gregor, Lizzie'nin peçeteye sarılmış çöregini havaya kaldırarak gösterdi. "Ripred'in yemeği hazır."

"Bunu da götürsen kolun mu yorulur?" diye sordu Bayan Cormaci.

"Hayır. Yalnızca ona bu kadar güzel bir makarna salatası götürmenin gereği olduğunu sanmıyorum. O kendi yemeğini yakalayabiliyor," dedi Gregor.

"Bunu zaten atacaktım. Mayonez, sanki biraz bozulmaya başlamış ama onun buna aldırış etmediğini sanmıyorum," dedi Bayan Cormaci. "Bekle, kesekâğıdına koyayım. Saçanın kâsemi yalamasını istemiyorum."

Gregor başını salladı. "Siz Lizzie'den betersiniz." O istediği kadar Lizzie'ye çörek hakkında nutuk alsın, Gregor kadını iyi tanıyordu. Yeraltı'na ineneği her sefer Bayan Cormaci bozulmaya başladığı bahanesiyle eline Ripred'e götürmesi için bir şeyler tutuşturuyordu.

"Belki de kız haklıdır. O saçanın hayatta nesi var? Evi yok, ailesi yok, sürekli dövülmek zorunda. Herkesin hayatı küçük mutluluklara ihtiyacı vardır. Tanrı aşkına, götür şu makarna salatasını," dedi Bayan Cormaci.

"Tamam," dedi Gregor. Neden Ripred'e yemek götürmemek için bu kadar inat ettiğini kendisi de bilmiyordu. Evet, inat ediyordu. Gregor ekolojisiyle ilgili iyi değildi ve Ripred onun bu yavaş ilerleyişi karşısında son derece sabırsız davrandığı için onun kendine olan güvenini sarsmış ve küstahlaştırmıştı. Artık karanlıkta yön bulma konusunda ustalaşma çalışmalarına neredeyse son vermişti ve Ripred bunun farkındaydı. Böylece iki saatlik ekolojisi dersleri Ripred'in onun ne kadar zayıf ve yeteneksiz olduğunu söylediği iki saatlik işkencelere dönüşmüştü. Ripred'i yemekle ödüllendirmek fikri Gregor'u çıldırtıyordu.

Aşağıda, çamaşırhane, Bayan Cormaci Gregor'a tamam işaretini yapmadan önce etrafta kimsenin olmadığını emin oldu. Gregor ızgaranın kapağını açtı ve birdenbire karşısında Nike'in kafası belirince ağzından şaşkınlık ısıltı çıkmasına engel olamadı. Bot koşarak gelip siyah-beyaz çizgili yarasının suratını okşadı.

"Selamlar, Penses," diye mırıldandı Nike.

"Selamlar, Penses," diye karşılık verdi Bot ve birlikte güldüler. Bu olay şimdiye dek belki elli kere aynen yaşanmıştı ama Bot'u hâlâ güldürebiliyordu. Gregor, Nike'in yalnızca kız kardeşi bunu çok komik bulduğu için güldüğünü düşünüyordu. "İkimiz de pensesiz!" diye açıkladı Bot he-

yecanla Gregor'a.

"Evet, byle... hâlâ çok komik, Bot," dedi sırılarak. Yanı sıra, kız kardeşinin kız olduğu için Nike gerçek bir prenses. Mamam böcekleri Bot'u "Penses" diye çağırıyordu. Çünkü onun için nedense deli oluyordular ama bu aslında yalnızca bir lakaptı. "Gelin Penseset, yoksa geç kalacağız." Bot'u kucakladı ve Bayan Cormaci'ye döndü. "Akı yama görüyorsunuz, değil mi?"

"Elbette. Size iyi öğeseler. Ben her şeyi idare ederim," dedi yaşlı kadın.

O anda Gregor makarna salatası konusunda olay yaratıp için kendini kötü hissetti. Bayan Cormaci bütün aileyi bir anda tutan tek şeyken onunla aptal bir salata için nasil tartışabiliyordu? "Tamam, çok teşekkür ederim, Bayan Cormaci."

Yaşlı kadın dalgın dalgın elini salladı. "Hayatımda bundan daha önemli neyin var ki? Haydi, gidin artık."

Geçitten aşağı inileri, karanlık taş tünellerden geçişleri ve Regalie'nin iyi aydınlatılmış sarayına ulaşmaları sorunsuz gerçekleşti ama Bayan Cormaci'yle Ripred'in beslenmesi üzerine yaptıkları tartışma yüzünden programın gerisinde kaldı. Büyük Salon'da yere iner inmez Gregor'un dene yetmesini gerekiyordu. Annesine kısaca gitte atacak zamanı bile kalmamıştı ve hastane katına uğramadan merdivenlerden inmeye başladı.

Sarayın derinliklerinde, Gregor dört kalın taş çubuğu kaldırarak ağır kapının sürgüsünü açtı ve geri dönerken kullanmak için hafifçe aralık bırakarak ilerledi. Ayakları

onu birkaç basamak aşağı indirdi. Regalia korveyi denizrin burada yapılmasına karar vermişti. Hâlâ peşir sızları içindeydiler ama Ripred'in varlığının insanları rahatsız etmeyeceği kadar uzaktaydılar. Suçunlar ve insanları yüzümleridir bir savaş bir barış hali içinde yaşamakta olduklarından çok az insan evinin yakınında bir saçın dolanmasından düşüncesine katlanabiliirdi.

Ripred her zamanki buluşma yerleri olan geniş, daire şeklindeki mağarada Gregor'u bekliyordu. Saçın sırtına bir duvara dayamış elindeki bir kemik parçasını kemiriyordu. Gregor'un el fenerinden çıkan parlak ışık gözetine gelince ciyakladı. "Çek şunu gözünden! Kaç defa uyarıyordum!"

Gregor ışığı başka bir yere yöneltirken yanıt vermez zahmetine girmede. Loş ışıkta bile Ripred'in burnunun çalştığını görebiliyordu.

"Bu koku ne?" diye sordu.

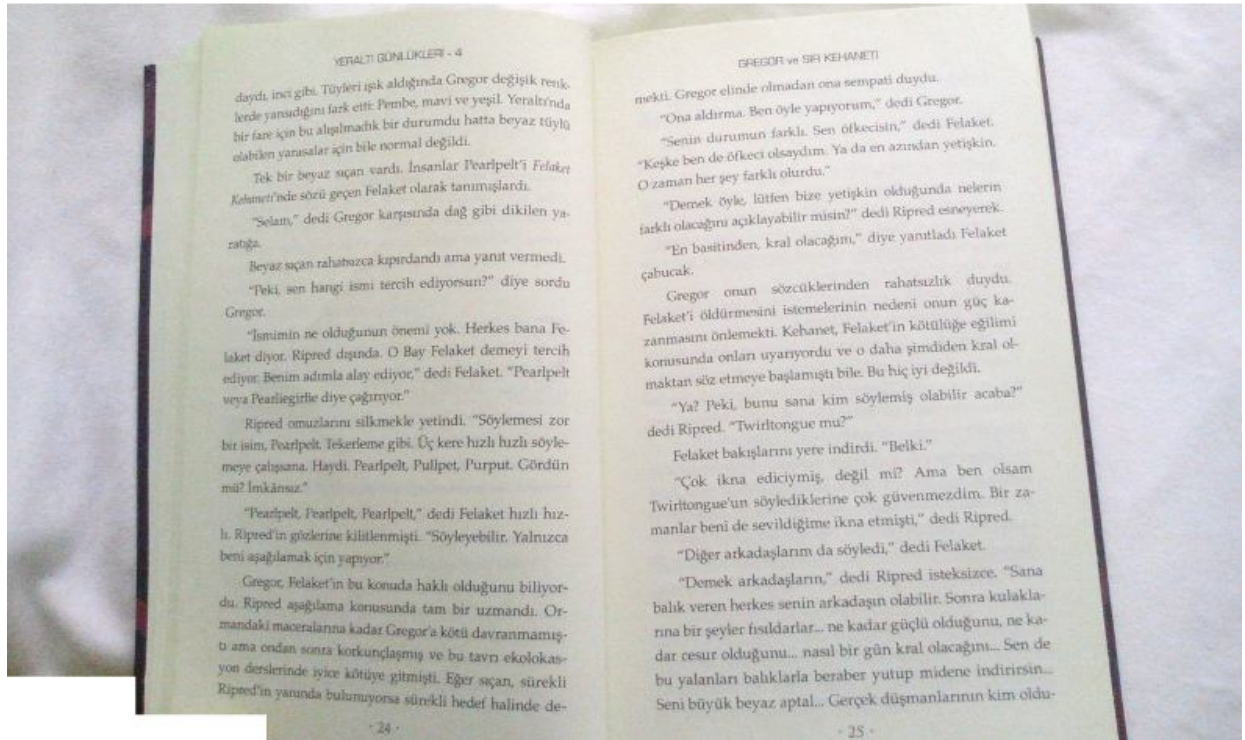
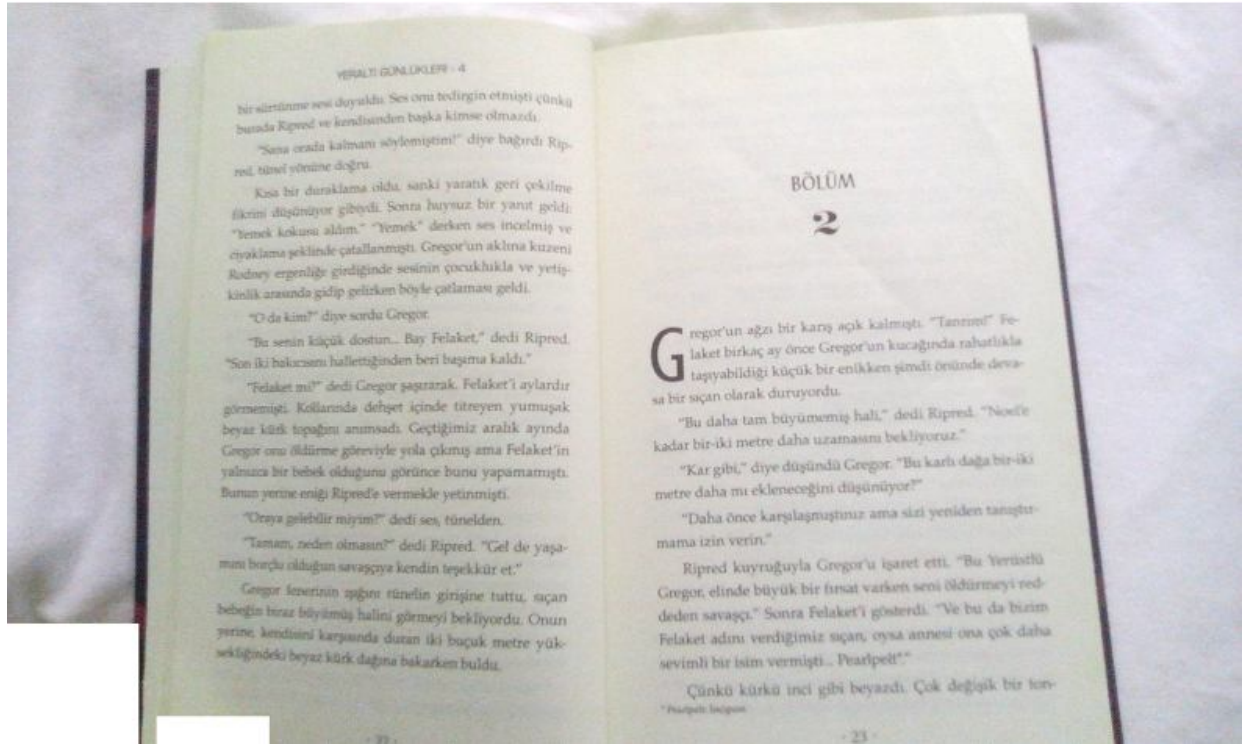
"Lizzie sana bunu gönderdi," dedi Gregor ve çöregi saçana fırlattı.

Ripred kolayca ağzıyla yakaladı ve tadını çıkararak ağzının içinde dolaydı. "Lizzie. Neden ailenin kibar üyeleriyle zaman geçirme fırsatım olmuyor?" diye sordu. "Kese kâğıdında ne var?"

"O da Bayan Cormaci'den," dedi Gregor.

"Ah, La Bella Cormaci," diye içini çekti Ripred. "Mutfak tannçası bana bugün ne göndermiş acaba?"

"Kendin bak," dedi Gregor. Tam makarna salatasını da az önce çörece yapıtı gibi gönderiyordu ki bitişik tünelden

bu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Sen düşünmüyorsun, bu kadarını biliyorum!" dedi Felaket tükürmesine.

"Sen tüm kemirenlerin düşmanısın. Sefil insanlarla, uçanlarla ve sürünenlerle anlaşmalar yapıyorsun, onları yok etmenin yollarını arayacağın yerde! Twirlongue bana senin liderlik etme hırslı yüzünden Gregor'e nasıl ihanet ettiğini anlattı. Sanki aklın başında bir kemiren seni izlemiş gibi. Geri kalanımız için sen bir zavallıdan başka bir şey değilsin! Ben seni, ben seni..."

"Beni ne? Ne yapacaksın? Öldürecek misin? Denemesi bedava, Pearlbeğirle," dedi Ripred.

Ve o anda, Gregor'un şaşkın bakışları altında Felaket kökreyerek Ripred'e saldırdı. Bunu yapacak cesarete sahip çok az sıçan vardı. Ripred ölümcül bir düşmandı. Felaket ondan daha uzun ve birkaç kilo daha ağır olabilirdi ama onun gibi bir sıçanı alt etmeyi nasıl düşünebilirdi?

Gregor havada uçan pençe ve keskin dişlerden kendini korumak için koşarak birkaç basamak yukarı çıktı. Felaket vahşice dövüşüyordu ama mağarada hiç çaba göstermeden onu kontrol edebilen Ripred'e dokunmayı bile başaramıyordu. Yine de bütün bunları izleyince Gregor ilk kez Felaket'ten korktuğunu hissetti. Onu korkutan devasa boyutları ya da kehanetler değil, Ripred'e saldırmadaki hırslı. Ya çok cesur ya da çok aptaldı veya kendi gücünün etkisinde kalmıştı. Bu özelliklerden herhangi birinin, insanların bir gün Yeraltı'nı yok edeceğini düşündükleri bir yaratıkta bulunması korkutucuydu.

"Yeter, tamam, sakinleş artık," dedi Ripred. "Sıkılma-ya başladım ve ben sıkılınca çok tehlikeli olurum."

Ama Felaket geriyecek huz aldı ve yeniden saldırdıya geçti.

"Kes artık dedim sana," dedi Ripred, Felaket'i savuştururken. Beyaz sıçan büyük bir gümbürtüyle kafasını karşıdaki duvara vurdu. Bu darbe onu bir anlığına da olsa durduracak kadar etkili olmuştu.

"Kendine zarar verene kadar duramıyorsun."

Kafasını taş duvara toslamak canını oldukça yakmış olacaktı ki Felaket pes etmişti. Öne eğilerek oturdu ve pençeleriyle gözlerini kapadı. Sonra Gregor'un beklemediği bir şey yaparak ağlamaya başladı. Üstelik sessiz bir ağlama değil, derin, vücudunu sarsan hicrî kırıklarla.

"Tamam, şimdi de ünlü ağlama numarası başladı," dedi Ripred.

Felaket'i ağlarken görmek hiç hoş bir manzara değildi. Dev saldırı sıçanından eser kalmamıştı. Şimdi zorbalığa uğramış iri bir çocuğa benziyordu. "Neden onu biraz rahat bırakmıyorsun, Ripred?" dedi Gregor.

"Çünkü benden nefret ediyor!" diye hicrî Felaket. "Hep nefret etti. Beni zorla yanına aldı. Arkadaşlarımdan ayırdı. Bütün hayatımı onun tutsağı olarak geçirdim."

"Sana bunları mı anlattılar? Senin şu harika arkadaşlarını?" dedi Ripred. "Sana aynı zamanda yaşamını kurtardığımı ve bir enikken alıp yetiştirdiğimi de söylediler mi? Karnın tok değil miydi bunca zaman? Salgına yakalandın mı? Şimdi benden şikâyet mi ediyorsun?"

"Sen beni yetiştirmedin," dedi Felaket. "Razor yetiştirdi. Bana bir tok o değer verdi."

"Evet ve sen de sana değer veren tek canlıya borcunu nasıl ödedin?" Sana acımaya başlamadan önce bunu anlatsana sıvaççıya. Haydi, ne duruyorsun, anlatsana!" diye bağırdı Ripred.

Ama Felaket devam etmedi. Onun yerine uzun pembe kuyruğunu ön pençelerinin arasına alıp ucunu emmeye başladı.

"Oh, ühü ühü ühü, zavallı küçük korunmasız Felaket, Razor ona kendi eniği gibi davrandı. Yemedi yedirdi, onu korudu, ona hayatta kalmayı öğretmeye çalıştı. Pekî, Razor şimdi nerede? Öldü. Pekî, neden? Çünkü Pearlpet onu bir sürünen leşi için öldürdü," dedi Ripred.

"Öyle olsun istememişim," diye sızlandı Felaket. "Arıkmıştım. Bunun Razor'ı öldüreceğini düşünemedim."

"Onu uçurumdan aşağı iterken öldüreceğini düşünmedin mi? Genellikle öyle bir sonucu oluyor," dedi Ripred.

"Uçurumdan düşeceğini düşünemedim. O kadar sert vurmamıştım," dedi Felaket, ağzında kuyruğu varken sesi boğuk geliyordu.

"Ya delilleri yok etmek için cesedini yemeğe çalışman?" Ripred iğrenme hissiyle Gregor'a döndü. "Onu o halde bulduk. Ölü baş Razor'ın kanyıyla kaplıydı, ciğerini çöğüyordu."

Gregor sabne gözünde canlanınca midisinin altüst olduğunu hissetti. Felaket'e bakarken zihninde alarm zilleri çalmaya başlamıştı.

"Yo, yo, yo, yo," dedi Felaket. Kuyruğunu emme emme artık kendi kanını içmeye başlamıştı.

"Evet, evet, evet, evet. Daha geçen hafta Clawstın'ın bir gözünü kör ettin, Ratriff'in de kolunu koparttın. Neden? Nedenini sen bile söyleyemiyorsun! Şimdi seni her yere yanımda taşımak zorundayım çünkü başka kimse sana dayanmıyor. Bırak kuyruğunu emmeyi!" Ripred öfkeyle patladı. "Kalmış işe bak! Gerçekten de sıçanların kuyruğunu emen birinden emir almak isteyeceğini mi sanıyorsun?"

"Belki almaya başlamışlardır bile," dedi Felaket de tıslayarak. "Senin bir şeyden haberin yok! Belki benden emir almaya başlamışlardır!"

Bu sözlerin ardından beyaz sıçan yerinden fırlayarak mağaradan çıktı ve gözden kayboldu.

"Sana beklemeni söylediğim yerde bekleyeceksin!" diye bağırdı Ripred arkasından ama Felaket'in kaçarken çıkardığı ırmalama seslerini dışında yanıt gelmedi. "Tabii orayı bulabilirse," dedi sıçan içini çekerek. "Gözünü kırpana kadar kayboluyor."

Ripred sırtını Gregor'un biraz ilerisinde duvara yaslayarak durdu, tekrar konuşmaya başlamadan önce biraz bekledi. "İşte menzilden çıktı, artık bizi duyamaz. Söylese ne, Yerüstü, onu gördün. Fikrin nedir?"

Gregor bir süre yanıt veremedi. Daha birkaç dakika önce pek çok duyguyu bir arada yaşamıştı: Felaket'i görmesinin şoku, kral olma hirsından rahatsızlık, cesaretinden dolayı korku, duygusal dengesizliğinden dolayı acıma ve bakıcısını öldürmesinden dolayı iğrenme. "Sefil durum-

da," diyebilirdi Gregor sonunda.

"Tehlikeli bir sefillik ve biz onun yaşamasına izin verdik," dedi Ripred. "Sen bir enişt öldüremediğin için izin verdin. Ben onu öldürmenin her türlü barış durumunu sona erdireceğini düşündüğüm için izin verdim. Onu öldürürsen kimsenin beni izlemeyeceğini söylerken haklıydın."

O anda Gregor aslında Ripred'in gerçek planını bilmediğini fark etti. İlk kez karşılaşmalarında amacının sıçanların kralı Gregor'u tahtından indirmek olduğunu söylemişti. Gregor da bunu yapması için ona yardım etmişti. Acaba şimdi amacı neydi?

"Kral mı olmak istiyorsun, Ripred?" diye sordu Gregor.

"Pek istemiyorum," dedi sıçan içini çekerek. "Tek istediğim savaşın sonsuza dek bitmesi. Sence Felaket bunu başarabilir mi?"

"Hayır," dedi Gregor.

"O, tacı istiyor ve alamaması için de bir neden yok. Sence bu durumda ne yapmalıyız?" diye sordu Ripred.

"Yapmak mı?" Gregor'un Felaket hakkında ne yapması gerektiğiyle ilgili en ufak bir fikri yoktu.

Gregor'a doğru eğilen sıçanın sesinde telaş vardı. "Belki de sen haklıydın. Onu kaderinin öngördüğünden farklı yetiştirebildirdim ama bana geldiğinde artık çok geç olmuştu. Babası o zamana kadar onu çoktan etkilemişti."

"Babası mı?" dedi Gregor.

"Snare. Onunla tanışmıştın. Onu, Felaket'in annesiyle ölümüne dövuşürken görmüştün," dedi Ripred.

"Evet..." Gregor labirente Felaket'in annesi Goldshard

ile gri sıçan Snare arasındaki kavgayı anımsıyordu ama Gregor, Snare'in Felaket'in babası olabileceğini hiç düşünmemişti. Hiç babaya benzer bir tarafı yoktu.

"Snare herkese göre kötü karakterli bir yaratıktı. Neden Goldshard'ın bu konuda uyarımama rağmen onu eş olarak kabul ettiğini anlamak imkânsız. Beni dinlemediği için sonradan çok pişman oldu. Felaket'in kardeşlerine ne olduğunu hiç merak etmedin mi?" diye sordu Ripred.

"Hayır," dedi Gregor. "Ama şimdi düşününce Felaket'in tek enik olması biraz garip geliyor."

"Snare hepsini öldürdü. Hem de Goldshard'ın ve Felaket'in gözleri önünde. Felaket'in sütüne ortak olmalarını istemedi," dedi Ripred. "Buna hiç gerek yoktu çünkü hangi atleyle verse diğer enikleri kabul ederlerdi."

"Bu çok korkunç," dedi Gregor.

"Felaket bunu hatırlıyor. Snare onu döverdii de. Üstelik anne ve babası birbirlerini öldürdü," dedi Ripred. "Sen onun bunları hatırlayamayacak kadar küçük olduğunu düşünmüş olabilirsin ama ona Snare'in adını söyle ve bak nasıl tir titriyor."

"Sence sonunda kral olmayı başarabilir mi?" diye sordu Gregor.

"Takipçi bulmakta zorlanmaz, ne de olsa o Felaket. Beyaz kürkü ve kocaman cüssesi de var, içinde Yeraltı'nı silip süpürecek kadar nefret olduğunu da biliyoruz. Birçok sıçan, onlara duymak istediklerini söylediği sürece denge-sizliğine de aldırış etmeyecektir. Çok uzun süre aç yaşadılar, pek çoğu salgında hayatını kaybetti... özellikle enikler.

İstedikleri intikamı aldığı sürece kemiriciler onun kim olduğunu veya ne yaptığına aldırış etmezler," dedi Ripred.

Ripred konuşurken Gregor'un sırtından bir ürperme geçti. Gregor bu hırslı, kinci, vahşi, nankör ve sorunlu dev beyaz sıçanı kurtardığı bebekte karşılaşmıyordu. Annesi, ni burnuyla dürttüğü uyardırmaya çalışan Felaket'in görünüşü hâlâ gözlerinin önündeydi. "Belki Goldshard yaşıyordu," dedi Gregor. "Belki o zaman iyi biri olurdu."

"Ama yaşamadı ve bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz," dedi Ripred. Başını salladı ve yeniden duvara yaslandı. "Kızlar ona çok iyi baktı. Bugün gördüklerini dikkate alırsan, ben de ona enikler kötü davranmadım." Ripred'in gözleri karanlıkta parladı. Pençeleri göğsündeki tüyleri taradı, kürkünün arasında Gregor'un babasını kurtarmaya gittiklerinde aldığı büyük yaraları izi hâlâ belli oluyordu. Ripred'in omuzları ağır bir yük taşıyormuş gibi düşmüştü. Çöküşü görünüyordu.

Gregor, Bayan Germac'in onun hayatında biraz da olsa neşeye ihtiyacı olduğunu söylediğini anımsadı. Makarna salatasını unuttu. "Aı!"

Ripred kese kılıfını aldı ve burnunu içine soktu. Birkaç lokma aldıktan sonra kese kılıfını buruşturup ağzına attı ve onu da yedi. Yemek onun ruh halini kesinlikle değiştirmiyordu. Kanları gevşedi ve tatmin olmuş bir ses çıkardı. "Hem, ne yapılması gerektiğini biliyorum. Beklemek işleri kolaylaştırmayacak. Hemen yapış bitirmeliyiz."

"Neyi?" diye sordu Gregor. "Neyin hemen yapılması gerekiyor?"

"Sen benim söylediklerimi hiç dinlemey misin?" dedi Ripred.

Gregor dinlemişti ama demek ki anlamamıştı. "Felaket'in bir sorun olduğunu biliyorum..." diye başladı. Ripred bir pençesini Gregor'un omzuna koyarak sözünü kesti. Gregor, sıçanın parlak gözlerinde kendi yansımalarını görebiliyordu. Küçük ve gekli bozulmuş olarak.

"Onu öldürmek zorundayız, Savaşçı," diye fısıldadı Ripred. "Hem bu ne kadar erken olursa o kadar iyi."

BÖLÜM

3

“Onu öldürmek mi?” diye sordu Gregor çok içinde. Duyduklarından Felaket’in danışmanlığa veya gözetim altına alınmaya ihtiyacı olduğu gibi anlamlar çıkartmıştı yalnızca. Evet, o bir felaketti, hatta biraz da deliydi ama neler yaşadığına bakılırsa bu normaldi. Gregor, Felaket’in Razor’ı uçurundan aşağı isteyerek ittiğine inanmıyordu. Bütün o ağıllamalar ve kuyruk emmelerden sonra öyle düşünmesi zordu. Yamyamlığın iğrenç bir davranış olduğunu kabul ediyordu ama Gregor’un bildiği kadarıyla sıçanlar zaten birbirini yiyordu. İlk görevinde, bir örümceğin diğerini yediğine tanık olmuştu ve Ripred’in bu durumla bir sorunu olmamıştı. Felaket’in diğer sıçanlara zarar vermesine gelince... Sıçanlar zaten sürekli birbirleriyle kavgaya dövüş halindeydi. Felaket’in belki de yalnızca kendini kontrol etmesine yardımcı olacak birine ihtiyacı vardı. Kendisi de hâlâ güçlerini kontrol etmeyi öğrenememiş bir ökeci olan Gregor’a göre, onu ölüme cezalandırmak acımasızlıktı.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

“Evet, onu öldürmeliyiz ve kaybedecek zamanımız yok,” dedi Ripred.

“Ama... Benim onu öldürmek için bir şansım olmuştu ve yapamadım, unuttun mu?” dedi Gregor.

“O zaman işler başkaydı,” dedi Ripred.

Gregor’un beyni Ripred’in hızlı hızlı söylediklerini sindirmekte güçlük çekiyordu. Anlamaya çalıştı. “Madem onun ölmesi gerektiğini düşünüyorsunuz, neden kendin öldürmüyorsunuz?”

“Kehanet yüzünden,” dedi Ripred.

Kehanet mi? Gregor’un bildiği kadarıyla başka kehanet yoktu. Aslında son zamanlarda hayatının öncekine göre çok daha kolay olmasının nedeni tepesinde sallanıp onu tehdit eden başka bir kehanetin olmamasıydı. Yüzlerce yıl önce Regalia’yı kuran ve bir odayı boydan boya kazdığı kehanetlerle donatan Sandwich’li Bartholomew’dan geriye başka uyarı kalmamıştı. Savaşçı olarak, Gregor’un şimdiye dek üç kehanette adı geçmişti. Daha fazlası olması imkânsızdı. Ama yine de...

“Ben başka kehanet olduğunu duymadım,” dedi Gregor. Belki de bu yine salgının ilacını bulmak için Gregor’u Yeraltı’na inmeye kandırırken başvurduğu gibi Ripred’in yanı sıra gerçeklerden biriydi.

“Peş peşe gelen iki taneden sonra biraz dinlenmenin adil olacağını düşünmüştük. Ama inan bana, gerçekten var,” dedi Ripred. “Adı da Zamanın Kehaneti.”

“Ve onada benim Felaket’i öldürmem gerektiği mi anlatılıyor?” dedi Gregor.

GREGOR VE SİH KEHANETİ

“Bu benim yorumum, evet. Ama merak etme, sana yardım etmek için ben de orada olacağım,” dedi Ripred. Sıçan planını anlatırken rahatlıyor gibiydi. “Dinle, bunu yanı sıra ders sırasında yapacağız. Kihnci getir,” dedi. “Ve bunu sakın kimseye söyleme!”

Gregor sıçanın son söylediğinden hoşlanmamıştı. “Vikus’a bile mi?” Yaşlı adam Regalia konseyinin başındaydı ve Regalia’nın kraliçesi Luxa’nın büyük kabusuydu. En önemlisi de, gerçekten Gregor’un güvenebileceğini bildiği çok az sayıdaki Yeraltıdan biriydi.

“Özellikle Vikus’a. Felaket’i buraya getirdiğimi bilirse çok zor durumda kalır. Konsey benim bile burada olmamı istemiyor. Vikus duyduğu her şeyi konseye iletmek zorunda. Zaten karısının salgında oynadığı rol yüzünden duyduğu suçluluk onu yıpratmış,” dedi Ripred. “Bu yüzden, yarın, aynı saatte aynı yerde buluşalım. Kihnci getiriyorsun ve ondan kurtuluyoruz.”

Gregor dudaklarını sımsıkı kapadı. Ripred’le tartışmaya çalışmanın anlamı yoktu. Sıçan ne olursa olsun Felaket’i öldürmeleri gerektiğine inanmıştı. Ne yapacağına tam olarak karar verene kadar karşı çıkmanın faydası olmayacaktı. Doğru olmadığından emin olduğu tek şey, Ripred’le bir mağarada baş başa verip Felaket’in cinayetini planlamaktı.

“O zaman, yarın görüşürüz,” diyebildi Gregor.

“Anladığına sevindim, Gregor. Başka seçeneğimiz yok.” Bunu söyler söylemez de karanlığa karıştı.

Gregor akli karışmış halde yavaş yavaş kente dönmek için yola çıktı.

"Yerüstü! Ses Gregor'u yeniden dünyaya getirdi. Ayakları onu doğruca hastane katına götürmüştü. Annesinin odasının kapısında duran Howard'ı gördü. Gregor arkadaşına, salgından önceki halini düşünmeden bakamıyordu: o zamanlar sağlıklı, güçlü, iri yapılı, pürüzsüz temliydi. Bundan birkaç ay önce ölümü yenmişti ama hâlâ eski halinden on kilo daha zayıftı ve yüzündeki mor izler, iyileşen doktorların söylediğine göre biraz solacaktı ama asla tam olarak geçmeyecekti.

Hastalık Howard'ın hayatının yönünü değiştirmişti.

Regalialılar onun salgın yüzünden hâlâ hastalarla dolu olan hastanede çalışmasını ve doktor olmak için eğitim almasını uygun görmüşlerdi. Howard genç ve güçlüydü ve diğer kurbanlara göre iyileşip toparlanması çok daha hızlı olmuştu. Hâlâ iyileşmemiş olan, Gregor'un annesi gibi pek çokları vardı ve Howard kendini onlara yardım etmeye adanmıştı.

"Yerüstü, sana bir sürprizim var!" dedi Howard.

"Umarım iyi bir sürprizdir," dedi Gregor. Ripred'in sürprizinin etkisinin bütün güne yeteceğini düşünerek.

"Gel de kendin gör," dedi Howard, eliyle odaya girmesini işaret ederek.

Gregor annesini bir sandalyede otururken buldu. Yüzü endişeyle buruştu. "Yataktan çıkmışsın. Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ben mi? Sabahın altısından beri ayaktaym. Kahvaltı sofrası hazırladım, yarasa sırtında gezdim, şimdi de odanın mobilyalarını yeniden düzenlemeyi düşünüyorum. Bu

dekeordan biraz sıkıldım," dedi annesi.

Gregor güldü. Annesi kuşkusuz bunların hiçbirini yapmamıştı ama onu hastalandığından beri ilk defa yatağının dışında görüyordu. "Belki de mobilya düzenleme işini yarına bırakmalısın."

"Bu doğru. Sizi tekrar yatağınıza alsak iyi olur," dedi Howard. "İlk günden fazla yorulmanız istemeyiz." Onu kaldırmak için yanına gitti.

"Hayır, Howard, bırak da önce kendim deneyeyim," dedi Gregor'un annesi. Büyük bir kararlılıkla kendi kendine ayağa kalktı. En fazla beş adım ötede olmasına rağmen ancak son saniyede kendini yatağa atmayı başardı.

Howard ve Gregor onu yerleştirmek için yanına koştular. "Bu çok iyiydi," dedi Howard cesaretilendirerek. "Her gün biraz daha kolay olacak ve kısa zamanda gücünüzü geri kazanacaksınız. Ben şimdi ilaç dağıtımına çıkayım."

"Şu Howard çok iyi bir çocuk," dedi Gregor'un annesi yalnız kaldıklarında.

"O harikadır," dedi Gregor.

"İyi bir doktor olacak," dedi Gregor'un annesi. "Belki sen de bir gün doktor olursun."

Gregor başını salladı ama doktor olmak aklının köşesinden bile geçmemişti. Ne olmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu aslında. Yeraltı'na düştüğünden beri sanki bir mesleği varmış gibi hissediyordu: Savaşçılık. Bu onun istediği veya sevdiği ya da annesinin on iki yaşındaki oğlu için onay vereceği türden bir iş olamazdı. Annesinin Yeraltılıların onu kehanetlerde adı geçen savaşçı olarak kabul ettiği-

ni bilmesinin rağmen bunun süzünün edildiğini duyduğu anda yürü anıyordu.

"Bot nerede?" diye sordu Gregor, konuyu değiştirmek için.

"Beni ziyarette geldi sonra Luxa onu eğitim alanına, çalınma yapmaya götürdü," dedi annesi. "Lizzie rahat gitti mi?"

Gregor annesine evdeki son gelişmeleri anlattı. Lizzie'nin kampa gidişi, kenarı satma planları, sıcak hava dalgası. Annesi her bilgi kırıntısına muhtaç bir tavırla başını sallayarak dinledi. Daha fazla ayrıntı ekleyerek konuyu uzatmak istendi ama aklı bunu yapamayacak kadar Ripred ve Felaket buluşmasına takılmıştı.

"Bugün aklın başka yerde," dedi Gregor'un annesi. Parmakları yanağındaki mor izi bulmuştu. Ne zaman endişelenmeye başlasa bunu yapıyor, yara izine dokunuyordu. "Sorusun ne, Gregor?"

"Bir şey yok," dedi.

Annesinin bakışlarından ona inanmadığı belliydi, neyse ki tam o anda Howard annesinin ilaçlarıyla geri dönerek artık dinlenmesi gerektiğini söyledi.

"Yakında görüşürüz," dedi Gregor, kaçabildiği için sevinerek.

Aceleyle arkadaşlarını bulmaya gitti. Eğer Luxa Bot'u eğitim alanına götürmüştü şimdi orada bir maç veya eğitim olmalıydı. Kan topraklarının kullandığı eğitimlerden biri olmadığını umdu. Keyfinin yerinde olduğu zamanlarda bile kan toprakların patlayıp kendilerini kesen kılıç da

dâhil her yeri o iğrenç kırmızı boyamıştı ve nefret ediyordu. Hele şimdi bunu hiç kaldıramazdı.

Gregor alana ulaştığında çok daha eğlenceli bir eğitimle karşılaşmıştı. Ulaşıklık yarasa sırtında uçmayı öğreniyorlardı. İlk bakışta tavandan küçük çocuklar yağmır gibi bir görüntü vardı ama hiçbir yağmur damlası yere ulaşmıyordu. Yarasalar bir çocuk alıp havalanıyorlar, takla atarak onu düşürüyorlardı. Havada kalan çocuk bazen on, bazen elli metre serbest olarak düşüyor, sonra onu alıp havalanacak ikinci bir yarasa tarafından yakalanıyordu.

Eğitimi Mareth yürütüyordu. Asker, sahanın ortasında költük değneğine dayanarak ayakta duruyordu. Doktolar onun kaybettiği bacağının yerine geçmesi için balık kemikleri ve deriden yeni bir protez yapmışlardı ama henüz aşama aşamasındaydı. Regalia'nın kraliçesi Luxa ona eşlik ediyordu, tabii buna eşlik denebilirse... çünkü o anda ikisi de yukarıda olanları izlerken gülme krizine tutulmuşlardı. Mareth, Luxa'nın kendisine öğrettiği takladyı yapmayı çalışan Bot'u işaret etti. Bir yarasa onu düşürdüğünde top gibi kapanıp havada birkaç defa dönüyordu. Kontrolü kaybettiği için hareket, her seferinde kollar kanat gibi iki yana açılmış bir şekilde yere hızla inerken bitiyordu. "Beni!" diye haykırıyordu bir yarasanın onu alması gelmesini garantilemek için.

"Kapalı kal, Bot!" diye ona bağırdı Luxa kahkahaların arasından. "Dizlerini tut!"

"Dizlerimi tutuyorum!" diye onayladı Bot. Takladyı yeniden denedi ve bir kez daha yavru kuş çırpımasıyla sonlandı. "Beni!"

"Az kalmıştı, Bot! Tekrar dene!" diye bağırdı Luxa cesareti vererek. Gregor bir süre durup yarasanlarla çocukları izledi, sonra yalnızca ona odaklandı. Luxa'yı bu kadar ne-peli görmeye hâlâ alışamamıştı.

Yaralı yarasanı Aurora'yla üç ay ormanda mahsur kalmak ve fare sürüsüyle yaşamak Luxa'yı değiştirmişti. Evde olduğuna çok sevinirdi ve halkı da onu gördüğü için mutluluktan çıldırmıştı. Sanki hükümdarları olarak bu on iki yağındaki kız başlarında olduğu için ne kadar şanslı olduklarını ilk kez anlamışlardı.

Luxa on altı yaşına gelene kadar tam yetkiye sahip olmayacaktı ama on iki yağındayken bile etkisi büyükü ve kanun çıkartırken ona da konseyde oy verme hakkı tanınmıştı. İnacı karakteri yüzünden konseye zor anlar yaşamıştı. İnacı karakteri yüzünden konseye zor anlar yaşamıştı. İnacı karakteri yüzünden konseye zor anlar yaşamıştı.

Bunların hepsinin Luxa'nın mutluluğunda rolü vardı ama Gregor en büyük neşe kaynağının ormanda buldukları altı yağındaki limon yeşili gövde, siyah bukleli yanı yerli kuzeni Hazard olduğunu biliyordu. Babası Hamnet karınca ordusu tarafından öldürüldüğünde Hazard kimse- sezsiz kalmıştı. Luxa onu yanına alıp Regalia'ya götürmüş ve sürünü tutarak onu öz kardeşi gibi kabul etmişti. Kraliyet odalarında birlikte kalıyorlardı, yemekleri birlikte yiyorlardı, çocuk köpek yavrusu gibi onun peşinden ayrılı- yordı. Luxa da kendisine onu sevmeye izni vermişti.

Gregor, Hazard'ın başının üstündeki bir yarasanın dö-

nerdek inerken gördü. Hazard diğer çocukların çoğundan yapıcı büyük olmasına rağmen yarasanaya bürmek onun için yeni bir beceriydi. Uçuş eğitimlerine katılabiliyordu ama elahlar konusunda eğitilmesini Luxa kesin bir dille yasak- lamıştı. Babasının ölüm döşeğindeki son isteği Hazard'ın savaşı olmak dışında ne istense olmasının sağlanmasıydı ve Luxa bu dileği yerine getireceğine dair yemin etmişti. Diğer çocuklar savaş eğitimi alırken Hazard da zaten ola-ğanüstü bir yeteneğe sahip olduğu diller konusunda eği- tim görüyordu. Normalde Regallılar başka yaratıkların dilini öğrenmeye tenezzül etmezlerdi ama Hazard orman- da büyümüşü ve orada onunla konuşan her şeye karşılık vermeye çalışmıştı.

Regalia'ya geldiğinde kertenkeleceye yakınlığı var- dı ve diğer pek çok hayvanın dilinde de yetenekliydi. Luxa'nın olduğu gibi Hazard'ın da büyükbabası olan Vi- kus, onun için bir eğitmen grubu ayarlamıştı. Gregor'dan çok daha istekli bir öğrenci olduğu için Hazard'a karşı sa- bırlı bir öğretmen olan Ripred ona saçan dilinde ciyaklama- yı öğretiyordu. Pek çok kez Bot'un hayatını kurtaran ha- mam böceği Temp, hem ona hem de "Prenses"ine tıkrda- malı böcek dilini öğretiyordu. Ve güzel kırmızı bir örüm- çek olan Purvox, kendi tuhaf titreyimli dilini öğretmesi için özel olarak getirilmişti. Boş zamanlarında Hazard, çı- kandıkları bazı sesler insan kulağının yakalayamayacağı tiz perdelerde olsa da yarasanalarla konuşmaya çalışıyordu.

Arkadaşlarına doğru yürürken arkasında bir mırıltı duydu, "Atla." Bir adım attı ve bacaklarını iki yana açarken olabildiğince yükselmeye çalışarak zıpladı. Bir saniye son-

ra Ares'in ortunda uçuyordu. Gregor, Ares'in yanındayken hep güvende olduğunu hissetmişti. İkisi birbirinin bağı- ydı, insan-yarasa takımı olarak ölene kadar birbirlerini ku- rumaya yemin etmişlerdi. Birlikte pek çok zorluk yaşıdad- tan sonra gerçekten iyi birer dost olmuşlardı.

"Nasıl gidiyor, dostum?" diye sordu Gregor.

"İyi. Her şey iyi gidiyor," dedi Ares.

Gregor elini Ares'in boynunda gezdirdi. Yeni büyüyen bir tabaka simsiyah parlak kürk, altındaki mor salgın yata- sını örtmüştü. Gregor'un yarasanı salgının ilk kurbanı ol- muştı ve atılmakla kalmayıp en hızlı iyileşme sürecini de o geçirmişti. İlacı almaya başladıktan birkaç hafta sonra doktorlara onu taburcu etmeleri için yalvarıp yakarmaya başlamıştı. Tam olarak iyileşmeden Regalia dışındaki giz- li mağarasına gideceğinden korkan doktorlar onu ancak Luxa'nın gözetiminde olma şartıyla salıvermişlerdi. Böyle- ce artık o, Luxa ve Hazard'la beraber sarayın kraliyete ay- rılmış bölümünde yaşamaya başlamıştı. Gregor, Ares'in ar- kadaşlarıyla birlikte olmayı tek başına bir mağarada yaşa- maya tercih ettiğini düşündü.

"Ne zaman yemek yeriz sence?" dedi Gregor karnı gu- ruldarken.

Mareth ılık çalınca bütün yarasanalar ve minik yükleri sahaya iniş yaptı.

"Şimdi yeriz, eğitim bitti nasıl olsa," dedi Ares.

On dakika sonra, yemeklerle donatılmış büyük bir masanın etrafına dizilmişlerdi bile. Gregor, Luxa, Hazard, Bot, Ares ve Aurora'nın yanı sıra, Hazard'ın gözlerini ay-

ınamadığı genç bir yarasa da oradaydı: Thalia. Açık yeşilli- ngeninde, üzerindeki beyaz çizgileriyle kediye benzeyen, hemde yanı erişkin ve Gregor'un inanamaz bulduğu bir mi- zah anlayışına sahip bir yarasa- ydı. Bazı Yerüstü fıkraları- nın onun için uyarlayıp anlatmıştı. "Neden yarasa köprüden geçmiş? Öbür tarafa gitmek için." Bunun gibi bir esprî, hiç abartmaz onu on dakika boyunca güldürebiliyordu.

Bugün için eski bir bilmece hazırlamıştı: "Neden dört beşten korkar? Çünkü beş altıyı yedi." Ne yazık ki esprîyi duyduğunda genç yarasanın ağzı yemek doluydu ve bu ne- denle az daha boğulacaktı.

"Sence bir gün olgunlaşacak mı?" diye fısıldadı Gregor Luxa'nın kulağına.

"Umarım. Hazard bütün kalbiyle onunla bağlanmaya hazırlanıyor," diye fısıldadı Luxa yanıt olarak.

Gregor bol miktarda kızarmış balık, marine edilmiş mantar ve taze ekmek yedi. Akli Ripred ve Felaket'te oldu- ğu için konuşmalara çok az katıldı. Yemekten sonra diğer- leri oyun oynamak üzere Luxa'nın dairesine giderlerken Gregor müzeyi ziyaret etmesi gerektiğini söyledi. Düşün- mek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ripred'in uyarısına rağmen Gregor'un içinden bir ses Vikus'a gidip her şeyi an- latmasını söylüyordu ama Vikus'un konseye gideceği doğ- ruydu ve konseydeki üyelerin pek çoğu beş para etmezdi. Keşke Ripred'in sözünü ettiği kehaneti öğrenebilseydi...

Nerissa! Gregor topuklarının üzerinde dönerken müze yerine Sandwich'in kehanetlerini yazdığı taş odaya yö- neldi. Nerissa zamanının çoğunu orada geçirtirdi. Eğer

Gregor'u bekleyenleri söyleyecek biri varsa o da o kade. Nerissa, kraliyet ailesine mensupta, Laxa'nın kuzeniydi ve herkesin Laxa'nın sıçanlar tarafından öldürüldüğünü düşündüğü birkaç ay boyunca tacı o takmıştı. Güçlü kuzeninin aksine, Nerissa çok kanlı ve duygusal yünden çok hassas, üstelik gelecekte kestirilecek yetersizliğine sahipti... bazen Gregor öfkesini nasıl kontrol edemiyorsa o da öngörülerini edemiyordu. Genellikle gördüğü şeylerin bir saat sonra mı gerçekleşeceğini yoksa yüzyıl önce gerçekleşmiş mi olduğunu ayırt edemiyordu. Yine de haklı olduğu zamanlarda kesinlikle sonuna kadar haklıydı.

Öldüğü gibi, Gregor, Nerissa'yı tek başına kehanet odasında otururken buldu. Fiziksel durumu geçici kraliçelik yaptığı dönemden önceki haline geri dönmüştü. Uzun, örgülü saçları beline kadar iniyordu ve kat kat birbirine uyumsuz giysiler giymişti. "Selamlar, Yüstülü," dedi sohak, huyaletimini gülümsemesiyle.

"Selam, Nerissa," dedi Gregor hemen konuya girmek isteyerek. "Baksana, kehanetleri düşünüyordum da, benim hakkında olanları yani. Başka var mı?"

"Evet," dedi Nerissa. "Özellikle bir tane."

"Yine mi Felaket'i öldürmem gerekiyor?" diye sordu Gregor.

Kız ona anlamamış gibi bakıyordu. "Çok belirsiz. Büyük ihtimalle ölecek," dedi Nerissa. "Neden bunu sordun, Gregor?" Gregor, Ripred'i ortaya atmak istemediği için yanıt veremedi. "Birisini aklına Felaket ile ilgili fikirler mi sokuyor yine? Ama o 'birisine' söyle, o kehanet gelecekte söz

ediyor, gündeki zamandan değil."

"Nereden biliyorsun?" dedi Gregor.

"Çünkü kehanette geçen olaylar henüz gerçekleşmedi. Belki de hiçbir zaman gerçekleşmeyecek. Bunu o 'birisine' de bence gayet iyi biliyor. Belki kaderi değiştirebileceğini sanıyor ama yapamayacak," dedi Nerissa.

"O 'birisinin' Ripeed olduğunu biliyor," diye düşündü Gregor. "Bana kehaneti gösterebilir misin?" diye sordu yüksek sesle.

"Hayır. Sana bir faydası olmaz, Hatta doğrusunu söylemek gerekirse sana zarar vereceğini düşünüyorum. Kendinin ve sevdiklerinin güvenliği için ne olursa olsun bu bilgiden uzak durmalısın. Kuşkusuz gidip Vikus'a sorabilirsin, seni durdurmak için yapabileceğim bir şey yok," dedi Nerissa.

Böyle bir uyarıdan sonra ne diyebilirdi ki? Üstelik bu konuları Vikus'la konuşmamaya çoktan karar verdiği için akırmıyormuş gibi başını salladı.

"Hayır, madem bilmemem gerektiğini söylüyorsun, boş ver."

En azından yakın zamanda Felaket ile uğraşmasının gerekmediğini duyduğu için sevinmişti. Nerissa'nın dediklerine göre belki asla gerekmeyecekti. Diğer yandan, Nerissa'nın söyledikleri Ripred'i vazgeçirmeye yetecek nitelikte değildi. Sıçan da diğer pek çokları gibi onun kâhinliğine pek güvenmezdi.

Beyni patlayacak hale gelene kadar düşünmesine rağmen Gregor ertesi günkü derslerinin saati geldiğinde hâlâ

bir çözüm bulamamıştı. Demir kapının sürgülerini çökerten planını gördün geçirdi. Ripred ile buluşup onu Felaket'i öldürme fikrinden vazgeçirmeye çalışacaktı.

Gregor bunu başarma konusunda kendine hiç güvenmiyordu, bu yüzden yedek plan olarak beyaz sıçanın hayatını kurtarması gerekirse kullanmak üzere kılıcını kemerine asmıştı. Ripred'i dövüştürmek pek mümkün olabilecek bir şey değildi ama Gregor, Felaket kaçana kadar onun dikkatini dağıtmayı başarmaya razıydı.

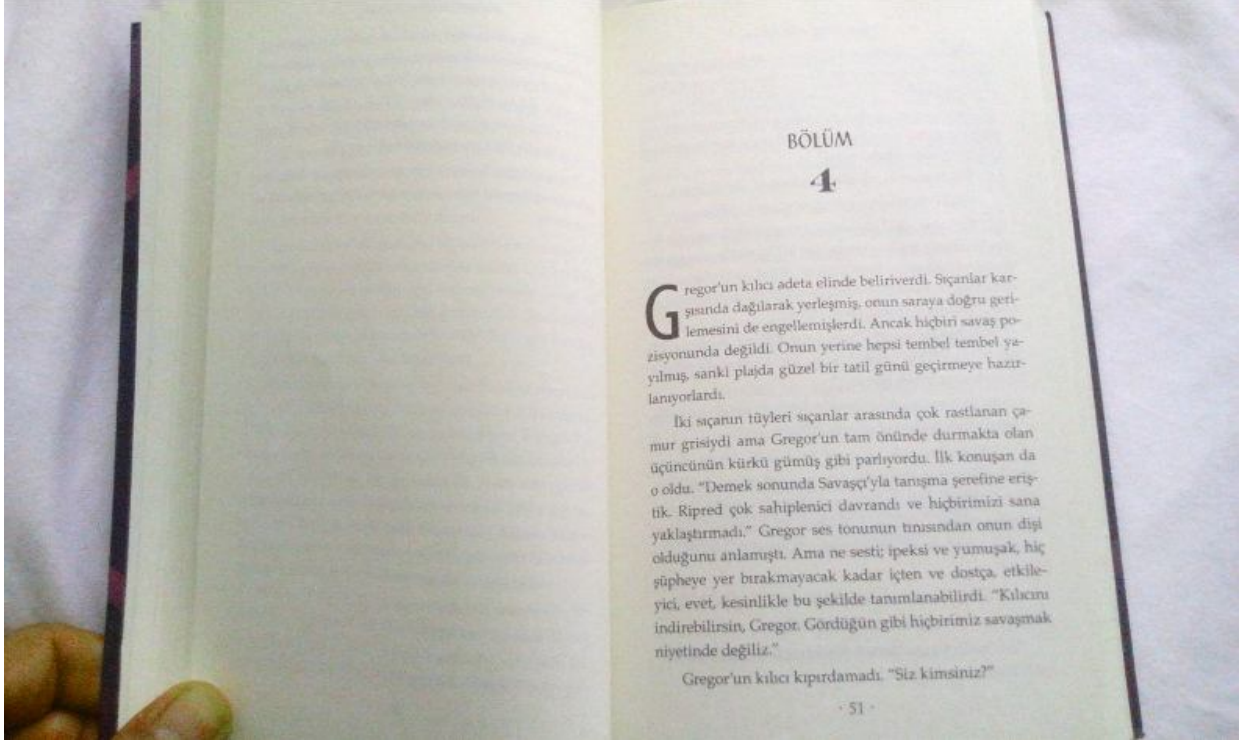
Eğer dövüşmeleri gerekirse Ripred'in ilk yapacağı şeyin onun ışığını söndürmek olacağını bildiği için bileğine küçük bir el feneri bantlamıştı. Yanına meşale almak istememişti çünkü elinde tutması gerekecekti, onun yerine ormanda kullandıklarına benzeyen büyük bir gaz lambası almıştı. Gerekirse onu yere koyabilirdi.

Daire biçimindeki mağaraya girince kendini olacıklara hazırladı. Felaket'i hayatta tutmaya yarayacak tüm bilgileri aklında bir araya topladı. Buluşma yeri boştu. Ripred yoktu, Felaket yoktu, kimse yoktu. On, belki on beş dakika boyunca bekledi. Ripred hiç geç kalmadı. Hatta onu görmeyi beklediğiniz andan önce, en beklenmedik yerlerden fırlamak gibi bir alışkanlığı vardı. Gregor tam Regalia'ya geri dönmeye karar verdiği anda, tünelin bir gün önce Felaket'in geldiği tarafında bir tırmalama sesi duyar gibi oldu.

"Ripred?" diye seslendi sesini fazla yükseltmeden. Yanıt yoktu. "Pearlpet?" Zayıf tırmalama sesi yeniden duyuldu. "Orada kimse var mı?" Gregor gaz lambasını yere koyup kolundaki fenerin ışığını ayarladı. Tünelde sesin gel-

diği yöne doğru ilerlerken, sesin onu lambanın ışığından, merdivenlerden ve yukarıda yur alan şehirden uzaklaştırmaya çalıştığı duygusuna kapıldı. "Hey?" Küçük bir mağaraya girdi. Sol tarafından başka bir ses, köstah bir kahkaha duyuldu. Gregor'un ensesinden kötü bir ürperti geçti. O anda büyük bir hata ettiğinin farkına vardı.

Kapsa doğru koşmak için arkasını döndü. Gölgelemin arasından çıkan üç sıçan yolunu kesti. Gregor hiçbirini tanııyordu.

BÖLÜM

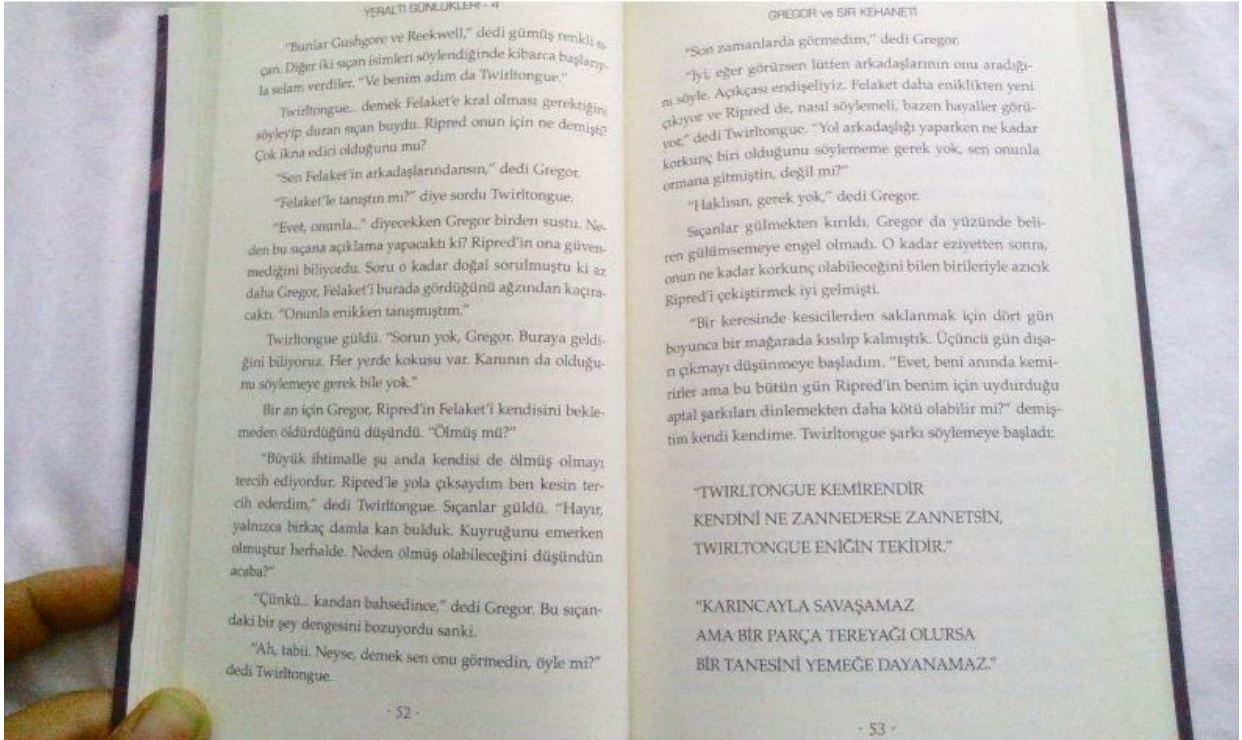
4

Gregor'un kılıcı adeta elinde beliriverdi. Sıçanlar karışırda dağılarak yerleşmiş, onun saraya doğru geri-
lemesini de engellemişlerdi. Ancak hiçbir savaş po-
zisyonunda değildi. Onun yerine hepsi tembel tembel ya-
yılmış, sanki plajda güzel bir tatil günü geçirmeye hazır-
lanıyorlardı.

İki sıçanın tüyleri sıçanlar arasında çok rastlanan ça-
mur grisiydi ama Gregor'un tam önünde durmakta olan
üçüncünün kürkü gümüş gibi parlıyordu. İlk konuşan da
o oldu. "Demek sonunda Savaşçı'yla tanışma şerefine eriş-
tik. Ripred çok sahiplenici davrandı ve hiçbirimizi sana
yaklaştırmadı." Gregor ses tonunun tınısından onun dışı
olduğunu anlamıştı. Ama ne sesteki ipeksi ve yumuşak, hiç
şüpheye yer bırakmayacak kadar içten ve dostça etkile-
yici, evet, kesinlikle bu şekilde tanımlanabilirdi. "Kılıcımı
indirebilirsin, Gregor. Gördüğün gibi hiçbirimiz savaşmak
niyetinde değiliz."

Gregor'un kılıcı kıpırdamadı. "Siz kimsiniz?"

· 51 ·

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

"Bunlar Gushgore ve Reekwell," dedi gümüş renkli sı-
çan. Diğer iki sıçan isimleri söylendiğinde kibarca başlary-
la selam verdiler. "Ve benim adım da Twirltongue."

Twirltongue... demek Felaket'e kral olması gerektiğini
söyleyip duran sıçan buydu. Ripred onun için ne demişti?
Çok ikna edici olduğunu mu?

"Sen Felaket'in arkadaşlarındansın," dedi Gregor.

"Felaket'le tanıştın mı?" diye sordu Twirltongue.

"Evet, onunla..." diyecekken Gregor birden sustu. Ne-
den bu sıçana açıklama yapacaktı ki? Ripred'in ona güven-
mediğini biliyordu. Soru o kadar doğal sorulmuştu ki az
daha Gregor, Felaket'i burada gördüğünü ağzından kaçır-
caaktı. "Onunla enikken tanışmıştım."

Twirltongue güldü. "Sorun yok, Gregor. Buraya geldi-
ğini biliyoruz. Her yerde kokusu var. Kanının da olduğu-
nu söylemeye gerek bile yok."

Bir an için Gregor, Ripred'in Felaket'i kendisini bekle-
meden öldürdüğünü düşündü. "Ölmüş mü?"

"Büyük ihtimalle şu anda kendisi de ölmüş olmayı
tercih ediyordur. Ripred'le yola çıksaydım ben kesin ter-
cih ederdim," dedi Twirltongue. Sıçanlar güldü. "Hayır,
yalnızca birkaç damla kan bukluk. Kuyruğunu emerken
olmuştur herhalde. Neden ölmüş olabileceğini düşündün
acaba?"

"Çünkü... kandan bahsedince," dedi Gregor. Bu sıçan-
daki bir şey dengesini bozuyordu sanki.

"Ah, tabii. Neyse, demek sen onu görmedin, öyle mi?"
dedi Twirltongue.

· 52 ·

GREGOR VE BİR KEHANETİ

"Son zamanlarda görmedim," dedi Gregor.

"İyi, eğer görürsen lütfen arkadaşlarının onu aradığı-
nı söyle. Açıkçası endişeliyiz. Felaket daha eniklikten yeni
çıkıyor ve Ripred de, nasıl söylemeli, bazen hayaller görü-
yor," dedi Twirltongue. "Yol arkadaşlığı yaparken ne kadar
korkunç biri olduğunu söylemeye gerek yok, sen onunla
ormana gittiğin, değil mi?"

"Haklısın, gerek yok," dedi Gregor.

Sıçanlar gülmekten kırıldı. Gregor da yüzünde beli-
ren gülmemeye engel olmadı. O kadar eziyetten sonra,
onun ne kadar korkunç olabileceğini bilen birileriyle azıcık
Ripred'i çekıştirmek iyi gelmişti.

"Bir keresinde kesicilerden saklanmak için dört gün
boyunca bir mağarada kısıp kalmıştık. Üçüncü gün dışa-
rı çıkmayı düşünmeye başladım. "Evet, beni anında kemi-
riler ama bu bütün gün Ripred'in benim için uydurduğu
aptal şarkıları dinlemekten daha kötü olabilir mi?" demiş-
tim kendi kendime. Twirltongue şarkı söylemeye başladı:

"TWIRLTONGUE KEMİRENDİR
KENDİNİ NE ZANNEDERSE ZANNETSİN,
TWIRLTONGUE ENİĞİN TEKİDİR."

"KARINCAYLA SAVAŞAMAZ
AMA BİR PARÇA TEREYAĞI OLURSA
BİR TANESİNİ YEMEĞE DAYANAMAZ."

· 53 ·

Gregor elinde olmadan sıçanların kahkahalarına katıldı. "Çok yaratıcı veya uyaklı değil ama işe yaradı," dedi Twirltongue. "Hatta o kadar aptalca ve acemiyeceydi ki daha da etkili oldu."

Gregor başıyla onaylamakta olduğunu fark etti. Twirltongue, Ripred'in aşağılama yöntemini iyi analiz etmişti. "O kadar aşağılık birmişsin ki daha kalıtsel bir hakaret düşünmeye bile değmezmiş gibi yapardı."

"Evet! Evet, aynen!" diye bağırdı Twirltongue. Sıçanlar neşeye birbiri ardına Ripred'in aşağılamaları hakkında anlatımı anlatmaya başladılar.

Gregor'un kılıç tutan kolu rahatladı ve kılıcın ucu taş zemini gösterdi. Bazen Ripred'i anlayamıyordu.

Gregor onu ne kadar iyi tanıyordu ki? Belki Ripred geyekten de diğer sıçanlara liderlik etme hayalleri gören, Felaket'in tehdit oluşturduğunu düşünen ve hatta belki Twirltongue ve arkadaşlarının da öyle olduğuna inanan bir sıçandı... Belki Ripred çatlağın tekiydi.

Bu fikir Gregor'u sarıttı. Madem Ripred deliydi, Gregor neden onun dediklerini yapıyordu ki?

Tam o anda, Twirltongue sırtüstü yuvarlandı ve keyifle gerindi. "Ah, Yertüştü, ah, Savaşçı. Seninle Ripred'den önce tanışmış olmayı o kadar isterdim ki," dedi sıçan. "Ama madem öyle olmadı bari şimdi bunun tadını çıkaralım."

Gregor saldırıya tamamen hazırlıksız yakalandı.

Reekwell üzerine atladığında eğilerek, sıçanın pençeleri az önce durduğu yeri tırmalarken, çok az bir farkla kurtuldu.

"Pençe yok, Reekwell. Kan da yok. Onu etrafta hiç iz bırakmadan ortadan kaldırmalıyız," dedi Twirltongue eğilerek. "Boynunu kırın."

Ölmesini neden istediklerini soracak zaman yoktu. Savaşçı olduğu için olmalıydı. Aslında insan olması bile sıçanların çoğuna göre yeterli bir nedendi.

Reekwell ve Gushgore tekrar saldırıya geçtiğinde Gregor ayağa kalkmıştı, kalın ve güçlü kuyruklarıyla boynuna saldırmıyorlardı. Saldırıları kılıcıyla savuşturmaya çalışırken mağara duvarına doğru geriledi. Sırtını duvara yaslayarak yana doğru ilerleyip şehre giden açıklığa ulaşmaya çalışıyordu. Kılıcı sıçanlardan birinin kuyruğuna temas edeceği anda hemen geri çekerek kesilmesini önüyorlardı. Gregor sürekli engellemeye çalıştığı için etkili bir hamle yapamıyordu.

Örkeci hissi geldiğinde Gregor ruhunun havalandığını hissetti. Artık en azından bir savaşma şansı vardı. Görüşü bulanıklaştı ve gözünün önünde saldırı yapabileceği noktalar ön plana çıkarak belirdi. Kolu artık kılıcından ayırt edilmiyordu. Sıçanların duraksamaya başladığını hissetti, tam artık yalnızca savunmaya geçeceklerdi ki olan oldu.

Gushgore'un kuyruğunun Gregor'un el fenerine çarpmasıyla dünya simsiyah oldu. Bütün duyularını bir anda kaybetti. Yukarı, aşağı, sağ, sol kavramları onun için artık anlamsızdı. Yalnızca karanlık ve Twirltongue'in şitirine güldüklerinden çok farklı çirkin kahkahalar vardı.

Örkeci hisleri uçup gitmişti. Gregor'un dizleri çözülmüş, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Olan olmuştu!

Ripred'in onu her zaman uyarmaya çalıştığı durum gözlemlenmişti. Bir mağarada ışık olmadan sıçanlarla kapana kısılmak. Ripred abartmamıştı. Ekolojyon derslerine bu denli önem vermesinin nedeni buydu. Gregor, gözleri işe yaramayınca bir bebek kadar savunmasızdı.

Gregor kılıcını havada çığınca savuruyor ama boşluk, tan başka bir şeye denk gelmiyordu. Bir kuyruk havada kamçı gibi şaklayarak başının üstüne indi ve onu yere yaktı. Ellerinin ve dizlerinin üstünde çığın gibi emeklerken kılıcı taşlarda çınlıyordu. "Ripred! Ripred!" diye yekardı çaresizlikle. Neredeydi şu sıçarı?

Başka bir darbe ona pantolonunun arka tarafından çarptı ve havaya fırlatarak karın üstü yere düşmesine neden oldu.

"Bitti," diye düşündü Gregor. "Sona erdi."

Ama başını kaldırdığında gözüne bir ışık çarptı. Son darbe onu tünelin girişine doğru atmıştı ve bulunduğu yerden yuvarlak mağaranın zeminine bıraktığı cam lambadan gelen ışığı görebiliyordu. Bir anda ayağa fırladı, bacaklarının izin verdiği son hızla ışığa doğru koştu. Sıçanlar tekrar bir araya geldi, onları arkasında duyabiliyordu. Başta çok gerideydiler ama acaba bu ara yeterli olacak mıydı?

Işığın giderek parlaklaşması, sıçanlar arayı kapatmaya başlamış olsalar bile ona ümit verdi. Kılıcını arkasına doğru savurdu ve sıçanlardan birinin acıyla haykırdığını duydu. Elleri serbest kalınca Gregor lambaya kadar olan yirmi metrelik mesafeyi koşarak kat etti. Bir hamlede lambayı kapı ve savurdu. Tam Twirltongue mağaraya girdiği anda

lambayı yere vurarak kırdı. Dökülen gaz yanıtmaya başladı ve sıçanın burundaki tüylerin tutuşmasına neden olacak şekilde ateşten bir duvar oluştu. Bundan sonra neler olduğuna bakmadan saraya giden merdivenlere koştu.

Gregor taş kapıya atıldı, arkasından şiddetle kapattı. Elleri o kadar titriyordu ki sürgüleri zar zor çekebildi. Sonuncusunu da yerleştirdiğinde dizleri çözüldü ve destek almak için kapıya yaslanarak yere oturdu.

Kapının arkasından hiç ses gelmiyordu. Sıçanlar onu izlememişti. Yavaş yavaş sakinleşti. Korkusu azalınca yerini büyük bir utanç hissi aldı. Gözlerinin önüne taş zeminde emeklemesi geldi... Ripred'i çağırması... pes etmeye hazır... Savaşçı... bütün görkemiyle.

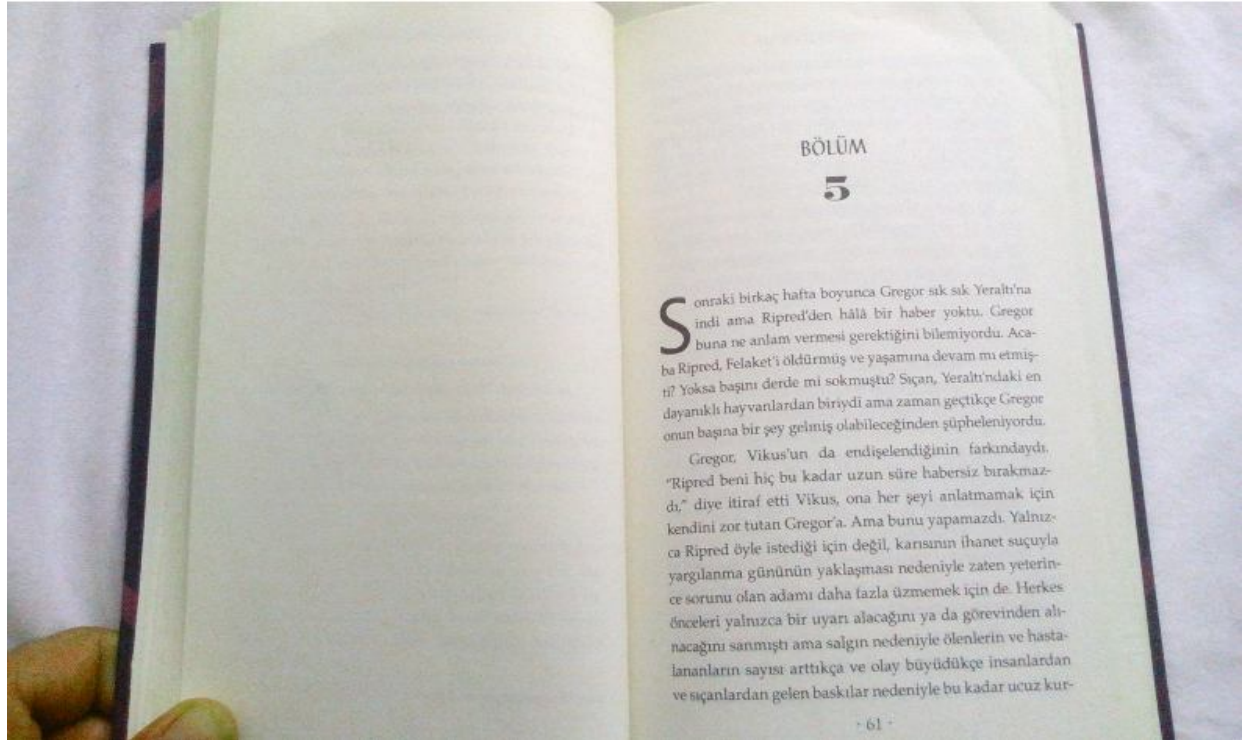
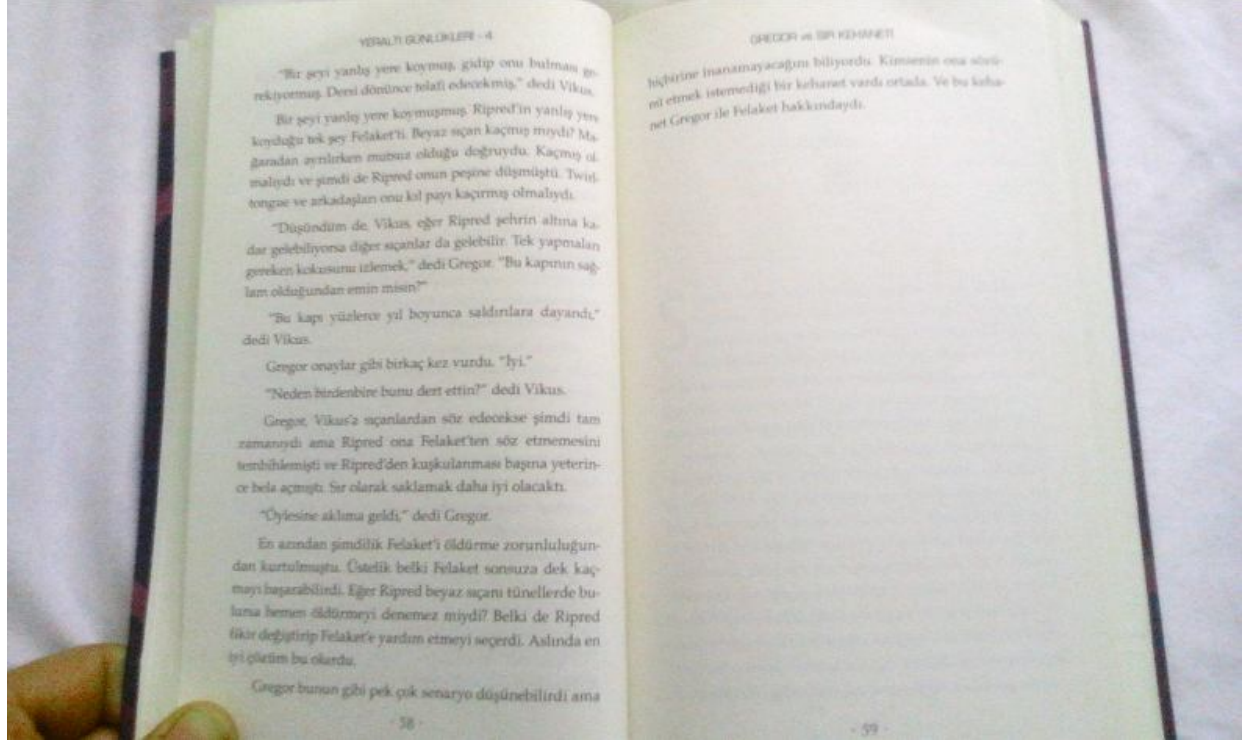
Gregor, Twirltongue'in bu kadar kısa sürede Ripred'den şüphe etmesini sağladığına inanamıyordu. Büyük sıçanla pek çok anlaşmazlık yaşadığı doğruduydu. Ripred defalarca hayatını kurtarmış olmasına rağmen Twirltongue'i tanıyalı yalnızca birkaç dakika olmuştu. Ripred onun ikna yeteneğini abartmamıştı anlaşılan. Gregor'u bu kadar çabuk kandırabilseyse, Felaket'e neler yaptığını kim bilebilirdi?

Vikus Gregor'un omzuna dokunduğunda neredeyse korkudan ölecekti. "Affedersin, seni korkutmak istememişim, Gregor."

Gregor ayağa fırladı. "Sorun değil. Ne oldu?"

"Seni arıyordum. Ripred'den bir mesaj aldım. Bugünkü dersinizi iptal ettiğini haber veriyor," dedi Vikus.

"İptal mı?" dedi Gregor. "Evet, onunla buluşmak için aşağı indim ama orada değildi. Nedenini söylemiş mi?"

bulamayacağı anlaşılmıştı; yargılanacaktı. Hastalığın tedavisi için araştırma yapan ve salgında büyük rol oynayan De Neveve'nin yalnızca bir piyon olduğu ve günah keçisi ilan edildiği Solover'in, bu hastalığı kimyasal bir silah olarak geliştirmeye çalıştığı ve salgın konusunda en büyük sorumluluğun ona ait olduğu düşünülüyordu.

Bu nedenle Gregor düşüncelerini kendine sakladı ve tatilin iyi taraflarına odaklanmaya çalıştı. Annesi her gün daha iyiye gidiyordu. Lizzie'nin mektuplarından anlaşıldığına göre, kız kampta iyi vakit geçirmeye başlamıştı. Hem saldırı altında olmadığı sürece, Yeraltı'nda yapılabilecek çok eğlenceli şeyler vardı. Yüzmek, mağaraları keşfetmek, yarasalara top oynamak... Hatta bazen partiler bile veriliyordu.

Bir sabah, Bot'la Büyük Salon'a indikleri anda Hazard koşarak yanlarına geldi ve ellerine bir el yazması tutuşturdu. "Bu bir davetiye! Doğum günü partim için! Yedi yaşına giriyorum diye! Geleceksiniz, değil mi?" Gregor elindeki kâğıdı açıp okumaya fırsat bulamadan zaten her şeyi bir çırpıda söyleyivermişti.

"Kesinlikle gelirim," dedi Gregor. "Doğum günü armağanı olarak ne istersin?"

"Bilmiyorum," dedi Hazard. "Yardım ister gibi Luxa'ya baktı.

"Belki Yerüstü'nden bir şey ister. Burada bulunmayan bir şey," diye önerdi.

Hazard çocuyla onayladı. "Evet, hiç görmediğim bir şey olsun!"

"Himmi, bunu düşünmeliyim..." dedi Gregor. Aslında Hazard'a ne alacağına çoktan karar vermişti.

Müzede buldukları keman iyi para getiriyordu, onlara en az altı ay yeterdi. Bu aralar her kuruşun hesabını yapmaları gerekmiyordu. O nedenle, partinin yapılacağı günün sabahında Gregor ve Bot, metroya binerek Hazard'dan armağan almak üzere şehir merkezindeki büyük oyuncak mağazasına gittiler. Gregor almak istediği oyuncak hepten buldu. Etrafına çeşitli hayvan resimleri basılmış olan plastik bir daireydi. Ortasındaki oku çevirince bir hayvanın önünde duruyordu ve kolu çekince o hayvanın çıkardığı sesi çıkarıyordu. Hazard, Yeraltı'nda yaşayan hayvanların seslerini taklit etmeye o kadar meraklıydı ki, Gregor onun bu oyuncakı seveceğinden emindi. Bot, tamamlamak için çeşitli orman hayvanlarından oluşan bir oyuncak seti buldu. Küçük kız kendisi için bir şey istemeyecek kadar olgun davranış için Gregor ödül olarak ona kendisi için de bir şey seçmesini söyledi.

Bu büyük bir ödül ve Bot durumu çok ciddiye aldı. Okul öncesi reyonundaki bütün oyuncakları bir bir denedi. Ta ki prenses giysi setini görene kadar. Üç parçadan oluşuyordu: Parlak taşlarla süslü plastik bir taç, beli lastikli pembe, süslü bir etek ve düğmesine basınca ışığı yanan bir değnek. Bot, kostümün güzelliği karşısında büyülenmişti. "Bunu alabilir miyim, Gre-go? Çünkü p'ensesim ya!" diye sordu umutla.

"Tamam, P'enses. At sepete," dedi Gregor.

Ama çocuk paketini elinden bırakamıyordu. Eve kadar

göğsüne bastırarak kendisi taşıdı, arada bir de kendi kendine mırıldanıyordu. "P'ensesin P'si." Evlerine vardı ama Bot, kendisine çok yakışan prenses giysilerini giydi ve doğrudan Yeraltı'ndaki partiye gitmek üzere yola çıktılar.

Bayan Cormac'de çektiği fotoğrafı o anda hemen basarak çıkartan fotoğraf makinelerinden vardı. Onu almak için Gregor'dan gitmeden önce kendi evine uğramalarını istemişti. "Fotoğraf istiyorum. Doğum günü çocuğunuzun kileri de bol bol çek ki bu özel günü her zaman hatırlasın."

Luxa bütün hazırlıklarla ilgilenmişti. Alan parlak renkli kumaylarla baştanbaşa süslenmişti. Uzun şölen masaları yemeklerle donatılmıştı. Üzeri yarasalar, hamam böcekleri ve diğer bütün hayvanlarla süslenmiş kocaman bir pasta masanın başköşesine yerleştirilmişti. On, on beş müzisyenden oluşan bir orkestra neşeli müzikler çalıyordu.

Hazard onları görünce koşarak yanlarına geldi. Gregor ona armağanını hemen orada verdi. Gregor'un armağanını o kadar beğenmişti ki çimenlere oturup defalarca kolu çekerek atın kışkırmasını, hindinin gulu-gulu demesini ve köpeğin havlamasını dinledi. Birkaç dakika sonra Luxa başka misafirlerin olduğunu ve onlarla da ilgilenmesi gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı.

Her taraf heyecanlı çocuklarla, daireler çizerek dönen yarasalarla doluydu ve en az on tane hamam böceği bile vardı. Böcekler derhal Bot'un etrafında toplandılar ve prenseslerinin kıyafetini dilleri hayranlıktan tutularak incelediler. Bot, arkadaşı Temp'in parlak siyah kabuklu sırtına tırmandı ve etrafındakilere değneğini yakıp söndürerek gösteri yaptı.

"Bu çocuk nasıl bir şey giymiş öyle?" Gregor arkasını döndüncce, battaniyelere sarılarak şölen masasındaki bir sandalyeye oturtulmuş olan annesini gördü. Bot'a bakarak neyeyle başını sallıyordu.

"O bir prenses, anne," dedi Gregor. "Bir partiye günde bir giysilerle katılmasını bekleyemezsin." Annesine sıkıca sarıldı. "Hastanenin dışında olmak nasıl bir duygu?"

"Sanki cenneteyim," dedi annesi.

Gregor, Bayan Cormac'in makinesini çıkardı ve birkaç poz çekti.

Hazard ve Thalia'yı nasıl olduysa bir an için durdurmayı başarıp kolları ve kolların birbirini sımsıkı sarışken harika bir fotoğrafını çekene kadar kimse onun elindeki makineyle ne yaptığını anlamamıştı. Resim yavaşça netleşirken Yeraltılılar şaşkınlık içindeydi. Daha önce hiç kendi fotoğraflarını görmemişlerdi. Bütün bu süreç onlar için sıhirden farksızdı. Bir grup çocuğu bir araya toplayıp grup fotoğrafı çekmeye kalkışında bu işi o kadar ciddiye aldılar ki, Gregor'un onların yanlarına sımsıkı sarıldıklarını kolları ve kasılmış yüz ifadeleri gevşeyene kadar belki on kez "gülümseyin" demesi gerekmişti.

Luxa dansın az sonra başlayacağını duyurdu, Gregor da hemen masaya gidip annesinin yanına oturdu. Yerüstündeyken bile dans etmekten hoşlanan biri değildi, en son istediği şey bu kadar insanın önünde kendini gülünç duruma düşürmekti. Hoplayıp zıplama, dönüşler ve adımlarla yapılan karmaşık hareketler...

Bütün Yeraltılı çocuklar ve pek çok yetişkin sahaya

akın ederek dans için yerlerini aldı. İlk dansın adı "Yarasa, Yarasa"ydı ve bir eşle birlikte yapılıyordu. Küçük bir gruptan oluşan koro müzisyenlere sesleriyle eşlik ediyordu ama çocukların çoğu şarkının sözlerini biliyordu. Anaokulunda şarkıyı öğrenmiş olan Bot da bir yandan Hazard'la dans ederken şarkıya eşlik ediyordu:

"YARASA, YARASA,
ŞAPKAMIN ALTINDA UÇSA,
SANA BİR DİLİM SALAM VERSEM,
FIRINDAN ÇIKMIŞ BİR DİLİM DE PASTA,
BİÇER YAPMIYORSAM HATA."

Bir kişinin yarasa gibi uçması, eşinin de onu yakalayıp pasta veriyormuş gibi yapması gerekiyordu. Tam da Gregor'un konuştuğu gibi sözlerle uygun bazı hareketler ve adımlamalar vardı.

"Çok garip. Sanki bu şarkıyı önceden biliyor gibiyim," dedi annesine.

"Evlde, Bot'un çocuk şarkıları kitabında var," dedi annesi. "Küçükken sana da okurdum. Çok eski bir şarkı, yüzlerce yıllık olmalı."

"Ah, evet," dedi Gregor. Aynı kitabı o da Bot'a okumuş ama bağlantısı hemen kuramamıştı. Bot'un yaşındayken Luxa'yla kendisinin aynı çocuk şarkılarını dinleyerek büyüdülerini bilmek çok garip.

Müzisyenler birkaç parça daha çaldı, bir tanesi örüm-

ceklerin ağ yapması, başka biri bir tekenede olmak hakkındaydı, sonra kısa bir ara verildi.

Kuzarmış ve soluk sologa kalmış Luxa, Howard, Hazard ve Bot, Gregor'la annesinin yanına geldiler.

"Sen neden dans etmiyorsun, Gregor?" diye sordu Hazard.

"Ben hiç dans bilmem, Hazard," dedi Gregor.

"Yapma, tabii ki bilirsin," dedi annesi. "Hokey Pokey'i biliyorsun ya."

"Hokey Pokey mi? O nasıl bir dans? Bize de öğretir misin?" dedi Hazard yalvararak.

Gregor fotoğraf makinesini kaldırdı. "Üzgünüm, ben fotoğraf çekti..." diye başladı.

"Kesinlikle öğretir!" dedi annesi, makineyi oğlunun elinden kaparak.

Ve Gregor dehşet içinde, iki yüz kişiye Hokey Pokey öğretmek için sahanın ortasına doğru çekıştırılarak götürüldüğünü fark etti. Yalnızca dans etmek olsaydı yine iyiydi de, bir yandan müzisyenler melodiyi ve sözlerin büyük bölümünü kapana kadar yüksek sesle şarkıyı da söylemesi gerekiyordu. Neyse ki Bot yanındaydı çünkü Gregor'un yerin yanlışmasını ve içine girmeyi hevesle beklediği bu durumda, o coşkısıyla durumu idare ediyordu. Onun bu rahatsız haline kenarda duran Luxa ve Howard'ın katılarak gülmesi de işleri kesinlikle kolaylaştırmıyordu. Hokey Pokey'in onun savaşçı imajına bir faydası olmadığı kesindi.

Şarkı Yeraltı çocuklar arasında listenin başına oturdu, çabucak öğrendiler ve onlar kendi kendilerine devam edebilecek hale gelince Gregor sıvıya sandalyesine geçti.

"Çok teşekkür ederim, anne," dedi.

"Benim için bir zevkti," diye yanıtladı annesi.

Bir sonraki dans anons edildiğinde çocuklar bağırma ya başladı. "Kim kraliçe olacak?"

"Tabii ki Luxa!" dedi Hazard ve koşarak onu getirmeye gitti. Luxa çocukların oluşturduğu geniş dairenin ortasına çekilirken itiraz edermiş gibi yapsa da aslında hopuna gittiği belliydi. Neden gitmesin ki? O bir kuşun uçuşu rahatlıkla dans ediyordu. Çocuklar ellerini çırpıp bir yönde dönerken, Luxa da diğer yönde dönüyordu.

"ATEŞİN ETRAFINDA DANS ETTİ,
BAK KRALİÇE GECEYİ NASIL FETHETTİ.
ONDAN ALTIN SAÇILIR, SICAK VE PARLAK.
BABA, ANNE, ABLA, AĞABEY,
İŞTE YOLA ÇIKTILAR. BİLMİYORUM
TEKRAR GÖRÜR MÜYÜZ?"

Sonra bir grup çocuk ortadaki daireye katılarak Yeraltıların kemirgen olarak adlandırdığı fareleri taklit etti.

"YAKALA KEMİRGENLERİ KUR BİR TUZAK.
İZLE KEMİRGENLERİ DÖNERKEN UZAK.
SESSİZ OL ONLAR UYURKEN.
BABA, ANNE, ABLA, AĞABEY,

İŞTE YOLA ÇIKTILAR. BİLMİYORUM
TEKRAR GÖRÜR MÜYÜZ?"

Gregor'un tahminine göre son bölüm olan dizelerde herkes birbirine çay ve pasta servisi edermiş gibi yapıyordu.

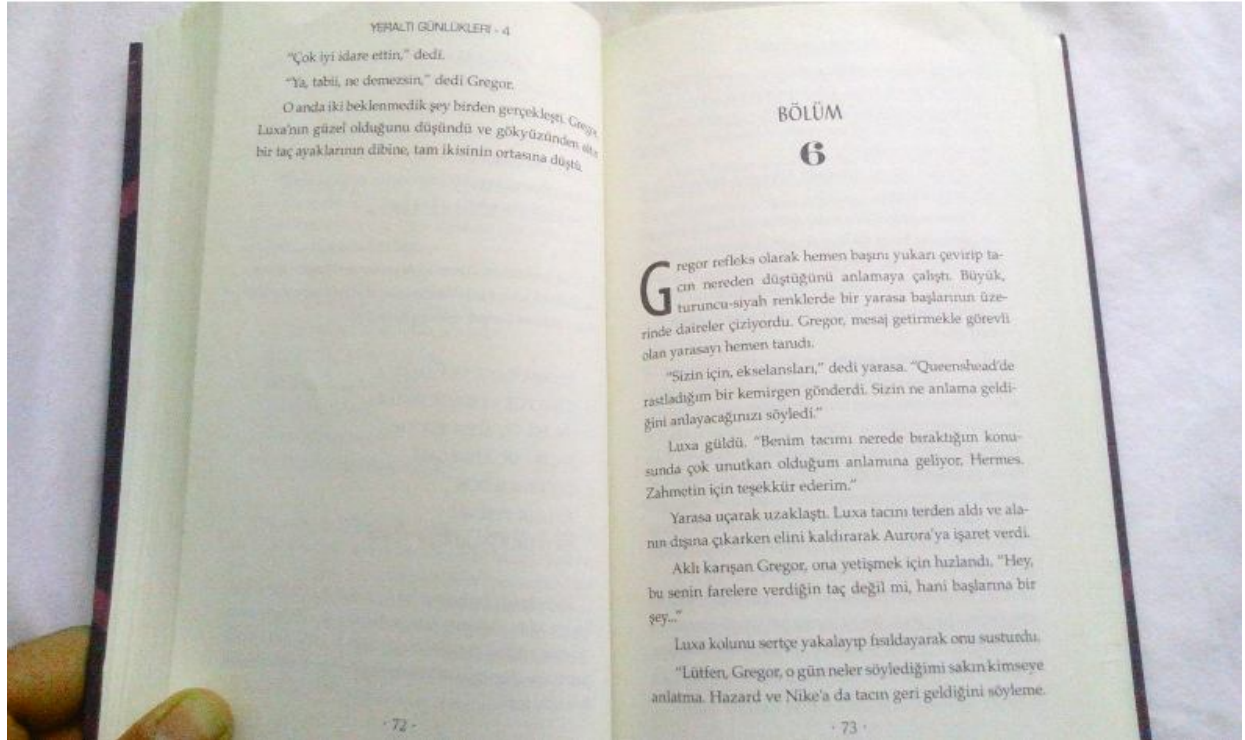
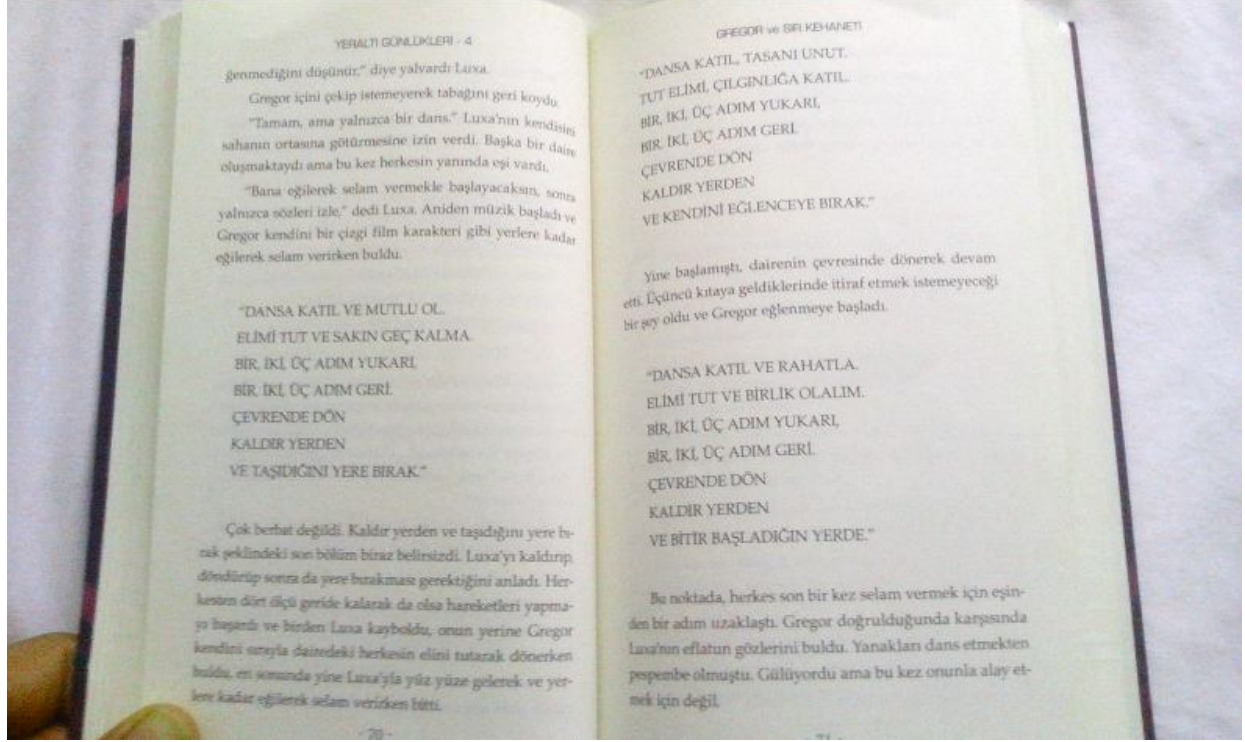
"ŞİMDİ KONUKLAR KAPIYA GELDİ
HER ZAMANKİ GİBİ KARŞILAMALI.
KİMİSİ DİLİMLER, KİMİSİ DÖKER.
BABA, ANNE, ABLA, AĞABEY,
İŞTE YOLA ÇIKTILAR. BİLMİYORUM
TEKRAR GÖRÜR MÜYÜZ?"

Sözler Gregor'a pek anlamlı gelmemişti ama dansçılar ne yaptıklarını biliyor gibiydi. Yerüstündeki pek çok şarkının da anlamsız olduğunu düşündü. Özellikle eski olanlar. "Aç Kapyı Bezirganbaşı"... "Dandini Dandini Dastana"... "Kutu Kutu Pense"... Acaba ne anlamı vardı ki bütün bu çocuk şarkılarının?

Bir süre sonra, Gregor açık büfenin başında tabağını doldurmaya hazırlanırken Luxa yanına geldi ve onu kolundan yakaladı. "Gel, Gregor. Hazard bu dans için seninle eş olmamızı istiyor."

"Luxa, ben dans edemem, tamam mı? Sarıms az önce bunu herkese kanıtladım," dedi Gregor.

"Ama bu çok basit bir dans, sözleri zaten sana ne yapacağımı adım adım söylüyor. Gel, yoksa Hazard partisini be-

Onlar da bunun ne anlama geldiğini anlamıyabilir ve bu konuda konuşabilirler." Gözleri endişeyle arenayı tarama. Hazard postasındaki hayvan süslerini neşeye Howard'a gösteriyordu. Nike bir ara etrafına dolayıyordu ama şimdi ortalarında görünmüyordu.

"Neden? Neden kimsenin bilmesini istemiyorsun?" diye sordu Gregor.

"Bunu sana partiden sonra açıkla. Seninle özel olarak konuşana kadar bu konuda ağzını kapalı tutman için sana yalvarıyorum," dedi Luxa.

"Tamam," dedi Gregor aklı karışmış halde.

Luxa birkaç adım attıktan sonra zıplayarak Aurora'nın sırtına atladı.

Gregor bu tuhaf gelişmelere başka tanık olan olup olmadığını anlamak için kalabalığı taradı. Eğer başka gören olursa bile, Luxa tacını farelere verdiği zaman yanında yalnızca Gregor, Aurora, Nike, Hazard ve Bot vardı. Ormanda tam eve dönmeye hazırlandıkları sıradaydı. Kendisini ve Aurora'yı hayatta tuttukları için minnetinin bir göstergesi olarak Luxa tacını vermiş ve şöyle demişti: "tam olarak nasıldı? Hatırladı. "Eğer yardımına ihtiyaç duyar-sanız, bu taci gözcülerimizden birine verin, size yardım etmek için elimden gelen ne olursa yaparım."

İşte, tac gelmişti, demek ki farelerin başı beladaydı ama neden Luxa bunu bir sır olarak saklamakta bu kadar kararlıydı? Eğer fareler gerçekten tehlikedeysse, gözcülere haber vermek veya bunun gibi bir şey yapmak daha iyi olmaz mıydı?

Luxa bir dakikadan kısa sürede geri döndü ve Aurora'nın sırtından yere atlayarak Hazard'a neşeli bir sesle "Artık pastayı kesmenin zamanı gelmedi mi?" diye sordu.

Gregor, Aurora ve Ares'in biraz uzakta yan yana durduğunu gördü. Birbirlerine neredeyse kafaları değecek kadar yaklaşıp, sanki önemli bir bilgi paylaşıyor gibiydiler. Neley oluyordu?

Birkaç dakika sonra Bot koşarak Gregor'un yanına geldi ve heyecanla konuştu, "Gre-go! Annem gece patisi ohir dedi!" Demek geçeyi burada geçireceklerdi.

"Bu harika, Bot," dedi ve onu kucığına aldı. Annesiyle konuşmak istiyordu.

"Luxa'nın önerisiydi. Sanırım bu gece Hazard için özel bir aile yemeği düzenlenmiş ve ikinizin de katılmasını istedi. Babana mesaj iletmesi için çamaşıhaneye bir yarasa yolladık," dedi annesi.

"İyi fikir," dedi Gregor ama bir şeyler döndüğünün farkındaydı. Luxa'yla göz göze gelmeye çalıştı ama o sanki bilerek ondan kaçınıyordu. Saatler boyunca hem de. Partinin geri kalan kısmında ve sonrasında aile yemeğinde dikkatini çekmeyi başaramadı.

Ares'ten de bir fayda yoktu. "Şu Luxa ve tac hikâyesi nedir?" diye sordu Gregor, yemeğe gitmek için uçarlarken.

"Söyleyemem," diye yanıtladı yarasa. Bu hem "bilmiyorum" hem "şimdi söyleyemem" anlamına geliyor olabilir. Gregor daha çok ikincisinin olduğunu tahmin etti.

Ancak Hazard ve Bot kraliyet bölümünde yatakları-

na yatılıp üstleri örtüldükten ve uykuya daldıktan sonra Luxa açıldı. Gregor, Luxa, Ares ve Aurora, oturma odasındaki şöminenin etrafına yerleşmişti. Dairenin dışındaki gözcüler oldukça uzakta olmalarına rağmen Luxa herkesten hissedilerek konuşmasını istedi.

"Kemingenler bir çeşit tehdit altında. Daha önce pek çok zor durumda kendi başlarının çaresine bakmayı becermişler için eğer bana tacımı gönderecek kadar çaresiz kaldılarsa durum çok ciddi olmalı," diye başladı.

"O zaman bunu Vikus'a anlatıp yardımını isteyelim," dedi Gregor.

"Hayır!" diye atıldı diğer üçü aynı anda.

"Bunu konseye bildirmek zorunda kalır, Yerüstü," dedi Ares. "Onlar da bu kadar az delil varken ve salgın böyle bir karmaşa yaratmışken harekete geçmek istemezler."

"Üstelik beni gözetim altında tutarlar," dedi Luxa mutsuzca. "Bu yanıtla yetinmeyeceğimi bilirler. Benim kemingenlere olan sevgimi biliyorlar, kendimi onlara borçlu hissettiğimi de. Regalia'dan ayrılmadığımdan emin olmak için sürekli gözetim altında tutarlar."

"Kraliçe olduğun halde mi?" diye sordu Gregor.

"Özellikle kraliçe olduğun için. Hayatını tekrar tehlikeye atmasını göze alamazlar," dedi Ares.

"Bu nedenle kemingenlerle ilgili sorunu kendi başımıza çözmeliyiz," dedi Aurora. "Belki biraz daha fazla bilgi edinebilirsek onlara yardım etmek için bir plan yapabiliriz."

"Hey! Durun bir dakika. Yani bu, 'biz', biz dördümüz anlamına mı geliyor?" diye sordu Gregor.

"Bu gece Queenshead'e uçuyoruz," dedi Luxa.

"Fareler orada mı yapıyor? Orası ormanda mı?" diye sordu Gregor. İsim yabancı gelmemişti ama tam olarak ne-re olduğunu çıkartamamıştı.

"Hayır, buranın biraz batısında kalan bir sınır bölgesi. Hermes taci veren fareye orada rastladığımı söyledim," dedi Luxa. "Eminim hâlâ Queenshead'dedir ve gidip onu görmemi bekliyordur. Gelecek misin, Gregor?"

Bir taraftan Gregor bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Vikus'u ve konseyi bilgilendirmemek, annesinden habersiz iş çevirmek... Eğer saatlerce Yeraltı'nda uçacağını bilsen annesi ona yaz sonuna kadar dışarı çıkma yasakı koyardı. Hem de Regalia'da değil, evde.

Diğer taraftan, kimse bu aralar Vikus'a bir şey söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Belki farelerin başı gerçekten derdiydi. Eğer diğer üçü giderse ve Gregor gitmezse yalnızca arkadaşlarını değil, başını da yitirir-tü bırakmış olacaktı. Ya tehlikeli bir olay olur da Ares'in ona ihtiyacı olursa? Hemen yola çıksalar, gidip taci göndere-n fareyle konuşup daha annesi uyanmadan geri dönmeyi başaramazlar mıydı?

"Queenshead ne kadar uzak?" diye sordu.

"Kısa bir uçuş. Daha gittiğimizi kimse fark etmeden dönmüş oluruz," dedi Luxa çabucak.

"Sanırım başarabiliriz. Fark edilmeden saraydan nasıl kaçacağımız hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Gregor.

Luxa ve Ares baktılar. "Henry bir yol biliyordu," dedi yarasa. "Aurora ve ben sizinle orada buluşuruz."

"Tamam. Bize hazırlanmak için birkaç dakika verin," dedi Luxa.

Koyu renkli giysiler giydiler. Luxa'nın meşaleleri vardı ama müzeye kısa bir ziyarette bulunup Gregor için bir el feneri aldılar ve onu koluna bantladılar. Tehlikeli bir gezici olacağını sanmıyordu ama Twiltongue ve arkadaşlarıyla yaşadıklarından sonra karanlıkta kalmaktan o kadar korkmuydu ki alabileceği her türlü önemi almak istiyordu. Sarayda bulunan birkaç silah dolabından birine uğrayıp bir çift kılıç aldılar. Luxa, üç yönlü olduğu için öldürücü ama kısa ve hafif bir kılıç seçti. Bir keresinde, yaptığı akrobatik hareketlere uygun olduğu için bu tarz kılıçları tercih ettiğini söylemişti. Gregor da Mareth'in ona eğitimlerde kullandığı kılıcın daha ağır bir modelini seçti. Çeliği düzdü, yaklaşık üç santim genişliyeydi ve jilet gibi keskindi. Daha sonra gözüklerin duymaması için parmaklarının ucunda yürüyerek sarayın Gregor'un daha önce hiç görmediği kısmına gittiler.

Gizli geçidin girişi, Bot'un da gittiği yeni ve geniş çocuk odası inşa edildiği için artık kullanılmayan eski çocuk odasıydı. Eski oda, doğrusunu söylemek gerekirse biraz ürperticiydi. Sandwich bu odada da kehanet odasında geçirdiği zaman kadar zaman geçirmiş, duvarların her tarafına hayvan figürleri kazınmıştı. Aslında sıcak bir havası olmalıydı ama meşalelerin titrek ışığında taş yaratıklar, gözleri kocaman açılmış, dişleri ileri fırlamış halleriyle tehdit edici görünüyordu. Gregor kendini rahatlamış değil kapana kısılmış gibi hissetti. Burayı ağzına kadar çocukla ve oyuncakla da doldursan mutlu bir yer olmazdı.

"Bu odaya hiç isinmadım," dedi Luxa ürpererek.

"Neyse ki ben doğduğumda yeni çocuk odası yapılmıştı ama Henry çocukluğunun ilk yıllarını burada geçirdi."

"Belki o yüzden kafayı yemiştir," diye düşündü Gregor ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Luxa artık Henry'den söz ederken eskisiye kıyasla daha rahattı. Kuzeninin ibaretinin açtığı yaralar artık iyileşiyordu. Yine de konu üzerinde şaka yapılmayacak kadar hassastı.

"İşte burası giriş," dedi Luxa. Arka duvarın dibinde ki büyük, taştan yapılmış bir kaplumbağanın önünde durmuştu. Kaplumbağa Gregor'a Central Park'ta Bot'un üstüne tımanmaya bayıldığı büyük metal kaplumbağaları anımsatmıştı. Tek farkı, bunun vahşi yüz ifadesi ve önüne geleni çok feci ısarakmış gibi açılmış ağzıydı.

"İyyy," dedi Gregor. "Eminim çocuklar buna bayılıyordu."

"Hayır, ondan uzak dururlardı. Henry hariç. O üstüne çıkıp kaplumbağa hakkında korkunç öyküler uydurdu. Bir gün, diğer çocuklar öğle uykusundayken bunu yapacak cesareti bulmuş." Luxa kolunu kaplumbağanın altına soktu, içinde biraz arandı ve bir şey çevirdi. Bir klik sesinin duyulmasıyla kaplumbağanın kabuğunun bir tarafı yerinden oynadı. "Kimse ne bulduğunu anlamadan tekrar kapatmış ama o gece tekrar buraya gelmiş ve açmış." Luxa kaplumbağanın kabuğunu tutup kaldırdı ve altındaki merdiven göz önüne çıktı. "Bana ben sekiz yaşındayken gösterdi. Bu Henry'yle benim özel sırrımızdı." Luxa'nın yüzünden bir hüznün bulutu geçti ama sonra kararlı bir ifadeye büründü. "Gidelim."

Gregor dar merdivene sığabilmek için yan dönerek büzülmek zorunda kalmıştı. İçerideki havanın bayat bir kokusu vardı, sanki Sandwich'in zamanında oraya sıkılmış, bir daha da değişmemişti. Gregor'un kılıcı beline takılıydı ama taşlara çarpmaya başlayınca Luxa kemerinden çıkartıp eline almasını söyledi. "Sarayın duvarlarının içinden geçiyoruz," diye fısıldadı. "Yakalanmamız lazım."

Merdivenlerin, yukarıdaki kaplumbağanın bir eşinin kendilerini beklediği alt basamağına ulaşmaları sanki yıllar sürdü. Bu kaplumbağa gülüyor gibiydi ama gülünmesi de çocuk odasındaki saldırgan hali kadar ürperticiydi. Luxa onun kabuğunun kilidini de diğerine yaptığı gibi açtı. Kabuğu kaldırdığında serin ve temiz hava Gregor'un yüzüne çarptı. Delikten baktığında geniş ve bomboş bir alandan başka bir şey görmedi. İlgüdüsel olarak birkaç adım geri gitti.

"Aşağıda ne var?" diye sordu.

"Kaynak. Doğal sularla beslenen bir göl. Regalia'nın su ihtiyacının çoğunu karşılıyor," dedi Luxa. "Atlamamız gerekecek."

Daha ne olduğunu anlayamadan, Luxa deliğe doğru adım attı ve ortadan kayboldu.

"Hey!" dedi Gregor şaşırarak ve açıklığa doğru eğildi. Suyu düşme sesi duymamıştı. Meşalesi yaklaşık yirmi metre aşağıdaki suyun yüzeyini aydınlatmış halde Luxa'yı göremiyordu.

Ares'in "Atla, Yerüstü," diye mırıldandığını duydu.

Ah, harika. Kendini karanlıklara atmak için bir fırsat

zade. "Yapayım da kurtulayım bari" diye düşündü Gregor. Kılıcını tekrar kemerine taktı, meşalesini sıkı sıkı kavradı. Kenarda bir süre dengede durdu ve sonra kısa bir hoplamayla atladı ve düşmeye başladı. Ares birkaç saniye içinde onu yakalamıştı.

Bir mağaranın ortasındaki kaya yığınının ibaret olduğu anlaşılan Queenshead'e uçmaları bir saat sürdü. Kaya, başında taç olan bir kadın yüzüne benziyordu, çok dikkatle incelemeszen tabii.

Kayalığın dibine doğru alçalırlarken Luxa heyecanla bağırmağa başladı. "Bak, Ceviani orada, Aurora! Gördün mü onu?"

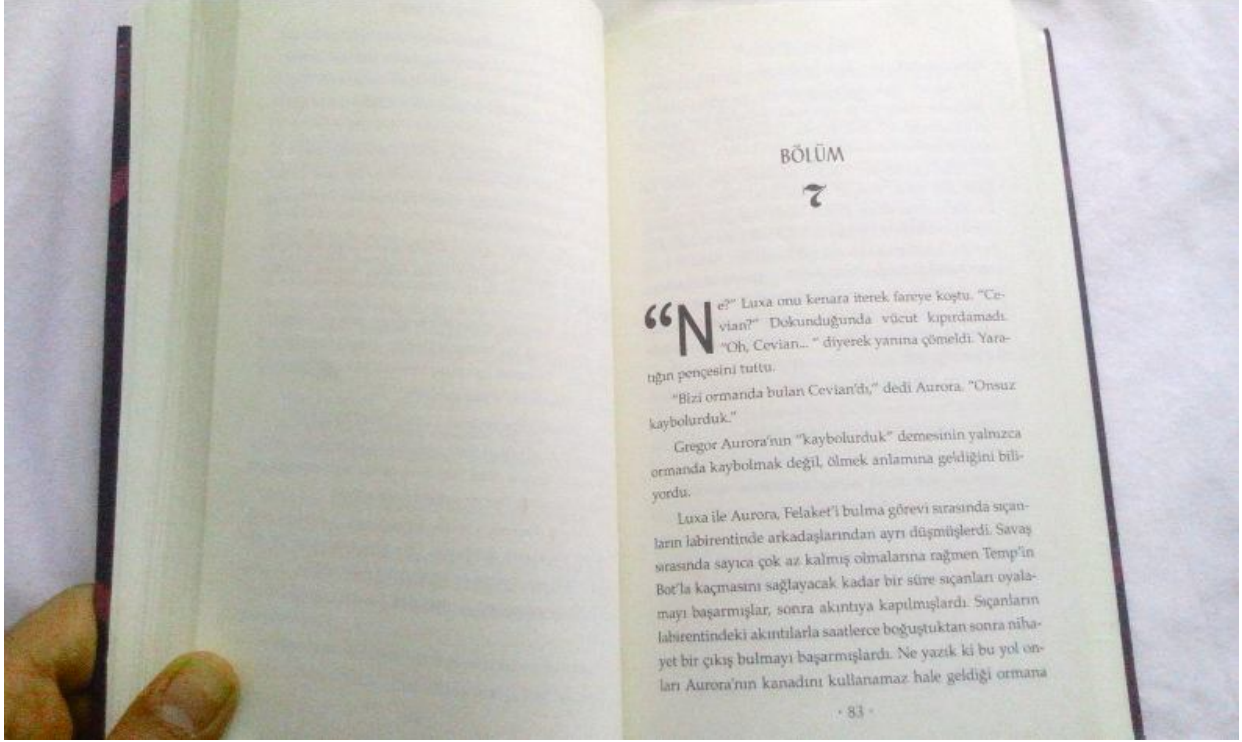
Gregor kayanın dibinde büzülmüş gibi görünen tüy yumuşaklığına baktı. Bu, onları beklerken uyuyakalmış bir fare olmalıydı. "Uyumak için biraz tehlikeli bir bölge," diye düşündü. "Başına bir şeyler gelebilir."

"Ceviani!" diye seslendi Luxa. "Uyan! Biz geldik!"

Ares, Aurora'dan önce indi, böylece Ceviani'nin yanına ilk ulaşan Gregor oldu. Soğuk ve cansız bedenine dokunmadan önce bile ona ne olduğunu anlamıştı.

Gregor dönerek o tarafa doğru koşan Luxa'yı omuzlarından yakalayıp durdurdu. Ona söylemekten nefret etse de gerçekçi kendisinin anlamasından daha iyiydi.

"O uyanmayacak, Luxa," dedi Gregor. "Ölmüş."

BÖLÜM

7

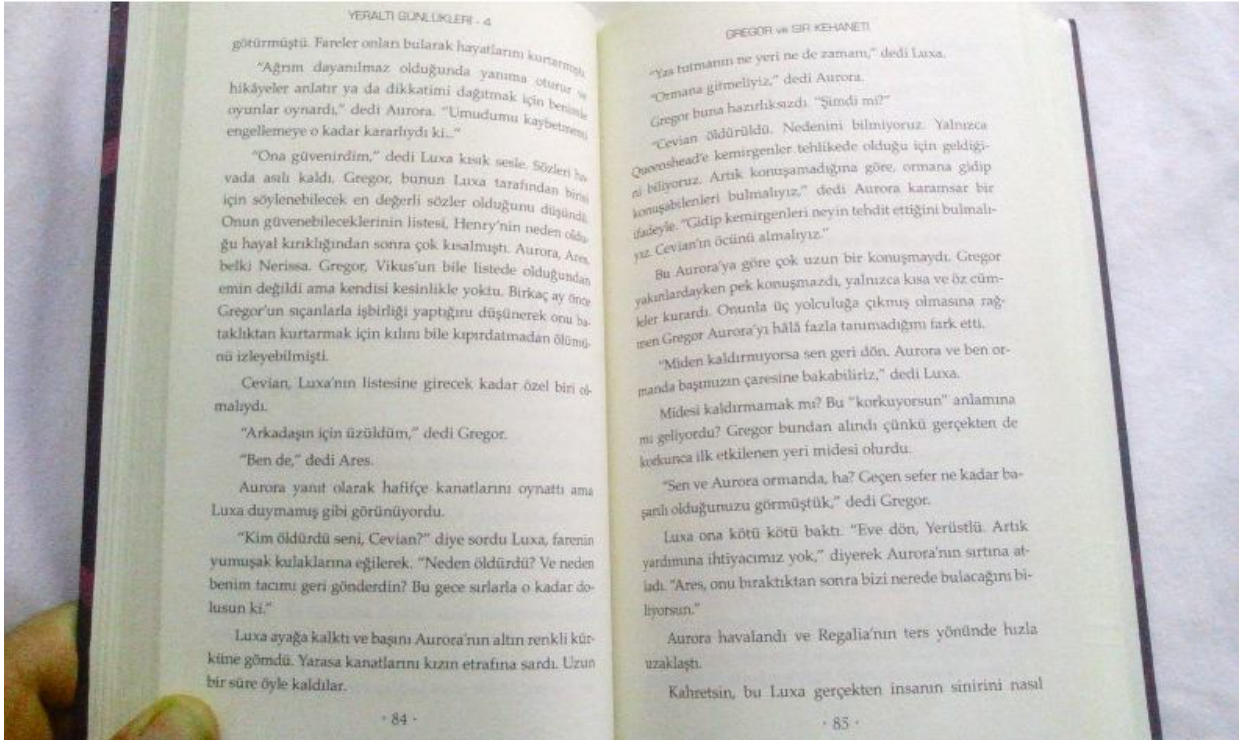
"N"e? Luxa onu kenara iterek fareye koştı. "Cevian?" Dokunduğunda vücut kıpırdamadı. "Oh, Cevian..." diyerek yanına çömeldi. Yarıngın pençesini tuttu.

"Bizi ormanda bulan Cevian'dı," dedi Aurora. "Onsuz kaybolurduk."

Gregor Aurora'nın "kaybolurduk" demesinin yalnızca ormanda kaybolmak değil, ölmek anlamına geldiğini biliyordu.

Luxa ile Aurora, Felaket'i bulma görevi sırasında sıçanların labirentinde arkadaşlarından ayrı düşmüşlerdi. Savaş sırasında sayıca çok az kalmış olmalarına rağmen Temp'in Bot'la kaçmasını sağlayacak kadar bir süre sıçanları oyalamayı başarmışlardı, sonra akıntıya kapılmışlardı. Sıçanların labirentindeki akıntılarla saatlerce boğuştuğuktan sonra nihayet bir çıkış bulmayı başarmışlardı. Ne yazık ki bu yol onları Aurora'nın kanadını kullanamaz hale geldiği ormana

• 83 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

götürmüştü. Fareler onları bularak hayatlarını kurtarmıştı. "Ağrım dayanılmaz olduğunda yanına oturur ve hikâyeler anlatır ya da dikkatimi dağıtmak için benimle oyunlar oynardı," dedi Aurora. "Umudumu kaybetmemi engellemeye o kadar kararlıydı ki..."

"Ona güvendirim," dedi Luxa kısık sesle. Sözleri havada asılı kaldı. Gregor, bunun Luxa tarafından birini için söylenebilecek en değerli sözler olduğunu düşündü. Onun güvenebileceğinin listesi, Henry'nin neden olduğu hayal kırıklığından sonra çok kısalmıştı. Aurora, Ares, belki Nerissa. Gregor, Vikus'un bile listede olduğundan emin değildi ama kendisi kesinlikle yoktu. Birkaç ay önce Gregor'un sıçanlarla işbirliği yaptığını düşünerek onu baktıktan kurtarmak için kılını bile kıpırdatmadan ölümünü izleyebilmişti.

Cevian, Luxa'nın listesine girecek kadar özel biri olmaliydi.

"Arkadaşın için üzülüyüm," dedi Gregor.

"Ben de," dedi Ares.

Aurora yanıt olarak hafifçe kanatlarını oynattı ama Luxa duymamış gibi görünüyordu.

"Kim öldürdü seni, Cevian?" diye sordu Luxa, farenin yumuşak kulaklarına eğilerek. "Neden öldürdü? Ve neden benim tacımı geri gönderdin? Bu gece sırlarla o kadar dolusun ki."

Luxa ayağa kalktı ve başını Aurora'nın altın renkli kürküne gömdü. Yarasa kanatlarını kızın etrafına sardı. Uzun bir süre böyle kaldılar.

• 84 •

GREGOR VE BİR KEHANETİ

"Yas tutmanın ne yeri ne de zamanı," dedi Luxa. "Ormana gitmeliyiz," dedi Aurora.

Gregor buna hazır değildi. "Şimdi mi?"

"Cevian öldürüldü. Nedenini bilmiyoruz. Yalnızca Queroshead'e kemingenler tehlikede olduğu için geldiğini biliyoruz. Artık konuşmadığına göre, ormana gidip konuşabilenleri bulmalıyız," dedi Aurora karamsar bir ifadeyle. "Çadip kemingenleri neyin tehdit ettiğini bulmalıyız. Cevian'ın öcünü almalyız."

Bu Aurora'ya göre çok uzun bir konuşmaydı. Gregor yakınlardayken pek konuşmazdı, yalnızca kısa ve öz cümleler kurardı. Onunla üç yolculuğa çıkmış olmasına rağmen Gregor Aurora'yı hâlâ fazla tanımadığını fark etti.

"Miden kaldırmıyorsa sen geri dön. Aurora ve ben ormanda başmızın çaresine bakabiliriz," dedi Luxa.

Midesi kaldırmamak mı? Bu "korkuyorsun" anlamına mı geliyordu? Gregor bundan alındı çünkü gerçekten de korkunca ilk etkilenen yeri midesi olurdu.

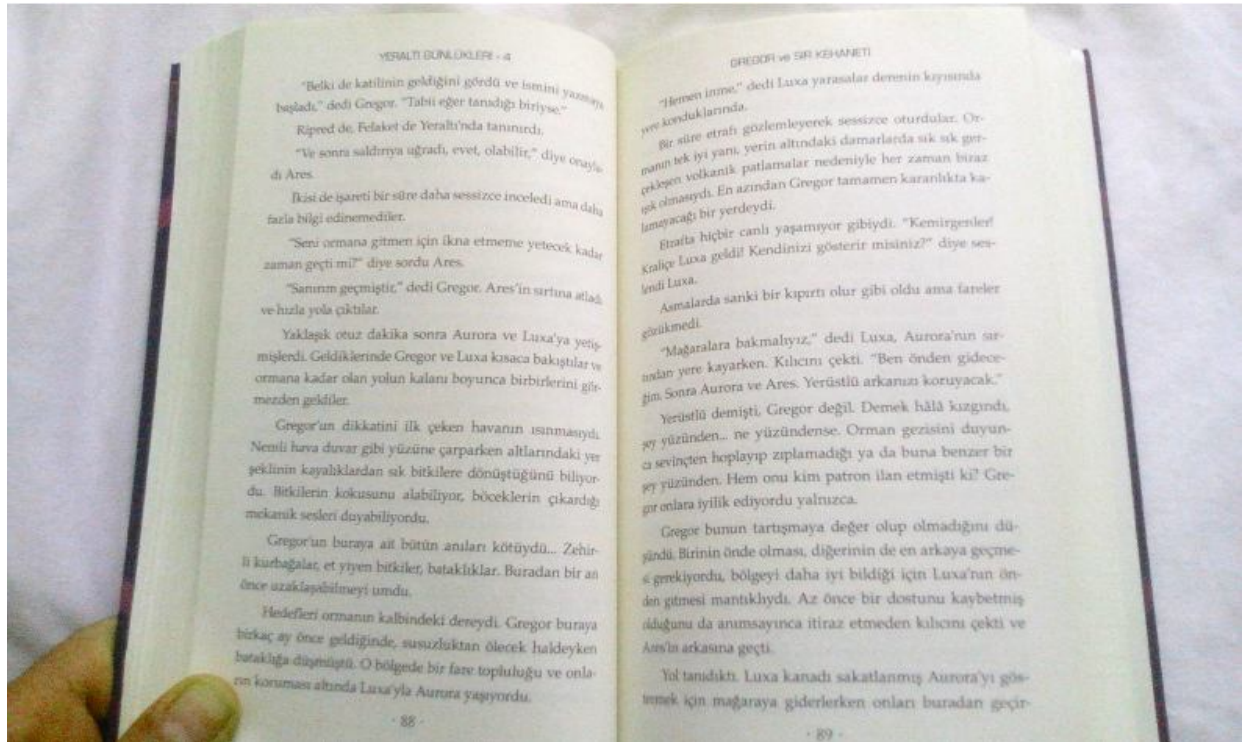
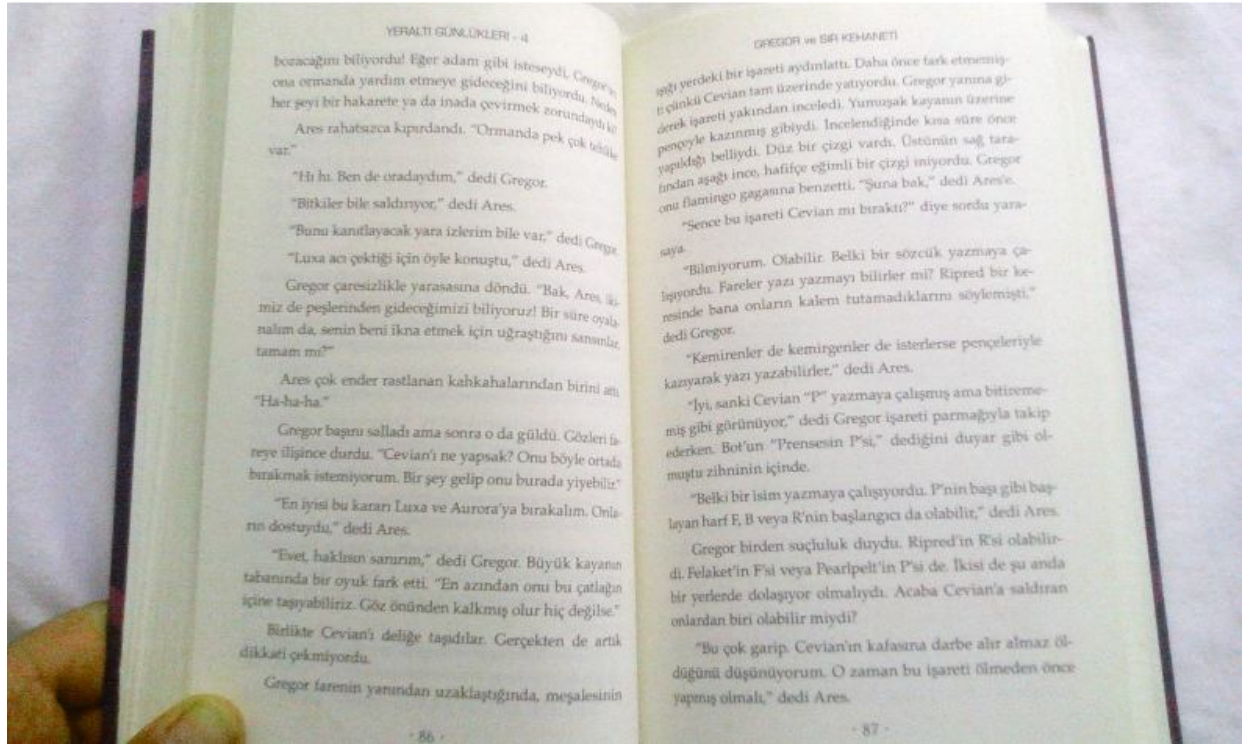
"Sen ve Aurora ormanda, ha? Çeçen sefer ne kadar başarılı olduğunuzu görmüştük," dedi Gregor.

Luxa ona kötü kötü baktı. "Eve dön, Yerüstü. Artık yardımına ihtiyacımız yok," diyerek Aurora'nın sırtına atladı. "Ares, onu bıraktıktan sonra bizi nerede bulacağını biliyorsun."

Aurora havalandı ve Regalia'nın ters yönünde hızla uzaklaştı.

Kahretsin, bu Luxa gerçekten insanın sinirini nasıl

• 85 •

mişti. Bitkiler hatırladığından daha sıkışmış görünüyordu, sanki son zamanlarda pek kullanılmamış gibiydi.

Mağaraya ulaştıklarında Luxa kemirgenlere seslendi ama yanıt alamadı. Kılıcıyla mağaranın girişini gözlerden gizleyen asmaları kesti ve içeri süzülde. "Kimseler yok," dedi aklı karışmış bir ifadeyle. "Terk edilmiş."

Patikadan geri dönüp diğer mağaraları da kontrol ettiler. Luxa sürekli sesleniyordu ama hiçbir yerde kemirgenlerden eser yoktu.

Luxa, açıklıktaki büyük, düz bir kayanın üstüne oturdu, gözleri terk edilmiş bir mağaranın girişindeydi. "Cevian bizi kolonisine götürdüğünde gündüz uyumamış olduğumuzu hatırlıyorum."

"Yemek de yememiştik," dedi Aurora.

"Yemek de yememiştik," diye onayladı Luxa. Oplan çevreleyen asmalardan oluşmuş kubbeye bakmak için başını kaldırdı. "Kemirgenleri bıraktığımız gibi bulmak en iyisi olurdu. En kötüsü de onları bir savaş sonrasında can çekişirken bulmak. Ama hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmaları en beteriymiş."

"Belki başka bir yere göç ettiler," dedi Gregor, yanında otururken.

"Kemirgenler onları zaten kayaların içlerine oydukları tünellerden buraya sürdüler. Burada yaşamayı güç bela taşıyorlardı," dedi Luxa.

"Belki Fount yakınlarındaki diğer fare kolonisine katılmaya karar vermişlerdir," dedi Ares.

"Hayır, amcam Fount'un yöneticisi ve yeni göçleri ya-

sakladı. Toprağın daha fazlasını kaldırmayacağını söyledi. Üstelik buradan oraya yürüyerek ulaşmak neredeyse imkânsız," dedi Luxa.

"Buralarda olup biteni sorabileceğimiz kimse var mı?" dedi Gregor.

Luxa acı acı gülmüştü. "Hazard olsaydı belki. O pek çok orman yaratığının dilini konuşabiliyor. Hiçbirimizde bu yeteneğin olmaması kötü."

Eve dönmekten başka çare yok gibiydi. Ayaga kalktuklarında Gregor'un dikkatini bir şey çekti. Başının üstündeki asmada küçük bir hareket, küçük bir kapırtı görür gibi olmuştu. El fenerini başının üstünde tente gibi duran kubbeye şeklindeki asmalara çevirdi ama birbirinin içine geçmiş yeşilimsi gri dallardan başka bir şey görmedi.

Birden Ares yanında güçlele soludu. "Burada bir şey var," dedi yarasa. "Sağ tarafımızda."

"Solumuzda da," dedi Aurora.

"Ne var? Ben bir şey görmüyorum," dedi Luxa, ışığını her yerde gezdirerek.

"Buraya bak," dedi Gregor. Işığını, başının üstünde kevnlmaya başlayan bir asma dalına doğru tutmuştu. "Asmalar hareket ediyor."

"Ben bu asmaları bilirim," dedi Luxa. "Zararsızdırlar."

Gregor daha önceki orman gezisinde, etçil sarı bitkiler tarafından saldırıya uğramış kanını emmek isteyen dokunaklılarıyla savaşmıştı. Artık kökü olan her şeyi tehlikeli olarak kabul etmeye karar vermişti.

"Buradan hemen çıkmalısınız. Şimdi."

Dördü de yola çıkan patikaya doğru koştuılar ama asmaların geçişi kapadığını fark ettiler.

"Kılıcını kullan!" dedi Luxa. Gregor'un kolu zaten hareket halindeydi ve ikisi de kılıçlarıyla yeşilliği kesmeye başladılar.

Bir şey Gregor'un gözlerine doğru uzandı. Gregor önüne onun ucunda yeşil, üçgen yapraklı bir asma dalı olduğunu sandı ama son anda bir ağız açılıp içinden ölümcül sivrilik teki dişler göründü.

Arkadaşlarını uyarmak için haykırıırken kılıcı kafaya gövdesinden ayırdı.

"Yılanlar!"

BÖLÜM 8

Gregor, Luxa, Ares ve Aurora hızla düz kayaya geri çekildiler. Saldırıları bütün kubbeyi harekete geçirmişti. Çatıları artık sürünen ve tıslayan yılanlardan oluşan bir kütleydi. Değişik boylardaydılar, bazıları kalem gibi ince, bazıları beyzbol sopası kadar tombuldu. Yılanlardan bakınca bile asmaya benziyorlardı. Gregor kafalarını görene kadar onları ayırt edemiyordu. Üstelik dikkat edilmesi gereken pek çok kafa vardı. İlk yılanın kafasının kopması şiddetli bir toplu saldırıya neden olmuştu. Yılan kafaları her yerden üstlerine geliyordu. Çatallı diller, tıslayan dişler her taraftaydı. Korkusunu bastırmaya çalışan Gregor, dişlerini sıkarak kılıcıyla karşı saldırıya geçti. Regalia'da kan topraklarıyla yaptığı eğitimi düşündü. Prensip aynıydı, o sana saldırmadan önce hedefi yok et. Kılıcıyla kesemediklerini de mesalesiyle savuşturuyordu.

Kayayla olan mesafeyi kapatabilenler şimdilik yalnızca en büyük yılanlardı ama Gregor ve Luxa onları belli bir uzaklıkta tutmakta zorlanıyorlardı.

Neyse ki Gregor öfkeli duygusunun yavaş yavaş bedenini ele geçirmekte olduğunu hissetti. Adrenalinin selin masını beynine karşıladı. Ripred, öfkeli olmayı mimesi kabul edeceği zamanlar olacağını söylerken haklıydı. Belki artık bu durumla daha kolay baş edebiliyordu, belki bu miş olmasından kaynaklanıyordu.

Onun yerine şimdi arkasında Ares'in ki titrediğini hissedebiliyordu. Yaralar çaresiz ve savunmasız kalmışlardı. Kubbenin altında tuzla sıkışmış, ne uçup kaçabiliyor ne de pençeleriyle savaşacak kadar havalanabiliyorlardı.

"Küçülün!" diye emretti Luxa onlara. Ares ve Aurora birbirlerine sıkıca sarıldılar. "Kayanlar, Gregor ve ben biraderken size ulaşamazlar!"

Gregor kafa üstüne kafa kesti ama saldırganların sayısı aksine artıyordu. Küçük yılanlar da savaşa katılmıştı artık.

"Ormanı!" diye bağırdı Aurora. "Küçülüyor!" Haklıydı. Yılanlar üzerlerine kapanıyordu. Kubbe hâlâ yerindeydi ama her yönden birkaç metre yaklaşmıştı. Yakında bütün yılanlar onlara ulaşabilecek ve hepsiyle baş etmenin hiçbir yolu yoktu.

"Mağaraya!" diye bağırdı Luxa diğerlerine. "Tek giriş var, orayı savunabiliriz!"

Tek beden gibi yürüyerek mağaranın girişine doğru adım adım çekildiler. Gregor, Luxa'nın kılıcını ve meşalesini deli gibi sallayıp yılanları oyalarak Aurora ve Ares'in mağaraya girmesini sağladığını gördü.

Saldırı devam ederken Gregor ve Luxa sırtları mağaranın girişine dönük, omuzları birbirine değerek ve birbirlerini koruyarak yan yana durdular. Öldürdükleri her yılanın yerini sanki iki tanesi alıyordu. Birinin aradan geçmesini başarak hedefine dışlarını geçirmesi ve bütün savunmalarının yıkılması an meselesiydi.

"Bu harikat!" diye bağırdı Gregor tıslamayı bastırarak kadar yüksek bir sesle. "Biz ölene kadar durmadan geleceğiz!"

Keşke Ripred burada olsaydı! Şıcan, genellikle Gregor'u götürse da bir kavgada ondan daha iyi bir arkadaş düşünebiliyordu. Ripred buradan nasıl canlı çıkacağını bilirdi!

Ripred... Ripred... O olsa ne yapardı? Gregor, bir an büyük, yara izli şıcanın yanında olduğunu hayal etti. Ripred, yılanlara gelişigüzel kılıç sallayarak mağaranın ağzında durmazdı. O şey yapardı... şey...

"Bir şey deneyeceğim!" diye bağırdı Gregor. "Eğer becerebilirsen yaraları dışarı çıkart!"

Luxa'nın itiraz etmesine fırsat vermeden Gregor hızla düz kayanın oraya gitti. Aklında yalnızca sili, kopuk kopuk sahneler vardı. Ripred'in arenada insanlarla dövüşmesi, et yiyen bitkileri parçalaması, karıncalarla savaşı. Bir savaş sırasında sayıca az olduklarında Ripred hep aynı taktiği kullanırdı, dönerdi. O kadar hızlı bir şekilde dönerdi ki düşman ona nereden yaklaşırsa yaklaşsın karşısında pençelerini bulurdu. Gregor'un yalnızca bir kılıcı ve meşalesi vardı ama Ripred'den daha küçük bir hedefti. Eğer yeterince hızlı dönmeyi başarabilirse...

Gregor'un ayakları kayaya değdiği anda onu olduğu yerde döndürmeye başladı. Kılıcı önde, meşalesi arkasında uzatılmış, dönüyordu. O kadar hızlı dönüyordu ki otuz bulanık görünen uçan katalar, fıskıran kan ve kıvrılan böcekler denlerden ibaretti. Düşünmeyi bıraktı, kendini terk etti ve öfkeli hislerinin onu tümüyle ele geçirmesine izin verdi. Bir ara sanki yılanların sayısının azaldığını hissederek gördü ama durmadı.

Ancak Luxa'nın kılıcını kendininkini bloke edince durdu, bu onu sonunda gerçek hayata döndürdü. İki metalin birbirine çarpışı o kadar şiddetli olmuştu ki, darbelerin etkisiyle Luxa'nın kılıcı ikiye bölünmüştü. Dönmeye son verince şiddetli bir baş dönmesi etkisini gösterdi. Başına yılanlarla dolu asmalara doğru yıkıldı, eline gelen ilk şeyi tutunmaya çalışırken dünya çevresinde deli gibi dönüyordu. Bu şimdiye kadar hissettiği en kötü duygulardan biriydi. Kussacığını düşündü ama ona bile odaklanamadı.

Sonra bir çift pençe onu tutup kaldırdı ve Ares'in aletini koydu. "Hayır!" dedi Gregor. "Çok başım dönüyor!"

"Kürküne sıkı sıkı tutun!" diye emretti Ares. "Buradan gitmemiz lazım!"

Gregor Ares'in kürküne yapıtı ve her şeyin bir an önce sona ermesini diledi.

Biraz zaman geçti. Dünya sabitlendi. Ares yere kondu. Luxa, Gregor'un yarasanın sırtından inmesine yardım etti. Gregor normale dönmek için yere oturdu. Luxa'nın ellerine doldurarak ona uzattığı suyu Gregor minnetle içti. Kalp atışları yavaşladı. Düzelmisti.

Artık ormanda değildiler. Gregor sevinerek oturduğu taş zemini ve altındaki tüneli fark etti. Yüzünü buz gibi akan suyun içine, içmekten çok düşüncelerini toparlamak için daldırdı. Doğrudugunda kendini tazelenmiş hissediyordu. Diğer üçü rahatsızca ona bakıyordu.

"Miden bulanıyor mu?" diye sordu Ares. "Arık değil," dedi Gregor. "Yalnızca dönmekten baskın dönü."

"Zahnin... sakinleşti mi?" diye sordu Luxa usulca.

"Sanırım," dedi Gregor. "Ashında oldukça iyi hissediyorum." Öyleydi. Sanki koşu pistinde kilometrelerce koşmayı başarmış gibiydi. Yalnızca bu duygu alışığı iyilikten biraz daha derin gibiydi. "Neden?"

Kimse yanıt vermedi.

"Sorun nedir?" diye sordu.

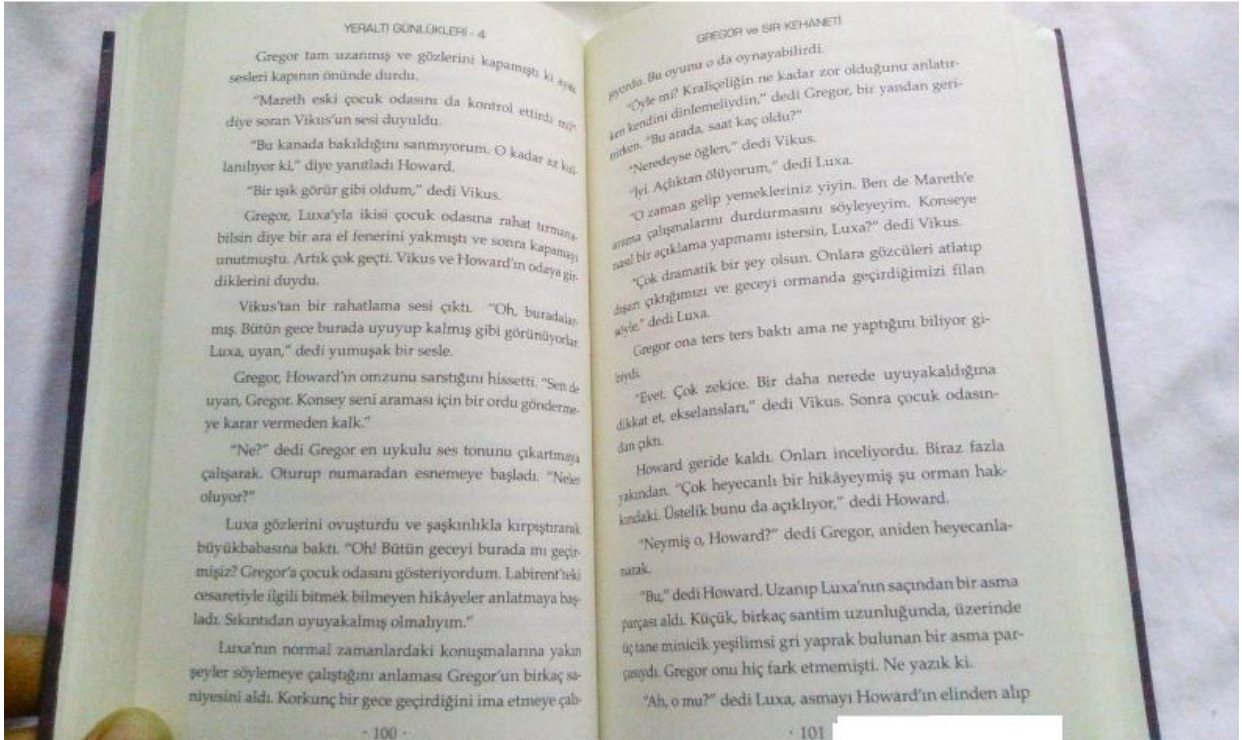
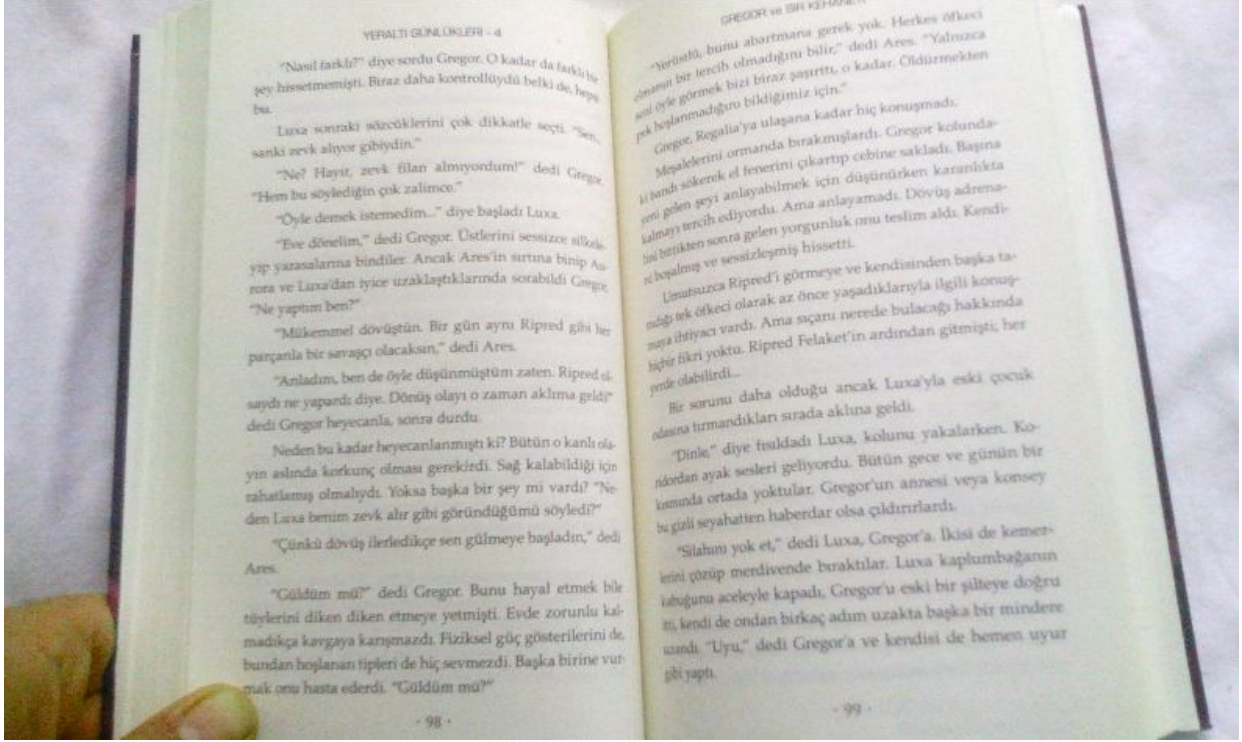
"Dövüşürken sanki seni bir şey eline geçirmiş gibiydim," dedi Aurora. "Yüzün değişti. İnsanlık dışı sesler çıkarıyordun."

"Milyarlarca yılanla dövüşüyordum. Yine o öfkeli durumuydu," dedi Gregor.

"Seni daha önce hiç öyle görmemiştik," dedi Aurora. "Kan toplanma vurdugun gün hariç ama o da bunun gibi değildi."

Gregor düşününce bunun doğru olduğunu fark etti. Aurora o savaşırken daha önce hiç yanında bulunmamıştı. "Evet işte hep böyle oluyor. Anlatsana ona, Luxa."

"Hayır, Gregor, bu defa farklıydı," dedi Luxa. "Kesicilerle savaşırken olduğu gibi değildin."

parmağının çevresine dolarken, "Dün sabah tarlaları ziyaret ettiğimde saçma takılmış olmalı. Konsey benden tarlalarda yetiştirilen ürünleri tanıtmamı ve bakımları hakkında bilgi edinmemi istedi, böylece kraliçe olduğumda iyi bir hasatla kötü olanı ayırabileceğim."

"Gerçekten mi? Bizim yetiştirdiğimiz ürünler içinde bu asmaya benzeyen bir bitki bilmiyorum, kuşen..." dedi Howard. "Adı neymiş?"

"Ben bu konuda henüz uzman olmadım Howard. Zaten o yüzden tarlalara gidiyorum," dedi Luxa mantıklı bir ifadeyle.

Howard'ın gözleri ikisinin arasında gidip geldi. "Çok yorgun görünüyorsunuz. Biraz dinlenin." Onlara gülümseyip odadan çıktı.

Yemeğe gitmeden önce Gregor banyoya gidip yıkandı ve temiz giysiler giydi. Koyu renk giysileri ve çocuk odasının loş ışığı, üzerlerindeki kurumuş yıkan kanını gözlerden gizlemişti.

Sonra annesini görmeye gitti. Neyse ki Vikus, ondan önce gidip annesine olanları anlatmıştı da Gregor kısa bir sorumsuzluk azarlamasından sonra yemeğe gitme iznini alabiliyordu.

Yemek salonuna vardığında Vikus, Howard, Luxa, Hazard ve Bot masanın etrafına yerleşmişti. Hizmetkârlar gövçe servisi yapıp ekmek dağıtıyorlardı.

Tam yemeğe başlayacaklardı ki Mareth kapıda belirdi, huzla, nefes almak için bile duraklamadan konuşuyordu. "Vikus, böldüğüm için özür dilerim ama anlam veremedi-

ğim bir gelişme oldu," dedi. "Nedir, Mareth?" diye sordu Vikus.

"Çocuklarımız, Kaynak'a akan nehrin yakınında devriye turlu atarken," diye başladı. "Suda bunu bulmuşlar. Kıvrık iki kayanın arasına sıkışmış."

Mareth eliyle birilerine girmelerini işaret etti. İki Yemeli geniş, yuvarlak bir sepeti taşıyarak içeri girdi. Üzerine tam oturan bir kapakla dikkatlice kapatılmıştı. Dışından hâlâ sular damlıyordu. Sepeti özenle yere bıraktılar. Mareth eğilip kapığı kaldırdı.

Sepetin içinde ciyaklayan altı tane bebek fare vardı.

BÖLÜM

9

Fareler böldüğümüz yetiştik ev kediğerinin yazma boyundaydı. Pembe gövdeleri yeni yeni uzamaya başlamış grimsi tüylerle kaplıydı. Aniden gelen parlak ışık gözlerini rahatsız etmiş olacaktı ki kafalarını birbirlerinin göğüsüne sokup saklamaya çalıştılar. Korkudan ve rahatsızlıktan cıkıyorlardı.

"Ooo, bebek fareler! Farenin Fisi!" diye bağırarak Bot sandalyesinden inip koşarak sepetin yanına gitti ve yere çömelerek tüylerini okşamaya başladı. "Mer'aba! Mer'aba, a!"

"Onların karnı aç," dedi Hazard. Sofradan bir dilim ekmek aldı ve Bot'un yanına oturdu. İki çocuk ekmekten küçük parçalar koparak yemeğe deli gibi saldıran farelerin beslemeye başladılar. Hazard, bebeklerin sesinden ayırt edilemeyecek küçük cıklemeler çıkartıyordu.

Minik bir burun avucunun içine sürtününce Bot kıkırdadı. "Cadıklanıyorum," dedi.

Ama ondan başka gülen yoktu. Yeraltılarının suratında ciddi bir endişe vardı.

"Bu sepeti nehrinden mi çıkardılar demistin?" diye sordu Vikus.

"Evet, kuzeyde," dedi Mareth. "Bize ait topraklarda."

Vikus parmağıyla sepetin kapağını işaret etti. "Fount yakınlarında, kemirgenlere bazen bunun gibi sepetlerde hediye olarak tahlil göndeririz."

"Kim böyle bir şeyi yapmış olabilir?" dedi Mareth. "Kim eniklerini bunun gibi güvensiz bir şeyin içinde nehere bırakır? Hayatta kalabilmiş olmaları bile bir mucize."

Gregor kabul etmek zorunda kaldı. O da küçük bir teknenin içinde o nehrde bulunmuştu. Akıntı o kadar güçlüydü ki, su dalgalarından bembeyaz kesiliyor, koca kaya parçalarını pinpon topu gibi oradan oraya savuruyordu.

"Eğer biri onları öldürmek istediye, bu oldukça zahmetli bir yöntem," dedi Vikus. "Kim onları bir sepete yerleştirip nehere bırakmakla uğraşır ki?"

"Anneleri," dedi Hazard sakince. Masadan bir kase güveç alıp küçük lokmalar halinde bebeklere verdi. "Onları bunun içine koyup sessiz olmalarını tembihlemiş."

"Hazard, onların söylediklerini anlayabiliyor musun?" dedi Vikus.

"Bir kısmını. Bebek gibi konuşuyorlar," dedi çocuk.

"Onlara annelerinin bunu neden yaptığını sorar mısın?" dedi Luxa.

Hazard farelere doğru ciklemeye başladı. "Tam olarak

anlayamıyorum. Çok kötü bir şeyler oluyormuş ve kemirgenler çok korkmuş."

"Burada ve bizim yanımızda güvende olduklarını söyle. Onlara burada hiçbir zarar gelmeyeceğini söyle," dedi Vikus. "Eski çocuk odasına yerleştirin. Dulcet onlarla ilgilen sin. Hazard, sen de arada sırada ziyaretlerine gidersen iyi olur, böylece bizimle iletişim kurabilirler." Başını salladı. "Gidiş bunu konseye haber vermeliyim."

Gregor, Luxa, Hazard ve Bot, gözcülere eski çocuk odasına kadar eşlik ettiler. Genellikle Bot'a bakan, nazik çocuk bakıcısı Dulcet, hemen geldi. Gözcülere pek çok meşale getirmelerini söyledi. Meşaleler her yere yerleştirilip oda aydınlanınca eskisi kadar ürkütücü görünmemeye başladı. Taş hayvanlar eskisi kadar korkunç görünmüyordu ve Gregor her hayvanın yanında onun adına yazılmış bir çocuk şarkısı kazınmış olduğunu fark etti. "Yarasa, Yarasa" ve farelerle ilgili olan o şarkı gibi. Hain kaplumbağa hariç, Sandwich ona şarkı bulmamıştı.

Dulcet odanın köşesindeki çukurlaştırılmış taştan bir rafı temizledi ve battaniyelerden eski tipi, geniş bir yuva yaptı. Sonra yuvanın ortasına bağdaş kurarak oturdu ve her bir fareyle tek tek ilgilenerek, her birini kucaklayarak, yumuşak bir sesle konuşarak, havuca benzeyen bir sebzeyi utalatarak yedirdi.

Kısa süre içinde onun ilgisine alışmış, kucagina oturmaya çalışıyor, başlarını okşasın diye burunlarını eline sürüyorlardı. Doğduğundan beri fare bebeklere bakıcılık yaptığını sanırdınız. Tabii ki Bot ve Hazard da yuvanın

içinde oturuyordu. İki çocuk ve altı fare, Dulcet'in etrafında mutlu bir topluluk oluşturmuşlardı. Dulcet duvarlarında ki çocuk şarkılarını mırıldanarak söylemeye başladı. Yorgunluktan bitkin düşen bebek farelerin uykuya dalmaya uzun sürmedi.

Luxa, Gregor'u kimsenin onları duymaması için koridora götürdü. "Fount yakınlarındaki kemirgen kolonisine gitmemiz lazım," dedi.

"Yo. Hayır, teşekkür ederim," dedi Gregor ve koridorda yürümeye başladı. Luxa'yla daha fazla gizli maceraya atılmak istemiyordu hatta onunla bu konuda konuşmak bile istemiyordu, kesinlikle. Özellikle de savaşmaktan zekş aldığını söylediğinden beri.

"Bir anneyi eniklerini nehere bırakacak hale getiren ne olduğunu bulmalıyız," dedi Luxa, peşinden gelerek.

"Belki delinin tekiydi. Başka neden düşünmüyorum," dedi Gregor omzunun üstünden bakarak.

"Bot'u bir sepete koyup nehrin insafına bırakman için bir neden bulamıyor musun?" diye ısrar etti Luxa. "Gregor." Onu omzundan tuttu ve kendine çevirdi.

"Hayır!" dedi Gregor, kolunu kurtarmaya çalışarak. "Beni rahat bırakır mısın?"

"Ormanda sen de ayrışını yaptın," dedi Luxa.

"Ne?" dedi Gregor.

"Ormanda. Bot'u, yaralı olan Aurora'yla gönderdin. Yalnızca altı yaşında olan Hazard'ı da. Kesiciler geldiğinde," dedi Luxa.

"Evet, çünkü öyle yapmasaydım ölecektlerdi!" dedi Gregor. Luxa'nın düşünme biçimine ancak uyanmıştı. O kadar korkunç bir şey olmuş olmalıydı ki, bebekler sepete konmuştu. Annenin başka çaresi kalmamış olmalıydı...

Çocuk odasındaki fare bebeklerden birinin uykusundan uykuladığı duyuldu.

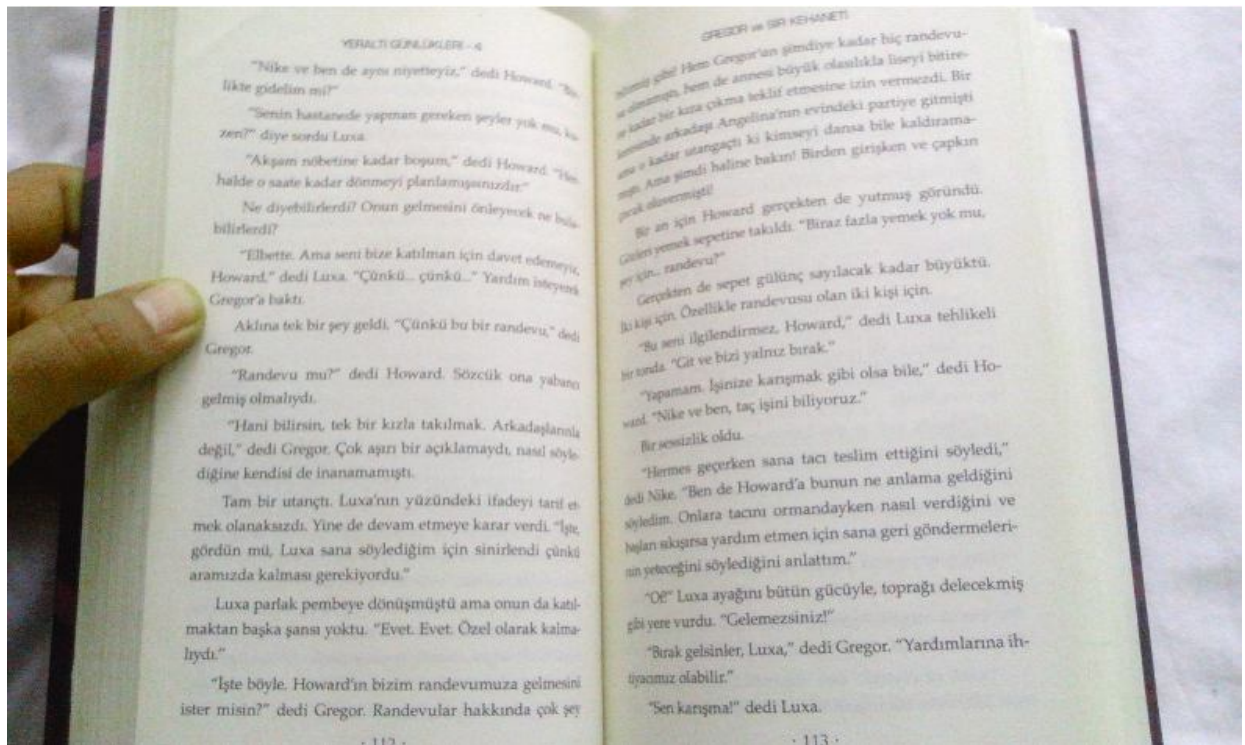
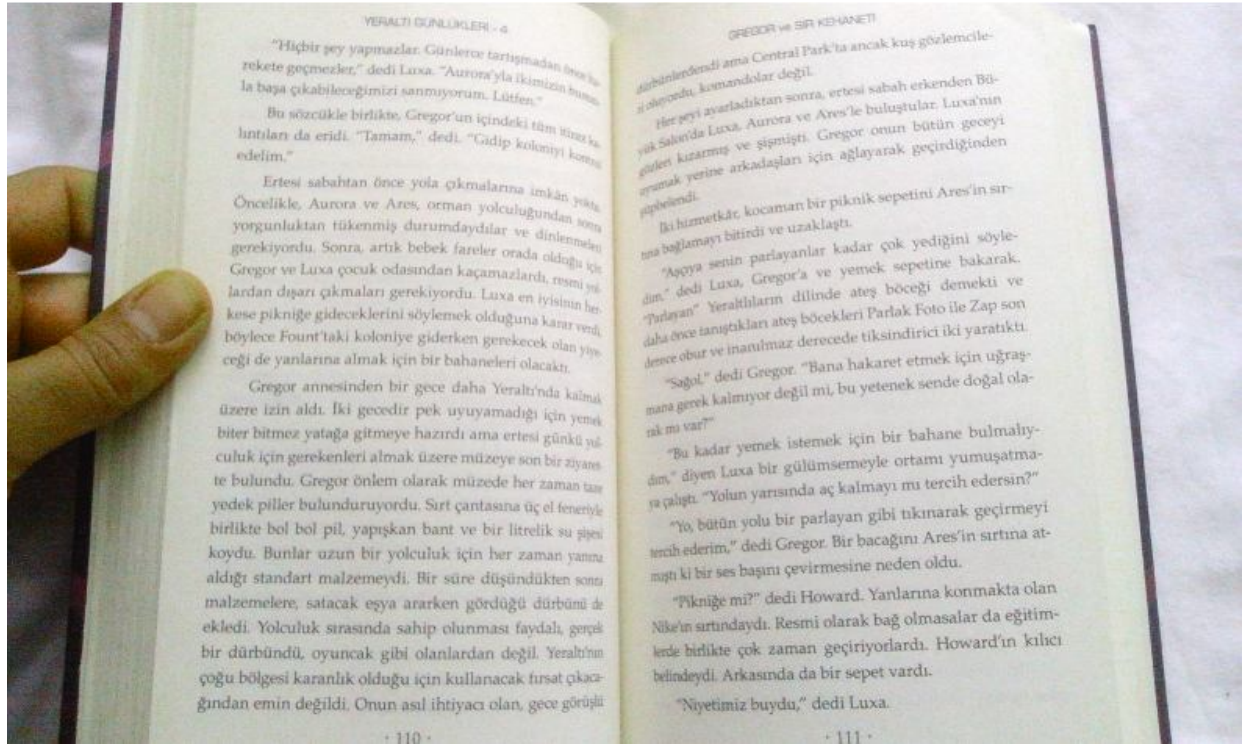
"Sence Fount'taki koloniyi de mi yılanlar saldırdı?" diye sordu Gregor.

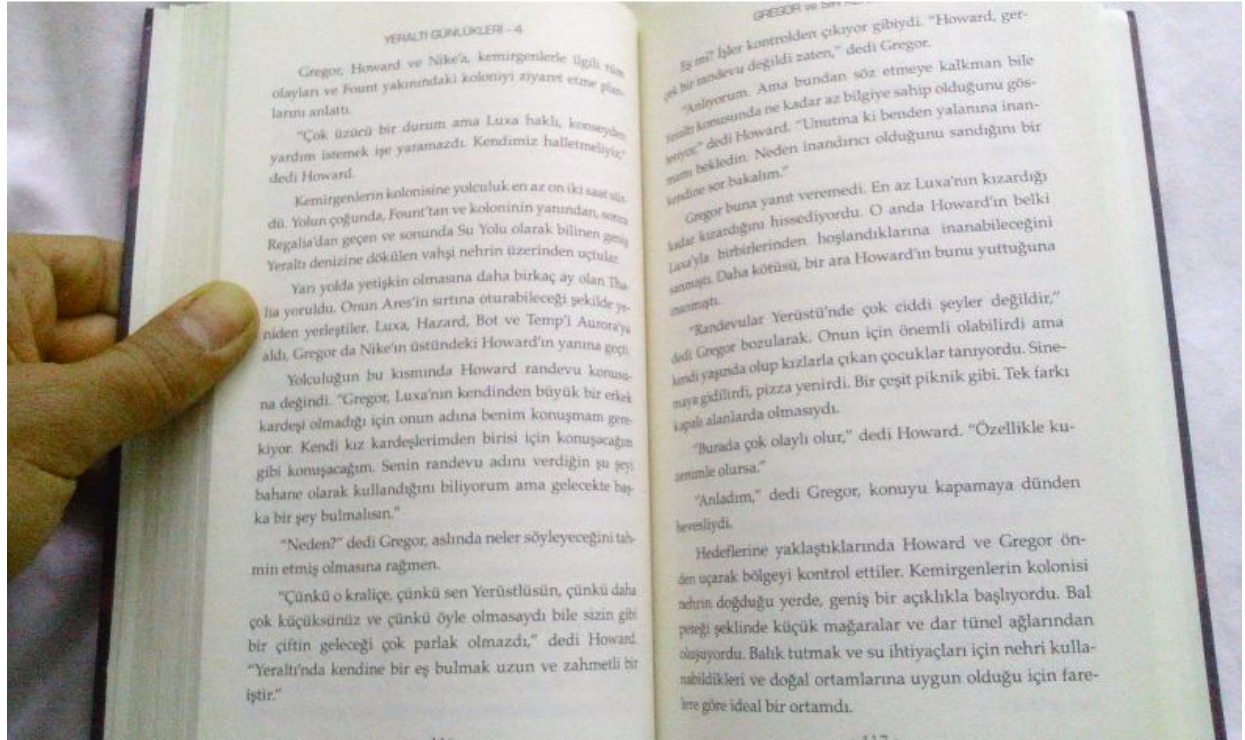
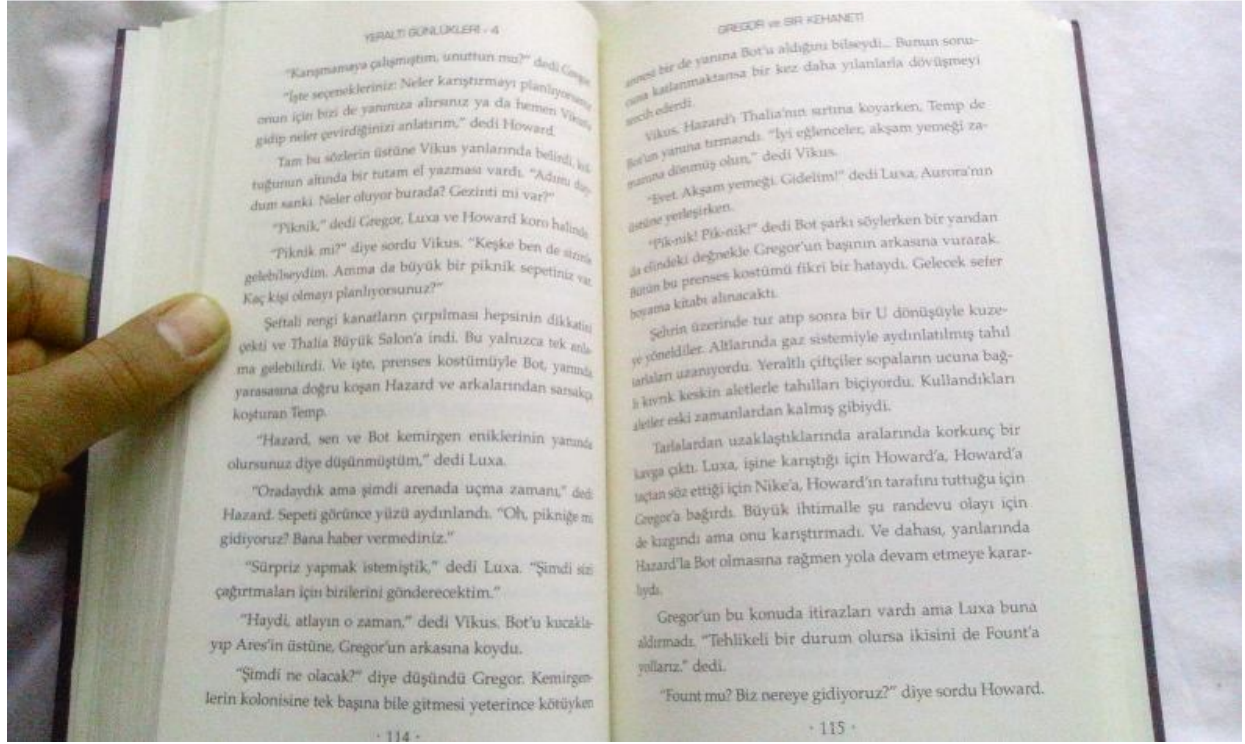
"Hayır, kayanlar ormanın dışında yaşayamaz. Onlar için çok soğuk," dedi Luxa. "Cevian'ın kolonisine de kimlerin saldırdığını bilmiyoruz. Kayanlar yalnızca bize saldırırdı. Kemirgenler, kayanların dışında bir neden yüzünden gitmiş olmalı, kayanlar da böylece bundan onların toplatığı bölgeyi ele geçirerek faydalandı."

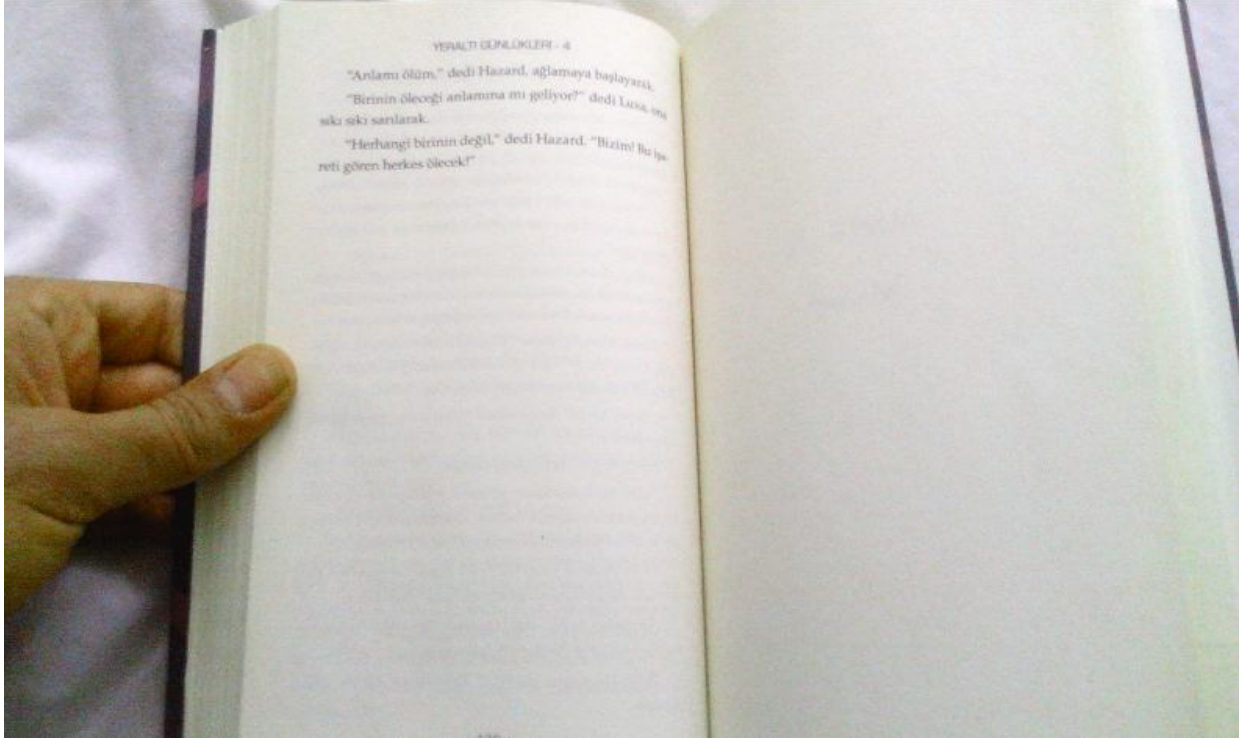
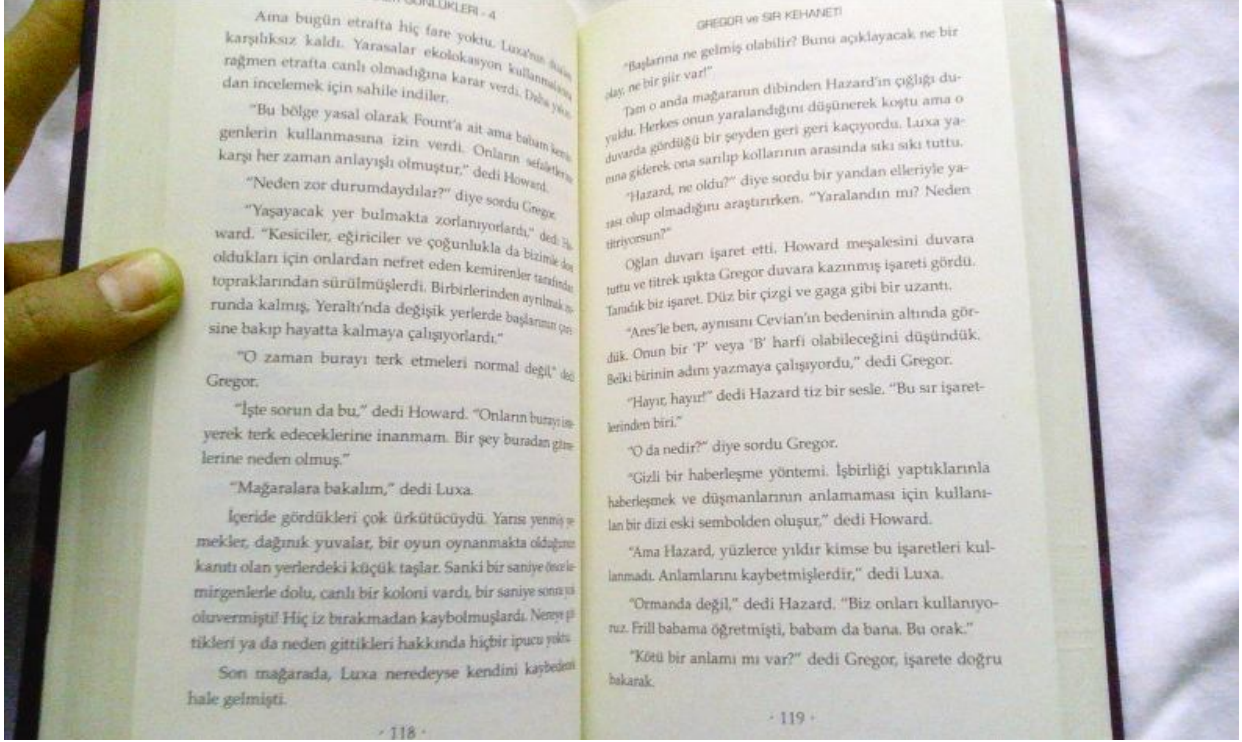
"Öyle olmalı, Luxa," dedi Gregor. Arkadaşlarının hayatla olduğu umudunu taşımaya çalışıyordu ama Gregor için bu çok zayıf bir olasılıktı.

"Hem ormandaki, hem de Fount'taki kemirgenler için bir şeyler çok ters gitmiş. Belki de şu anda Yeraltı'nda bulunan tüm kemirgenler tehlikeyededir. Yardımına ihtiyacım var, Gregor," dedi Luxa. O kadar mutsuz görünüyordu ki. Daha bir gün önce neşeyle dans ediyorlardı. Şimdi Cevian denmişti, koloninin geri kalanı belki de yılanlar tarafından yenmişti. Bebek farelerle dolu sepet trajedinin daha da büyük olduğunun, Fount'taki kemirgenleri de kapsadığının göstergesiydi.

Gregor olayın önemini kavramaya başladı. "Belki de bunu konseyin çözmesini beklemeliyiz."

II. KISIM

İşaretler

BÖLÜM

10

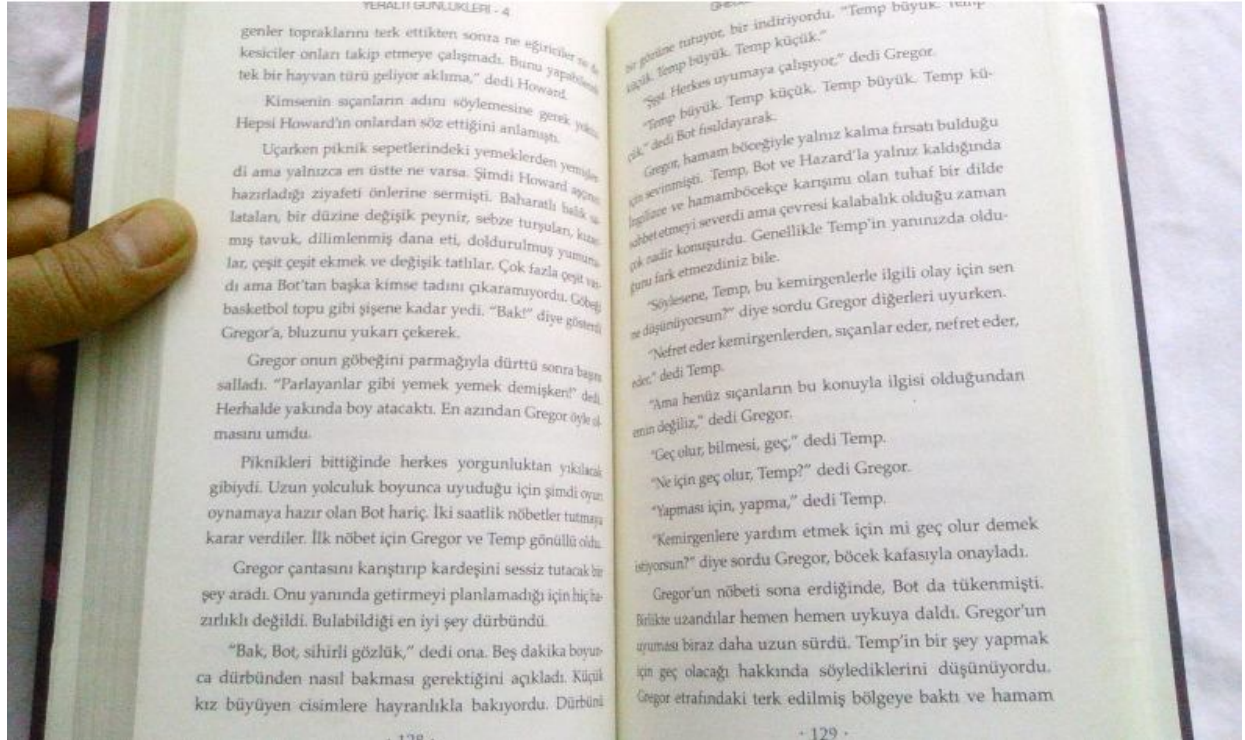
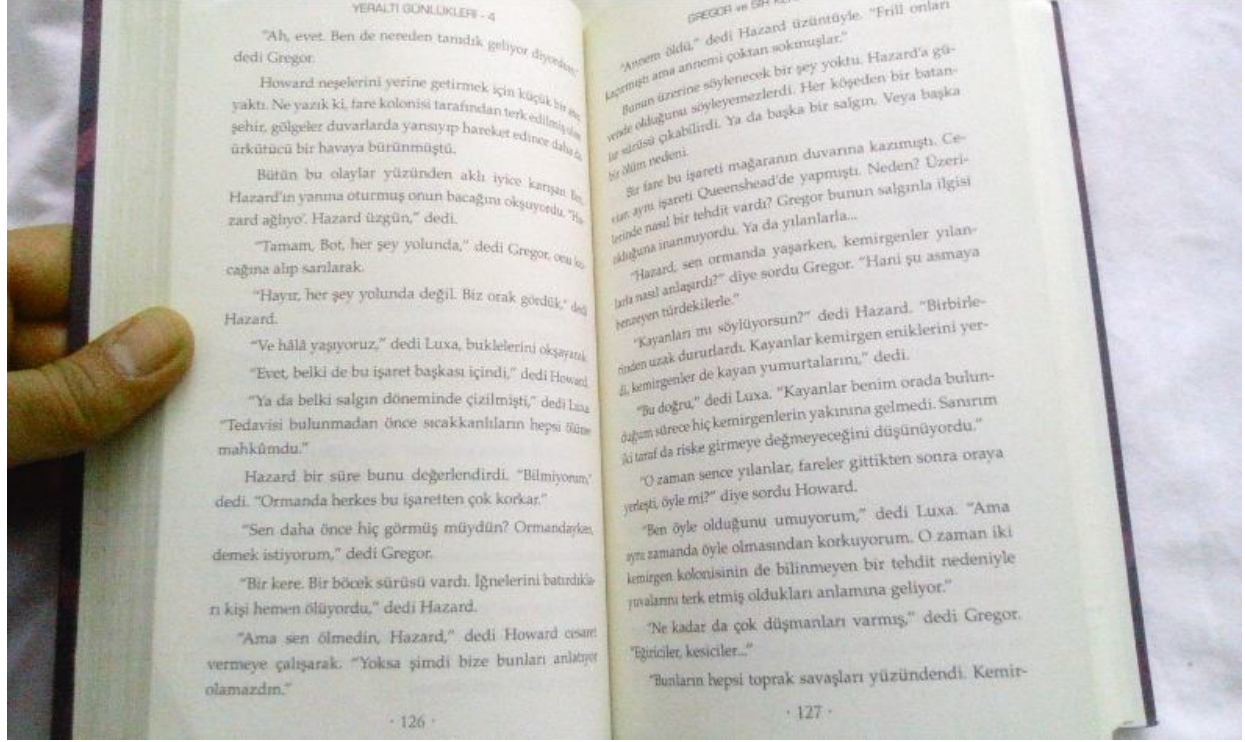
Luxa'nın bütün yatıştırma çabalarına rağmen, Hazard'ın sakinleşmesi uzun sürdü. Mağaradan çıkıp nehrin kıyısına geldiklerinde bile hâlâ gördüğünün etkisindeydi. Gregor, Yerüstü'nde onu bu kadar korkutarak bir sembol olduğunu sanmıyordu ama Hazard'ın ki ne oranın onun çok daha güvenli bir yaşamı vardı.

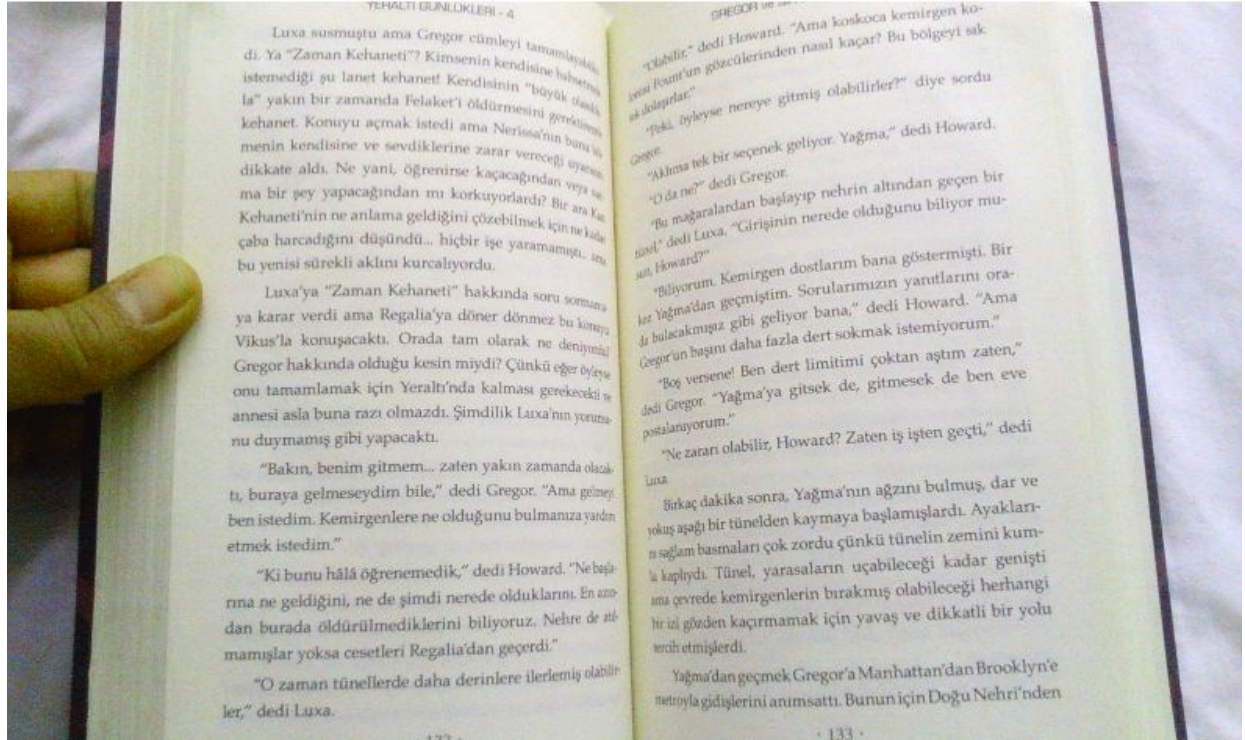
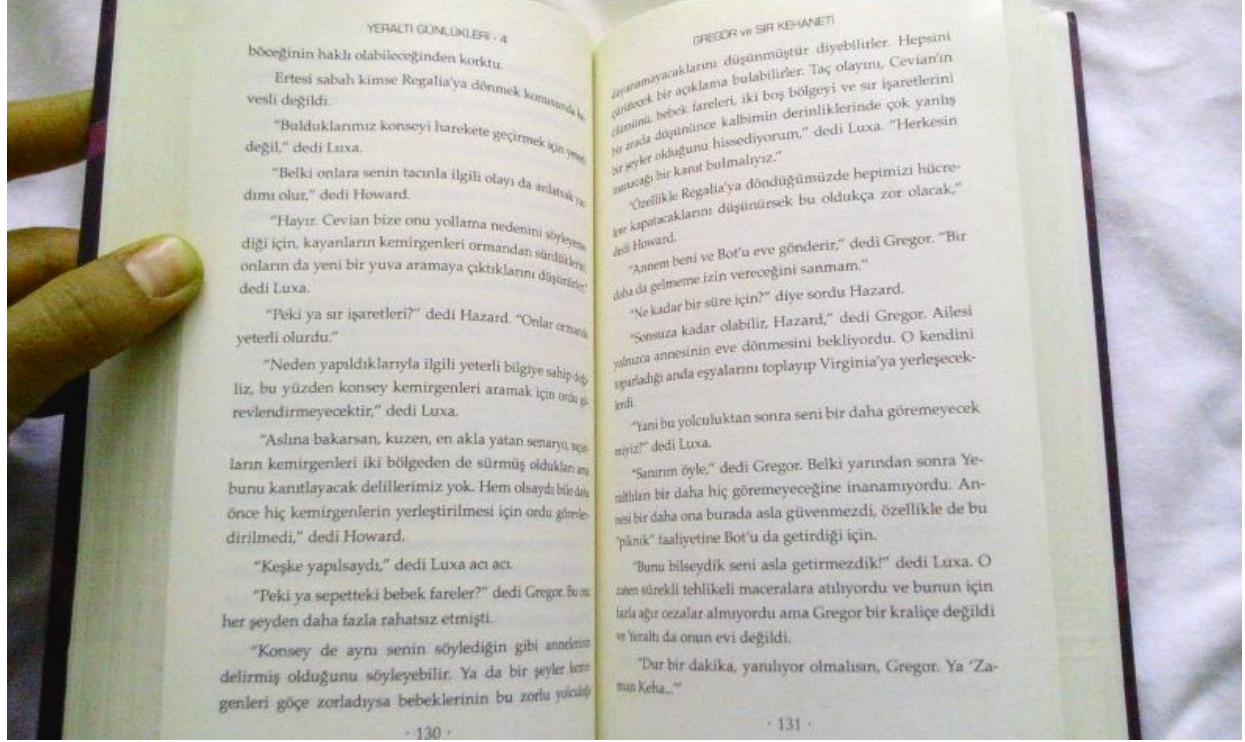
"Orak dediğiniz şey nedir?" diye sordu Gregor.

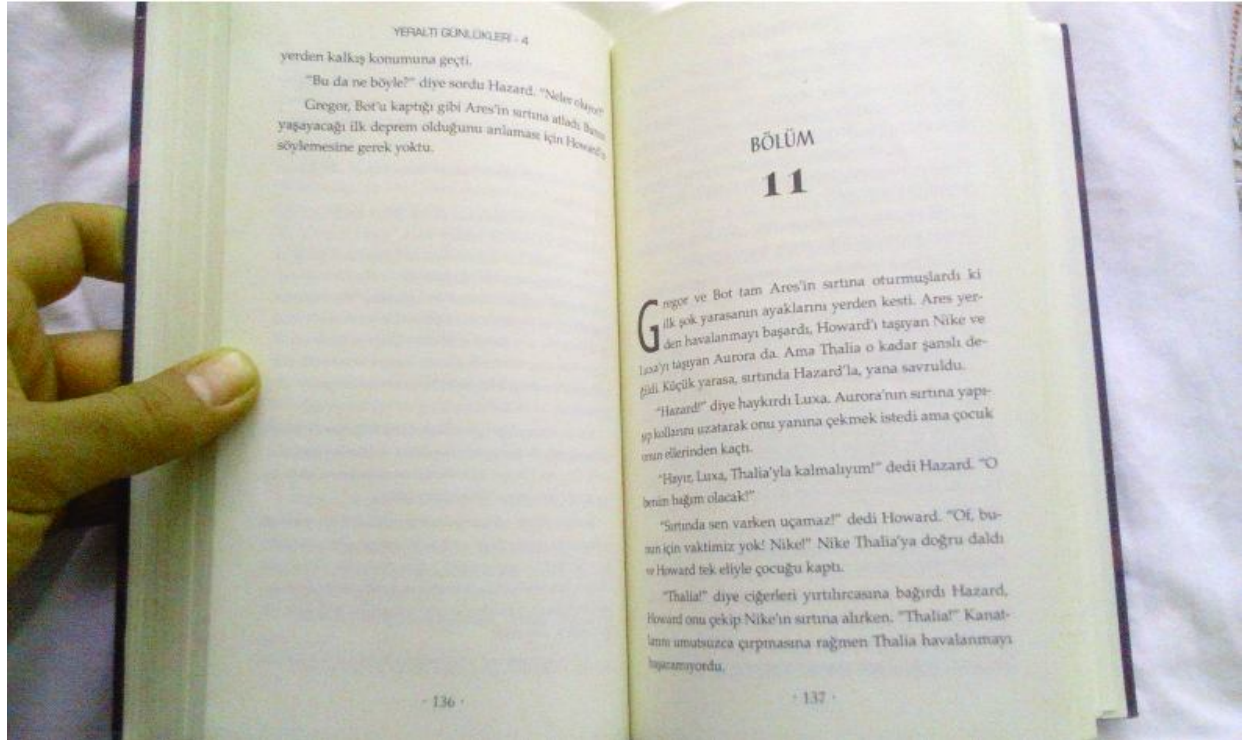
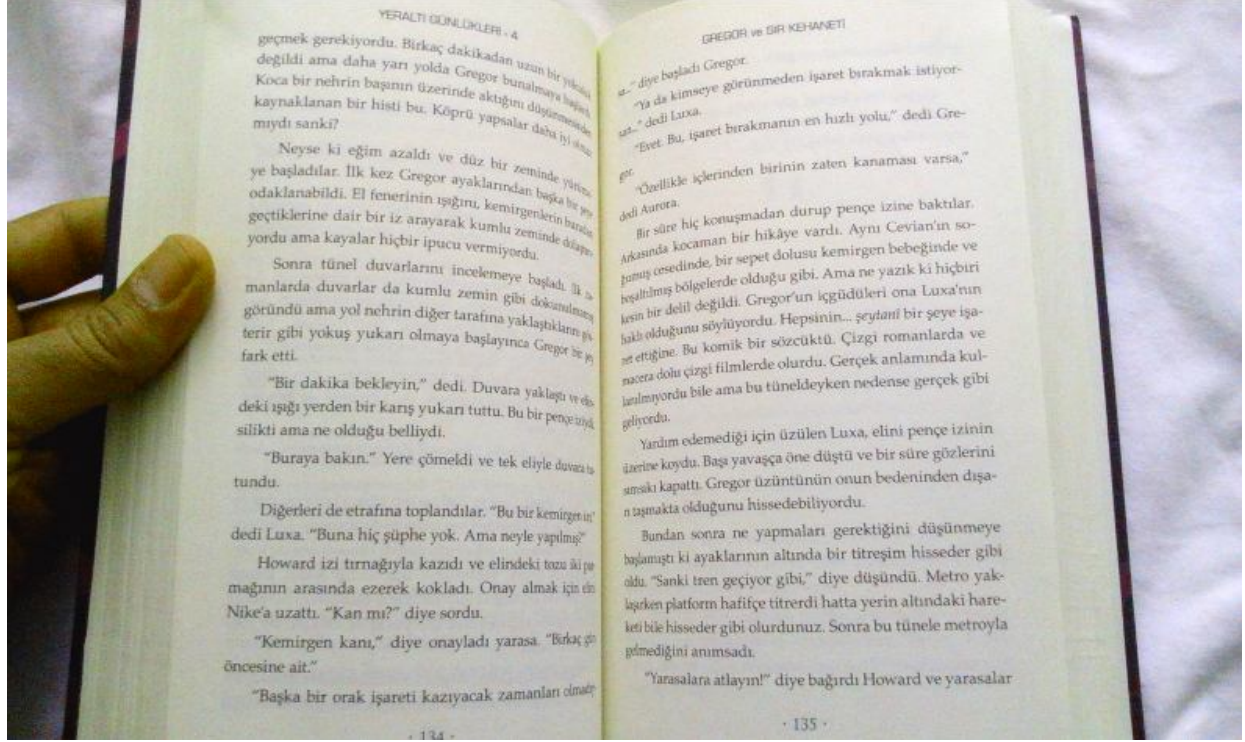
"Ekinleri biçmek için kullanılır. Bugün üzerinden uçtuğumuz tarlalardaki işçiler kullanıyordu," dedi Howard.

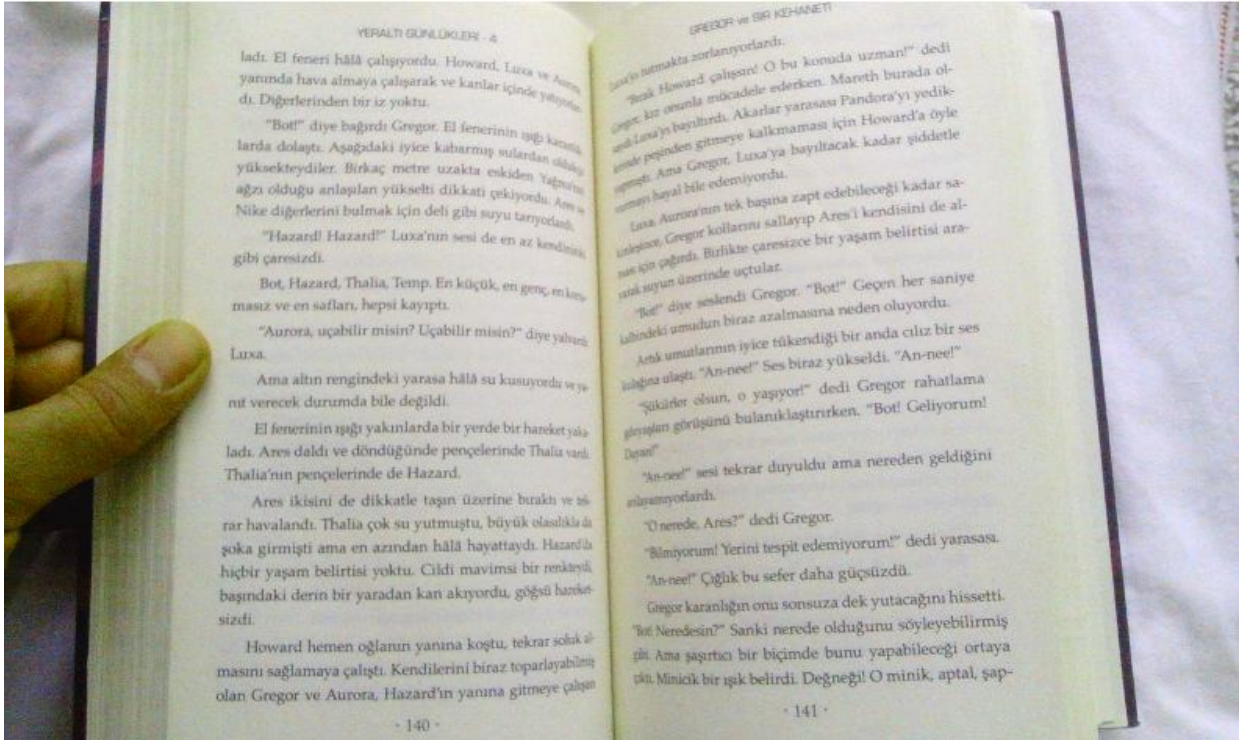
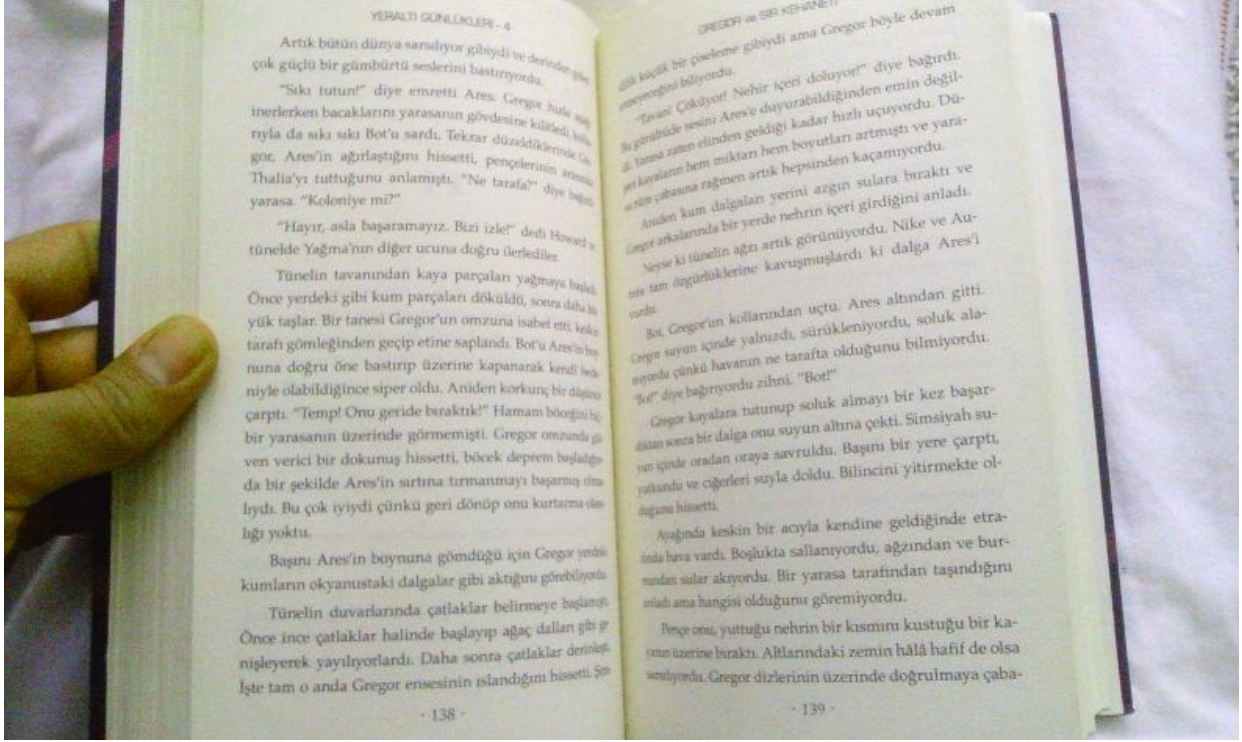
Gregor, aşağıdakilerin bir yandan bir yana sallayarak kullandıkları aleti anımsadı. "Peki, neden ölüm anlamına geliyor?"

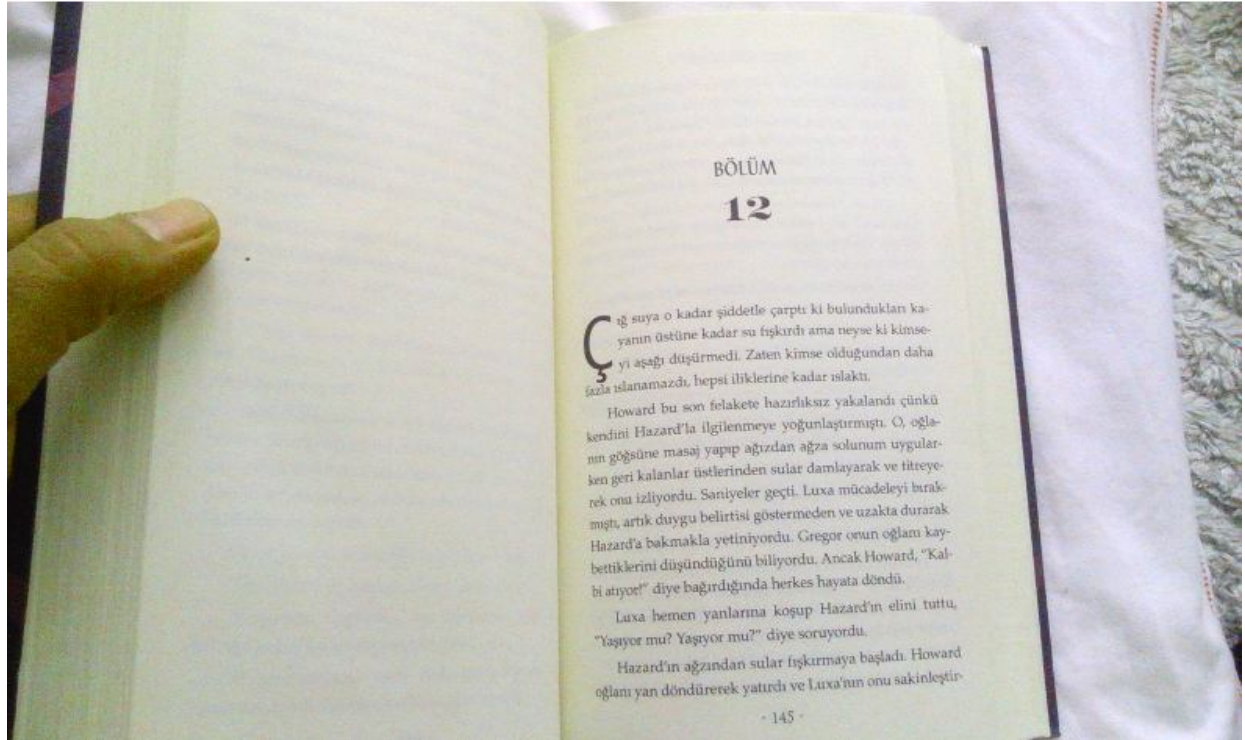
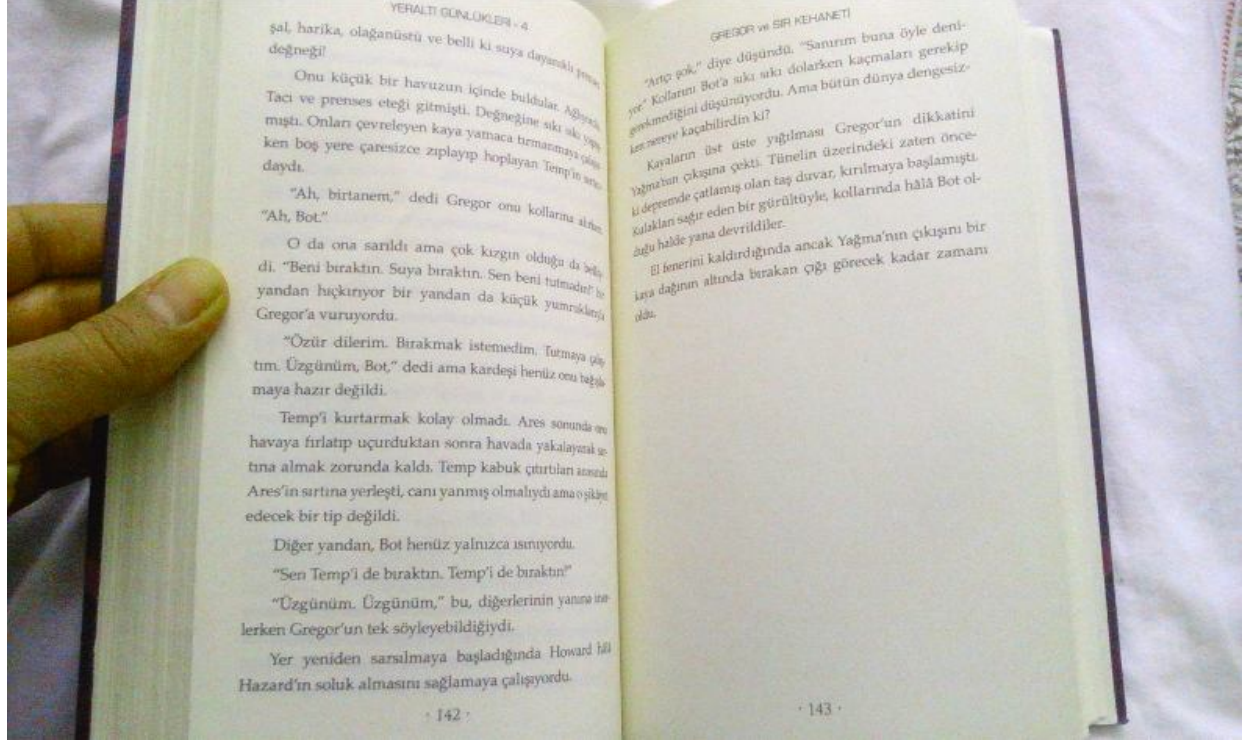
"Çünkü orak yaşamı keser. Yerüstü'nden gelen eski yazmalarda o Ölüm'ün sembolüdür. Yerlere kadar siyah giysiler giymiş biri elinde orak taşır. İnsanların yaşamlarını kesmek için," dedi Howard.

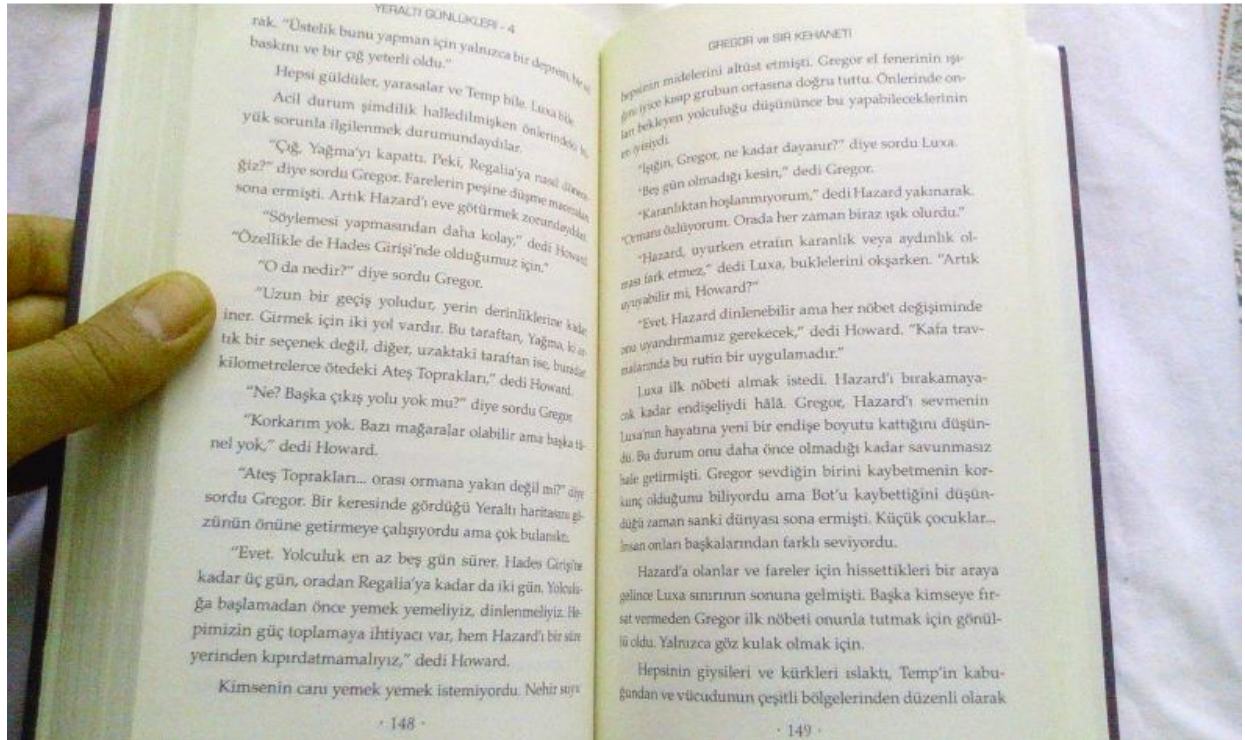
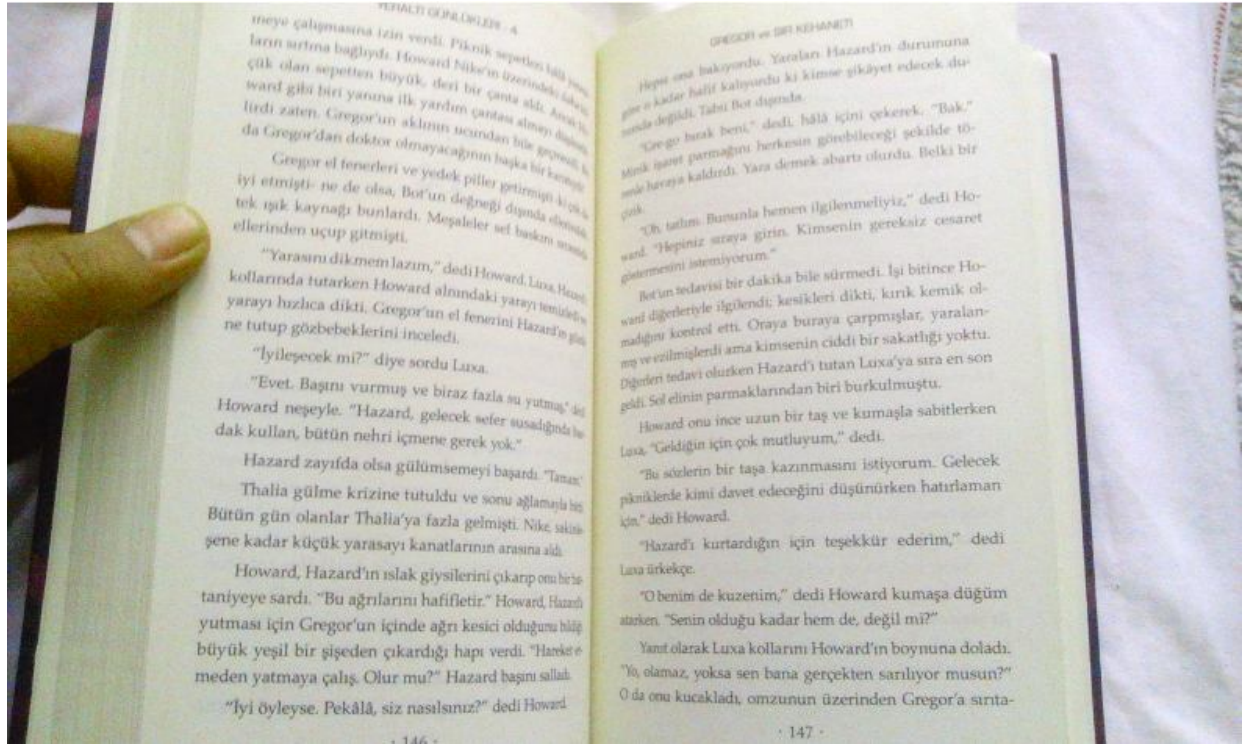

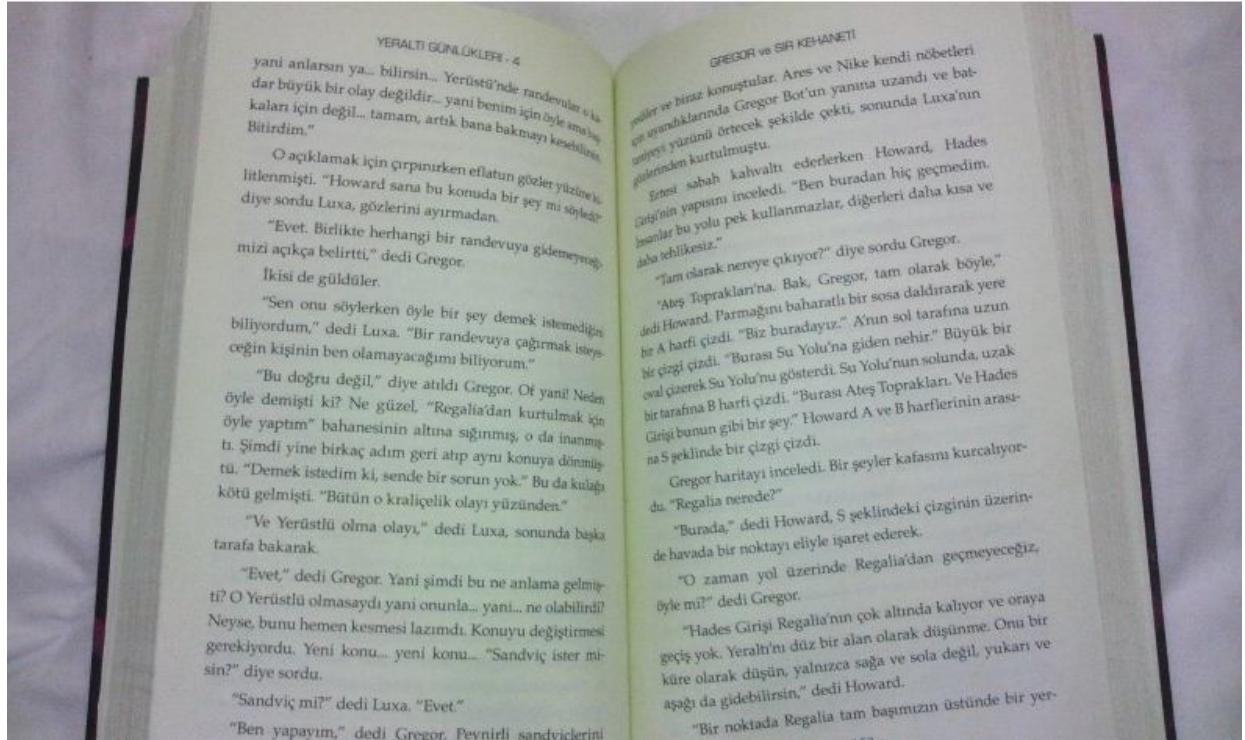
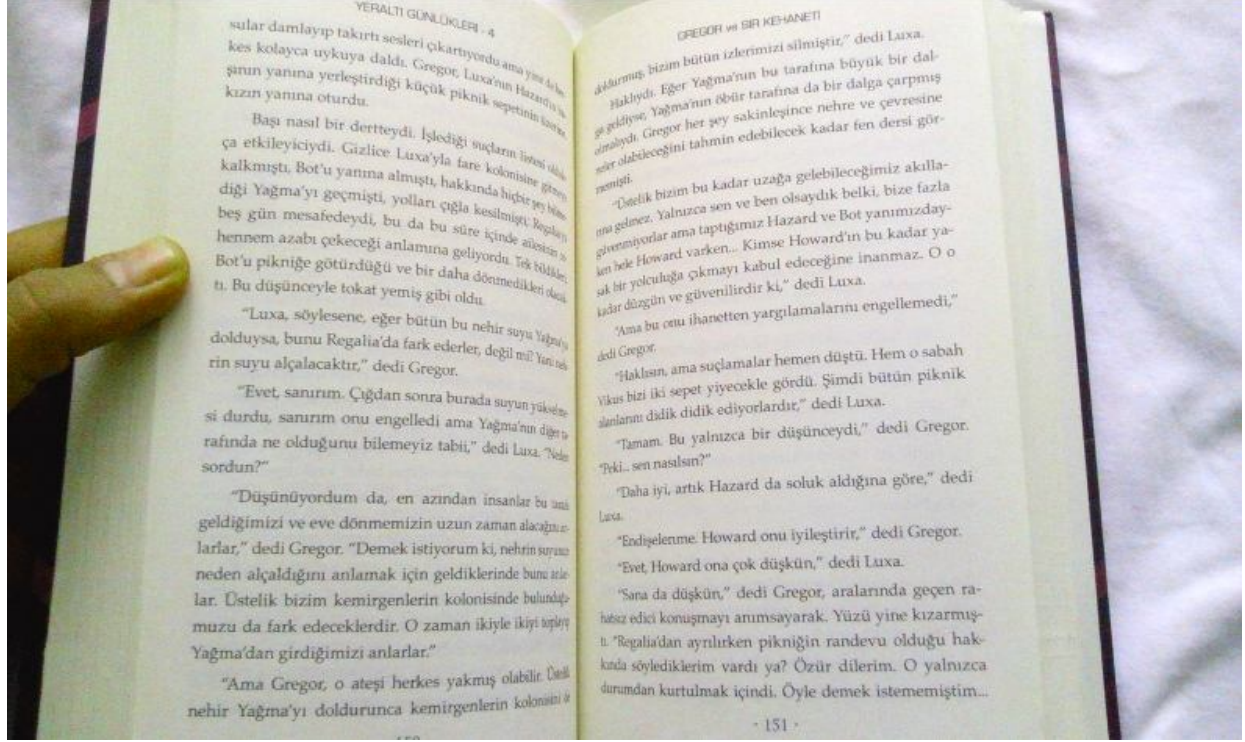

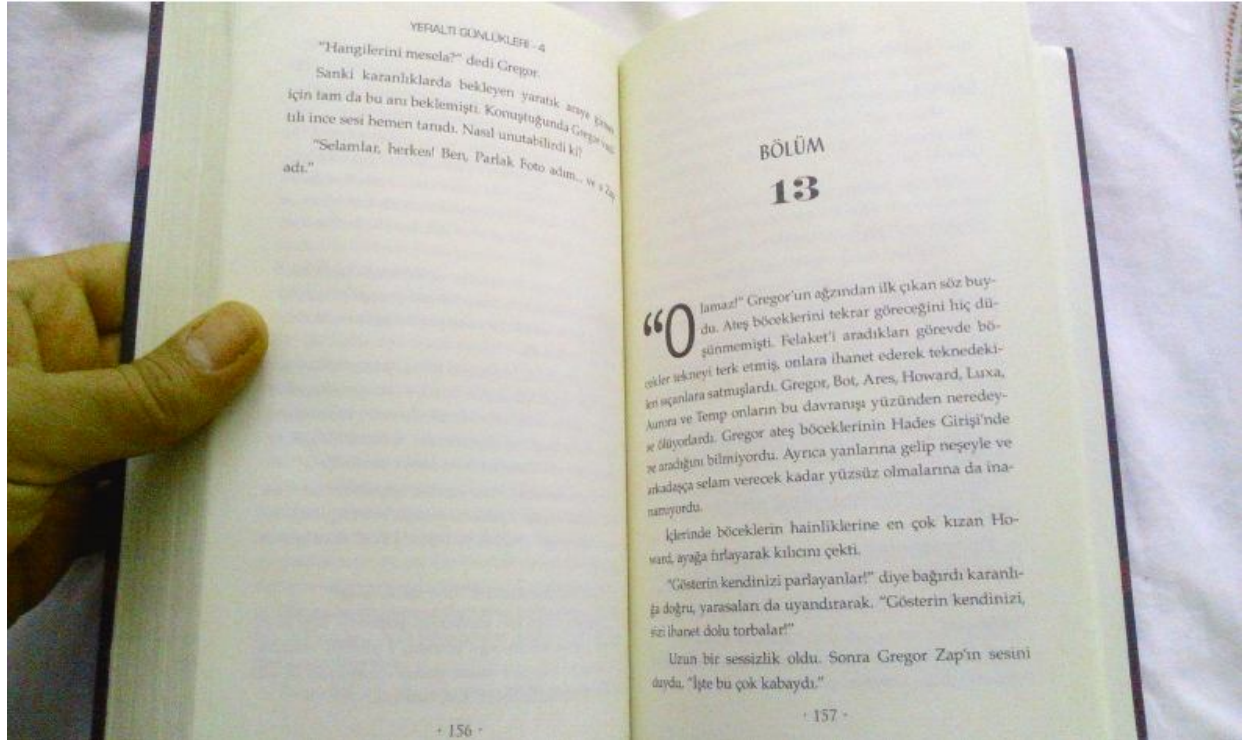
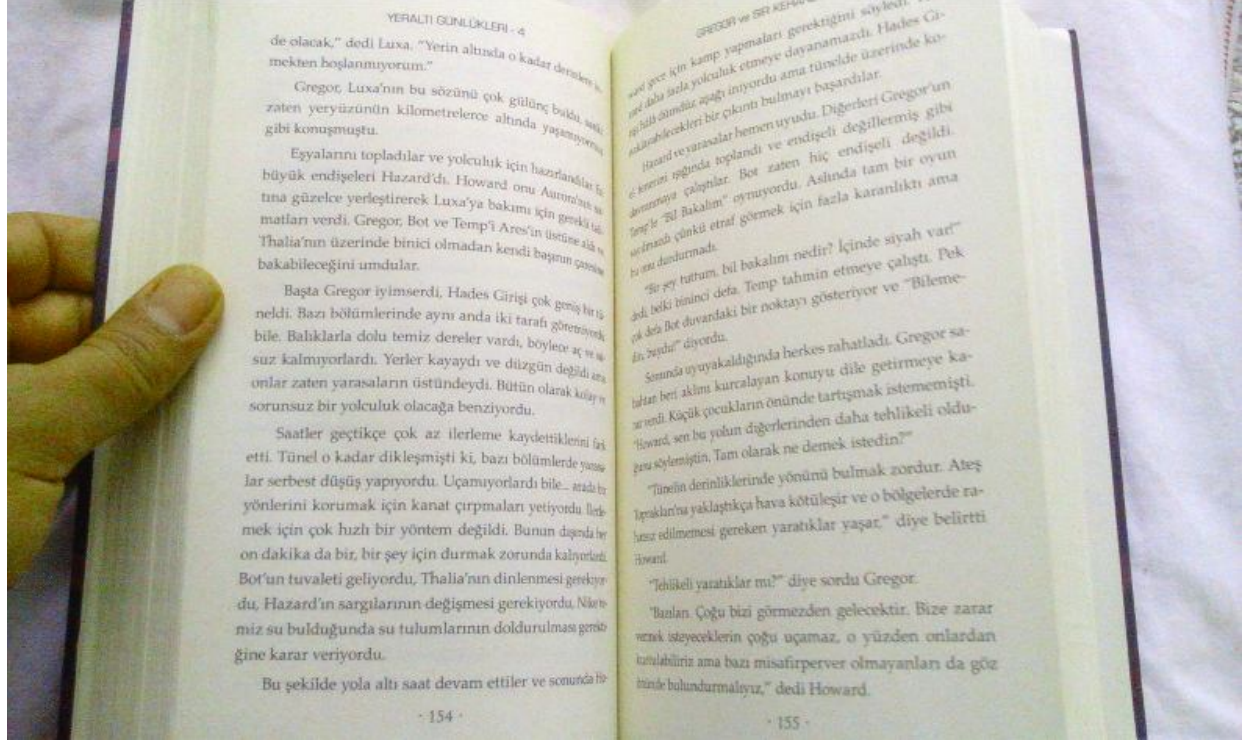

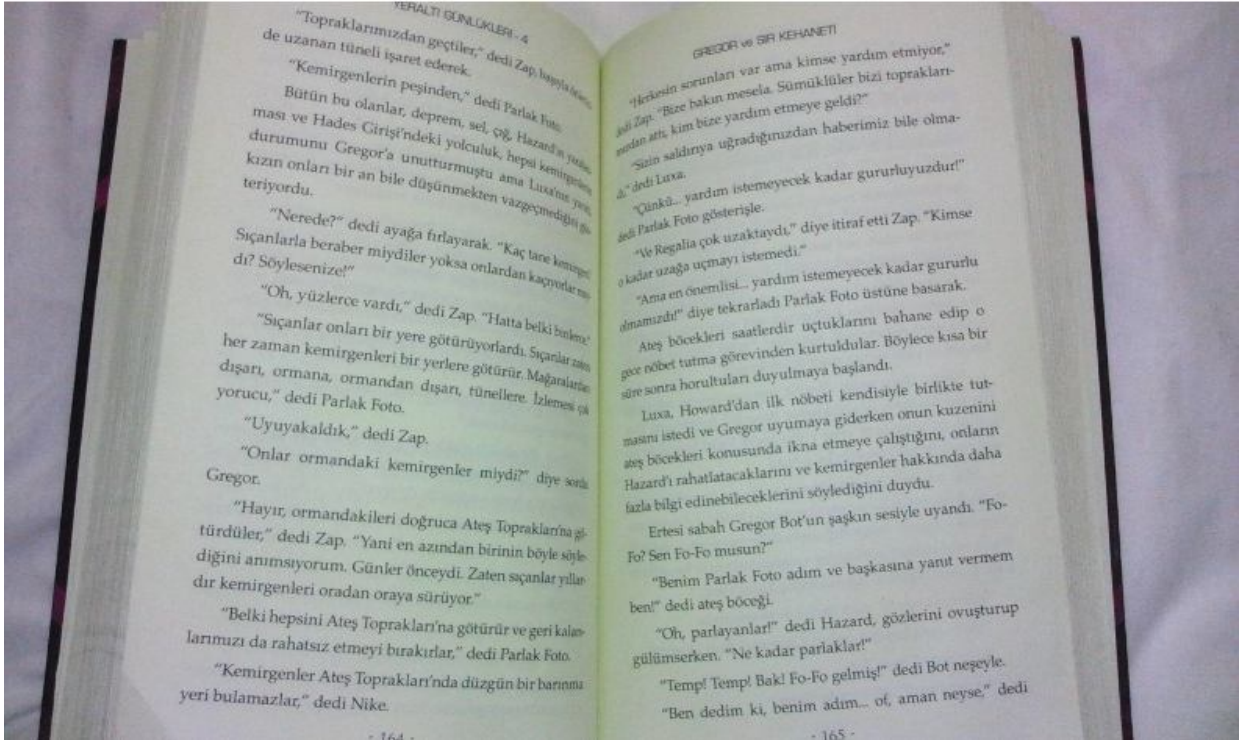
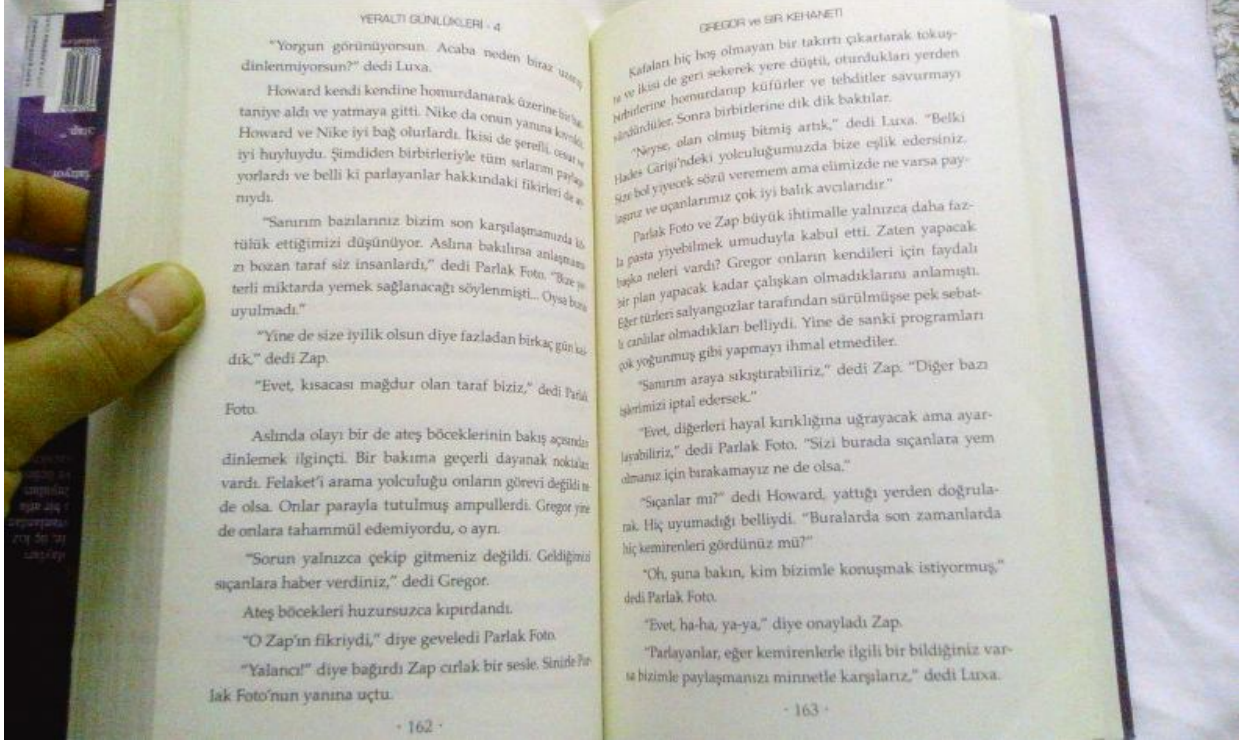

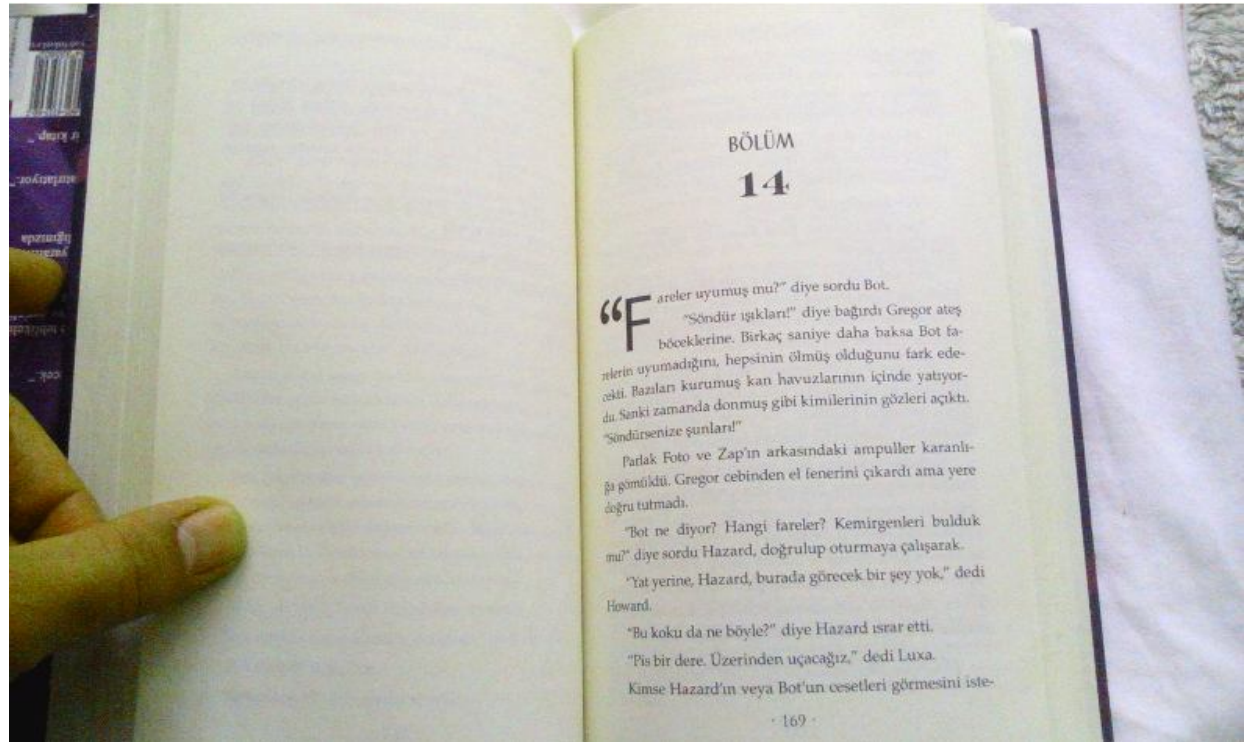
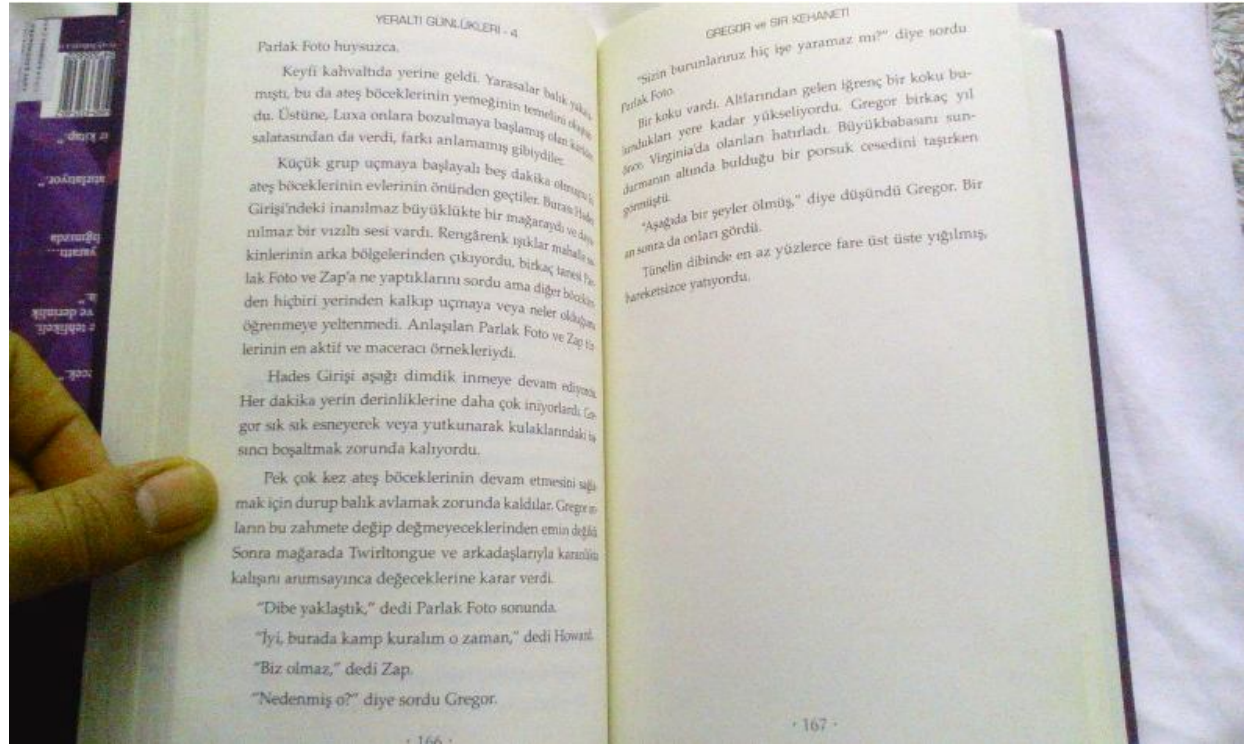

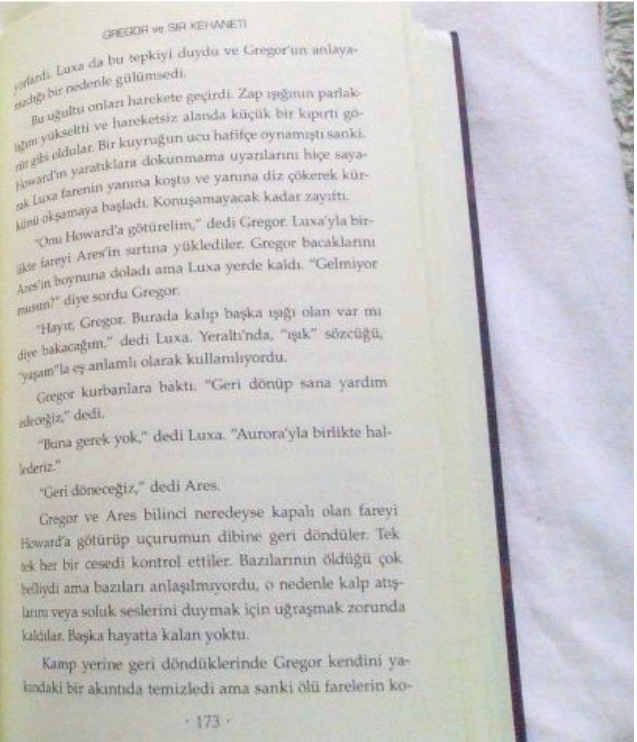
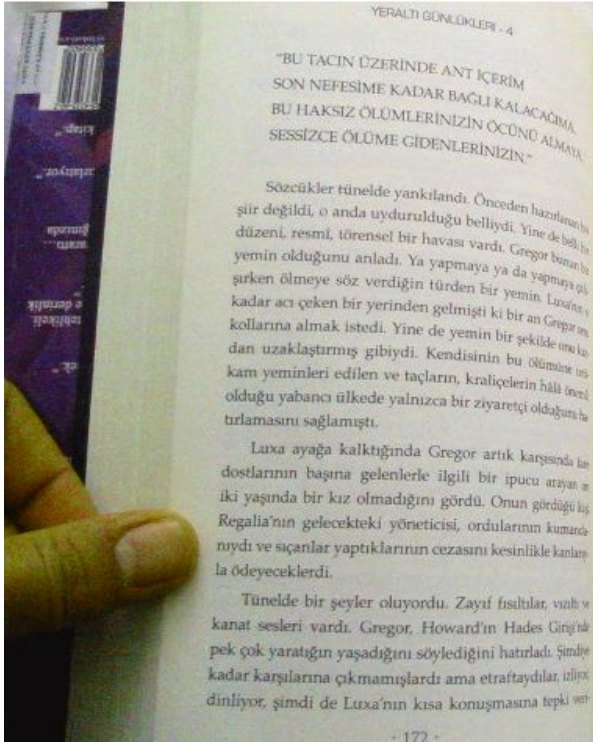
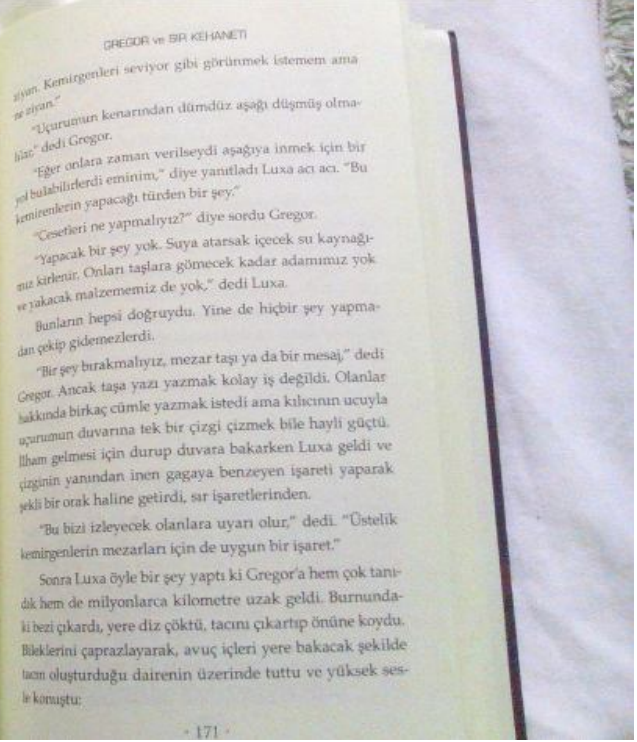
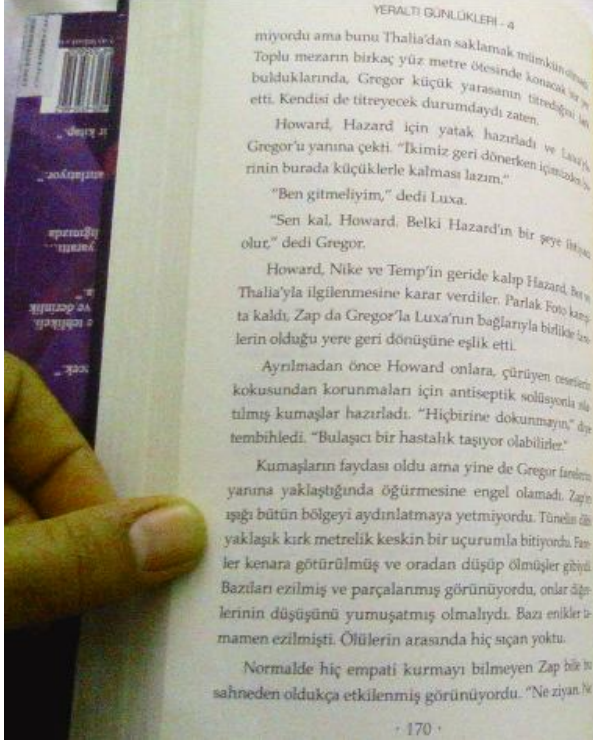

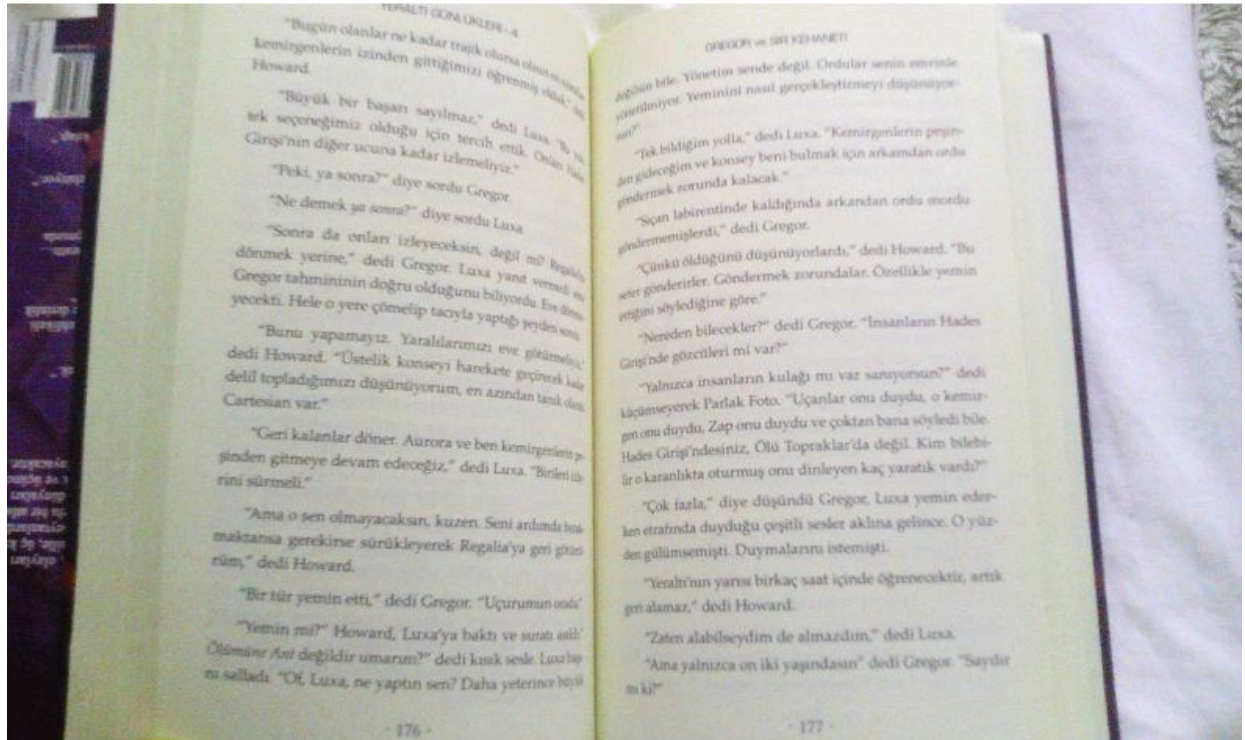
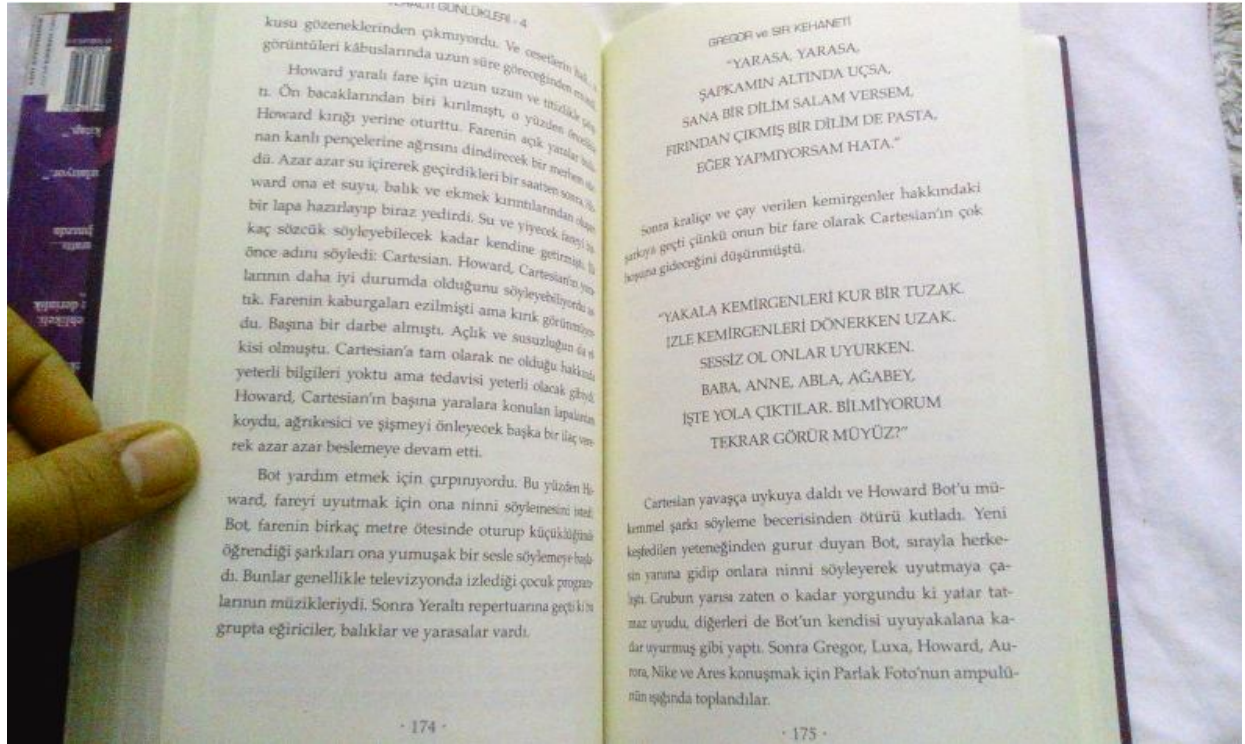

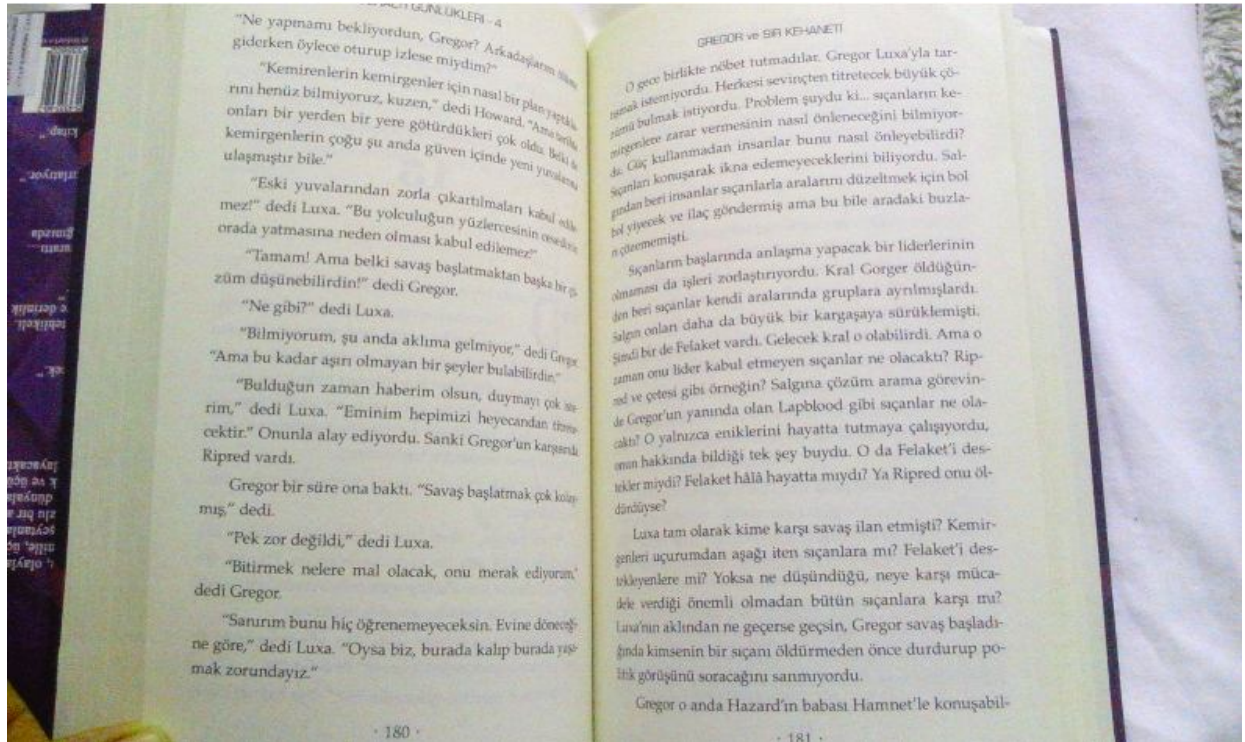
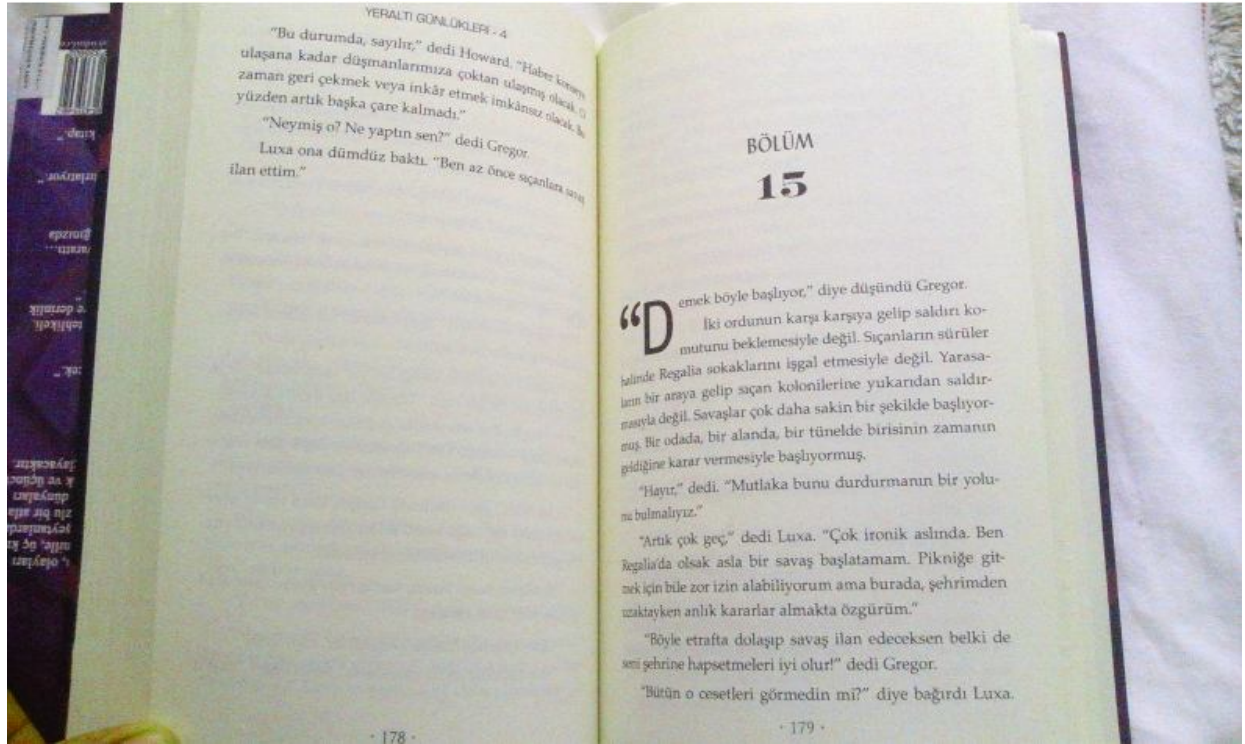

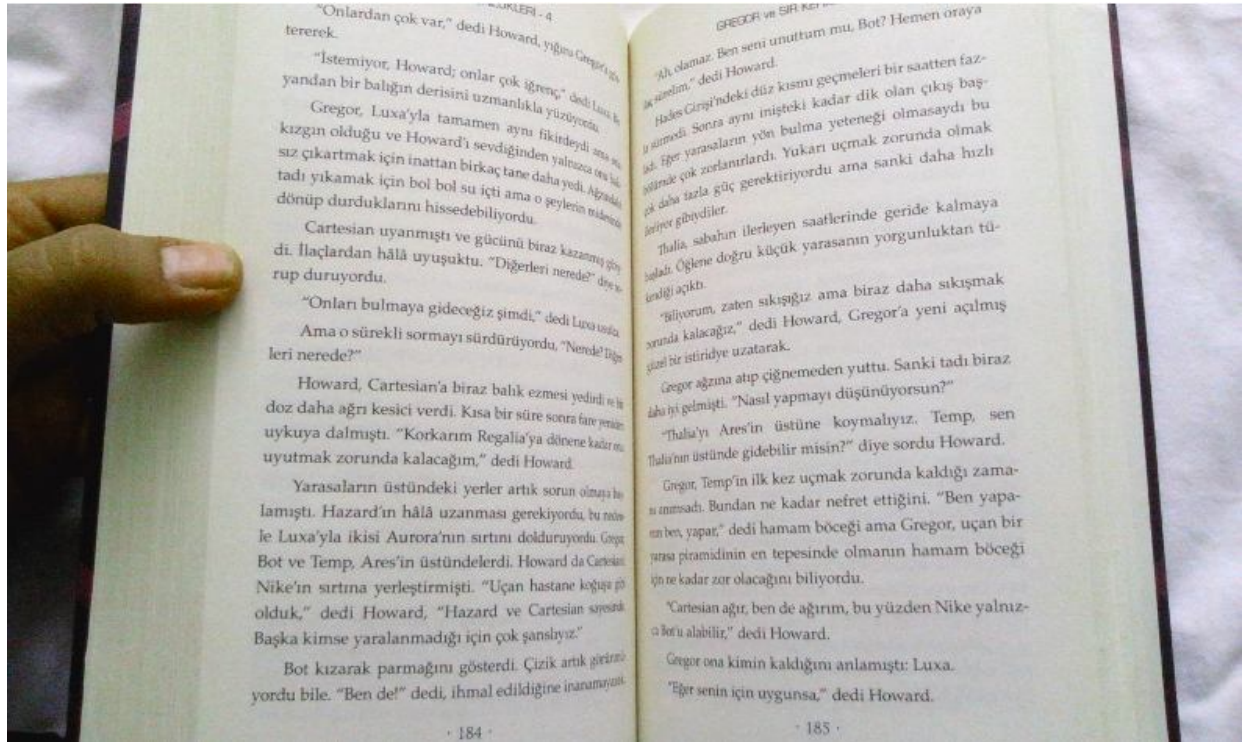
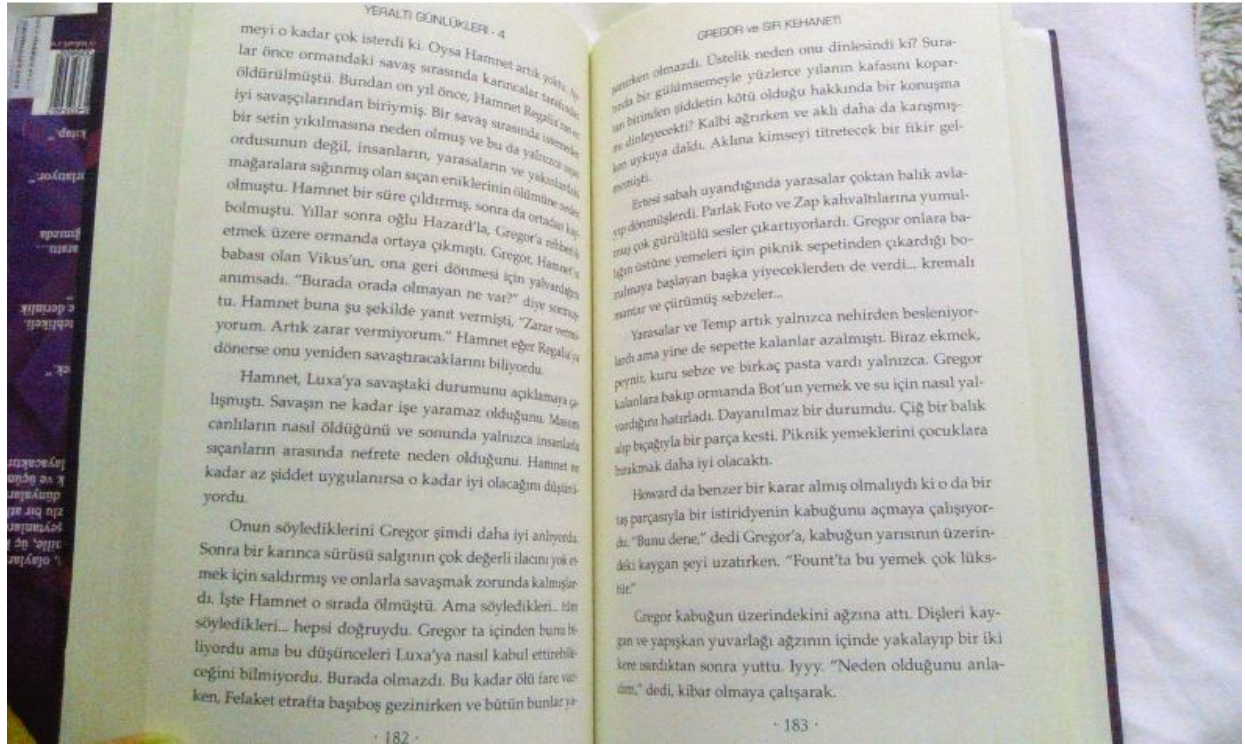

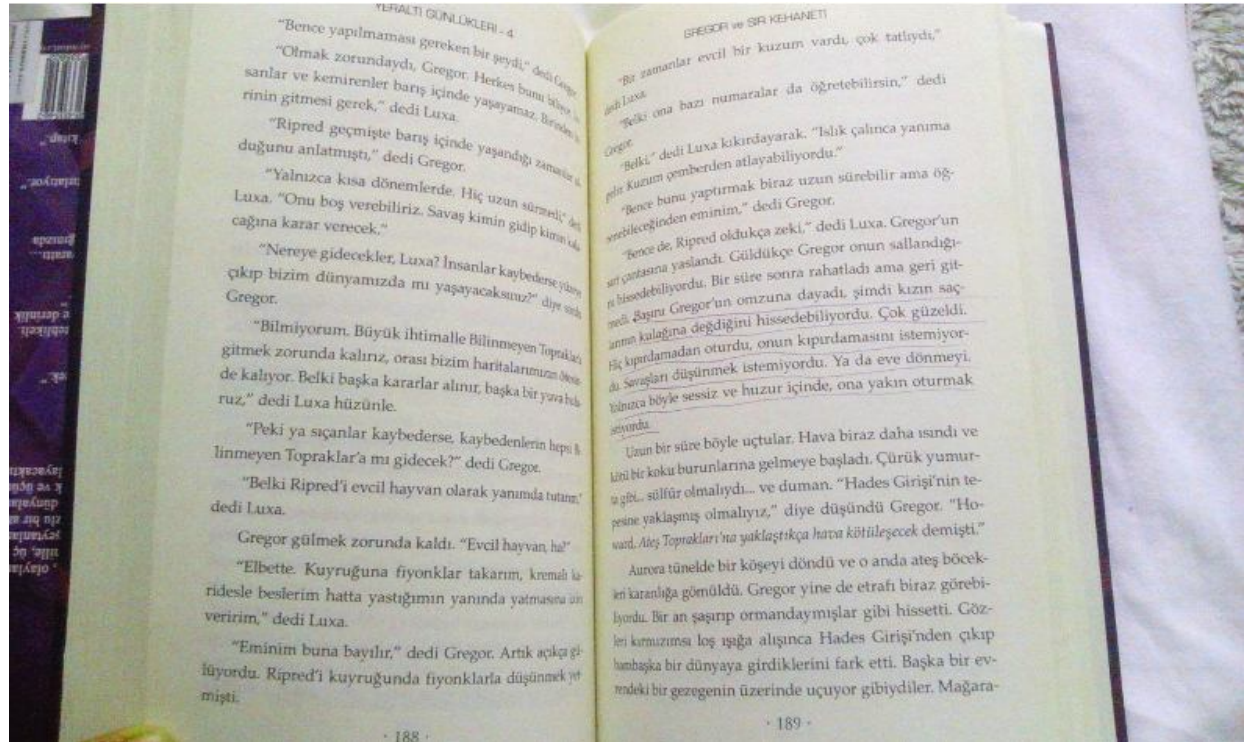
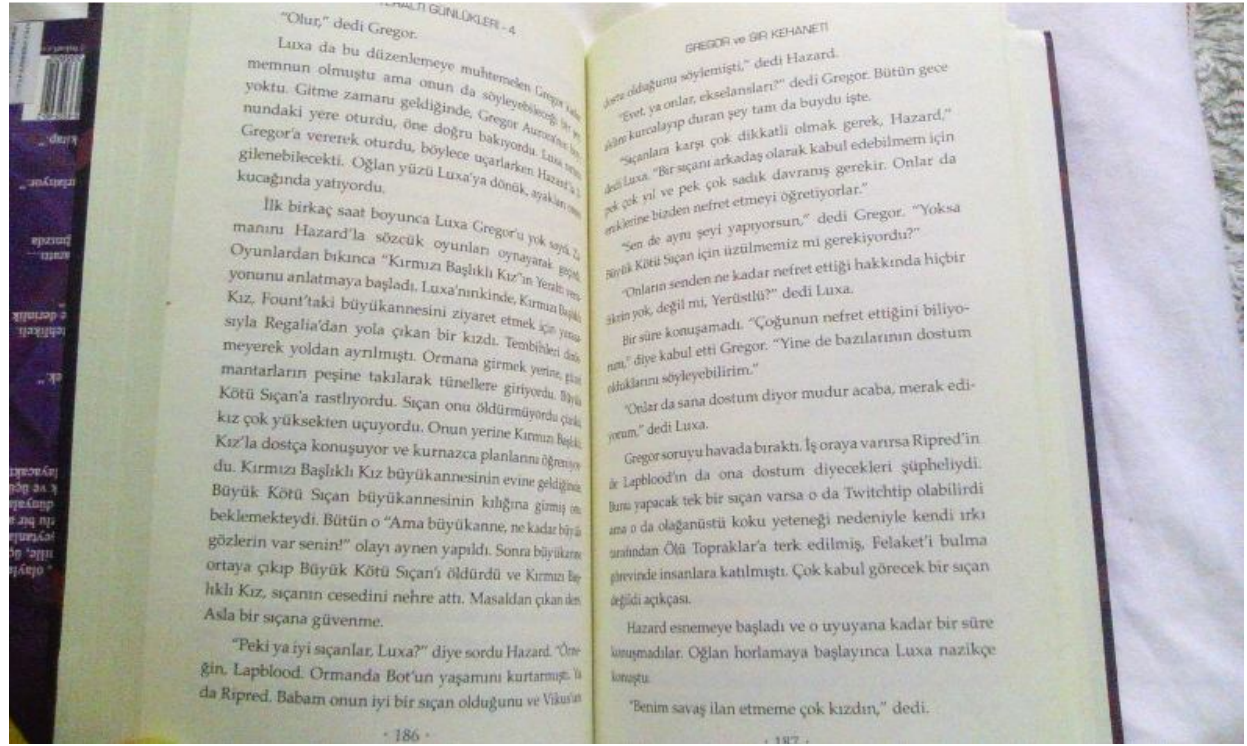

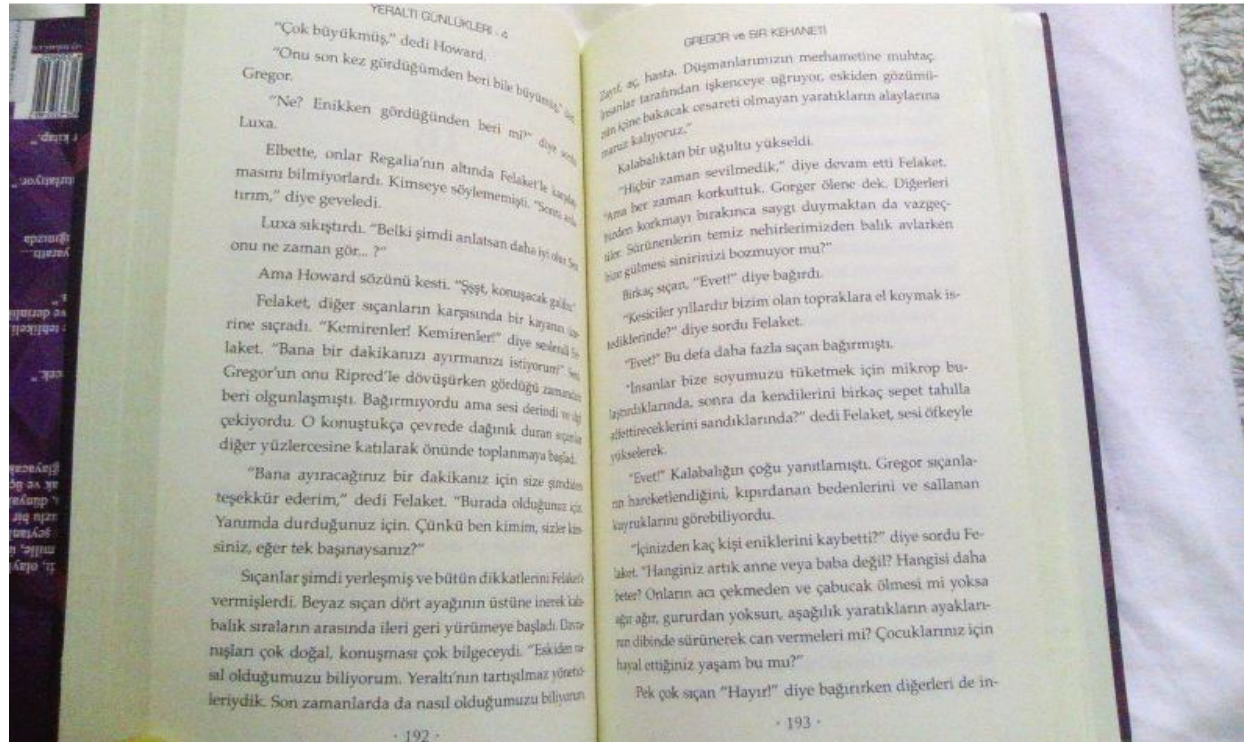
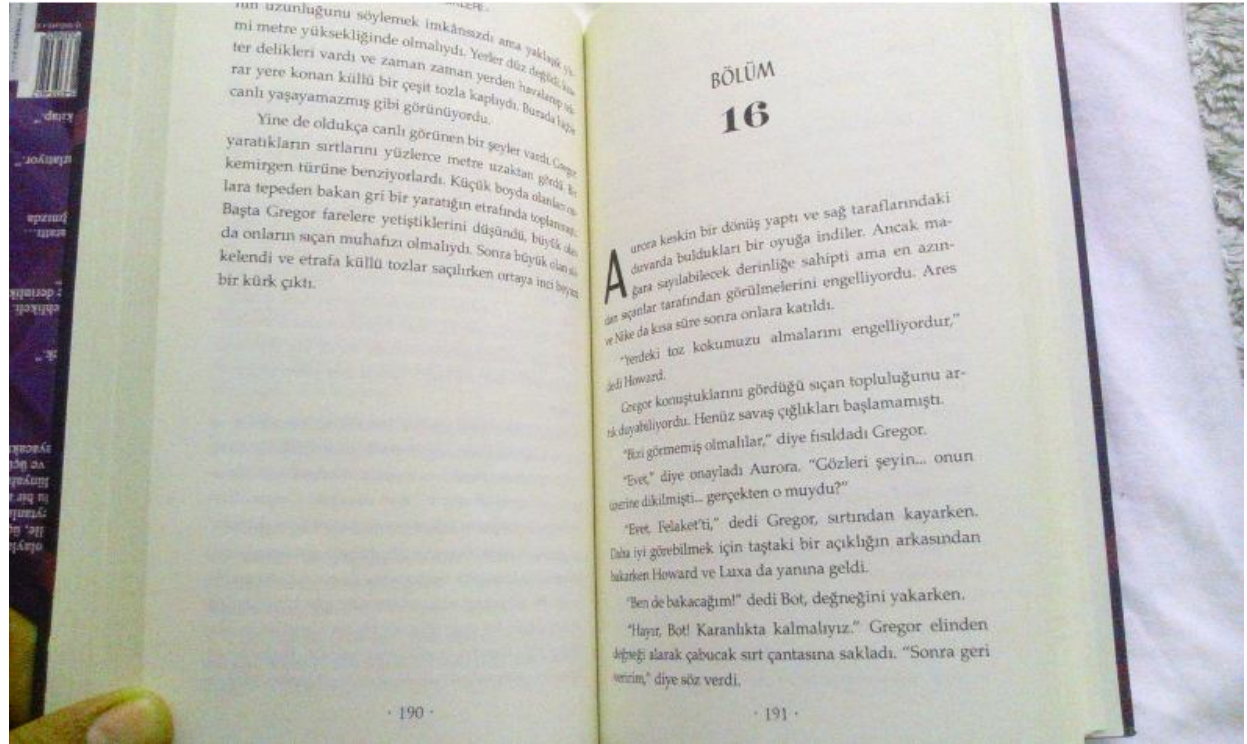

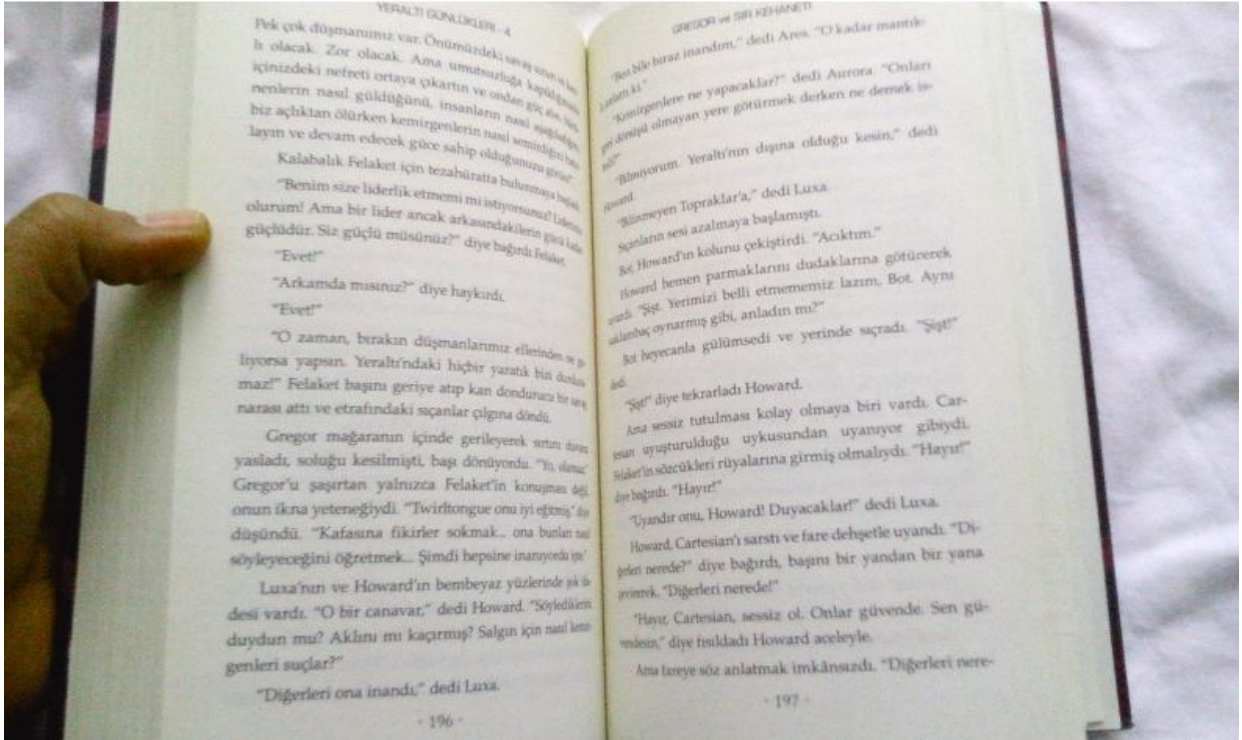
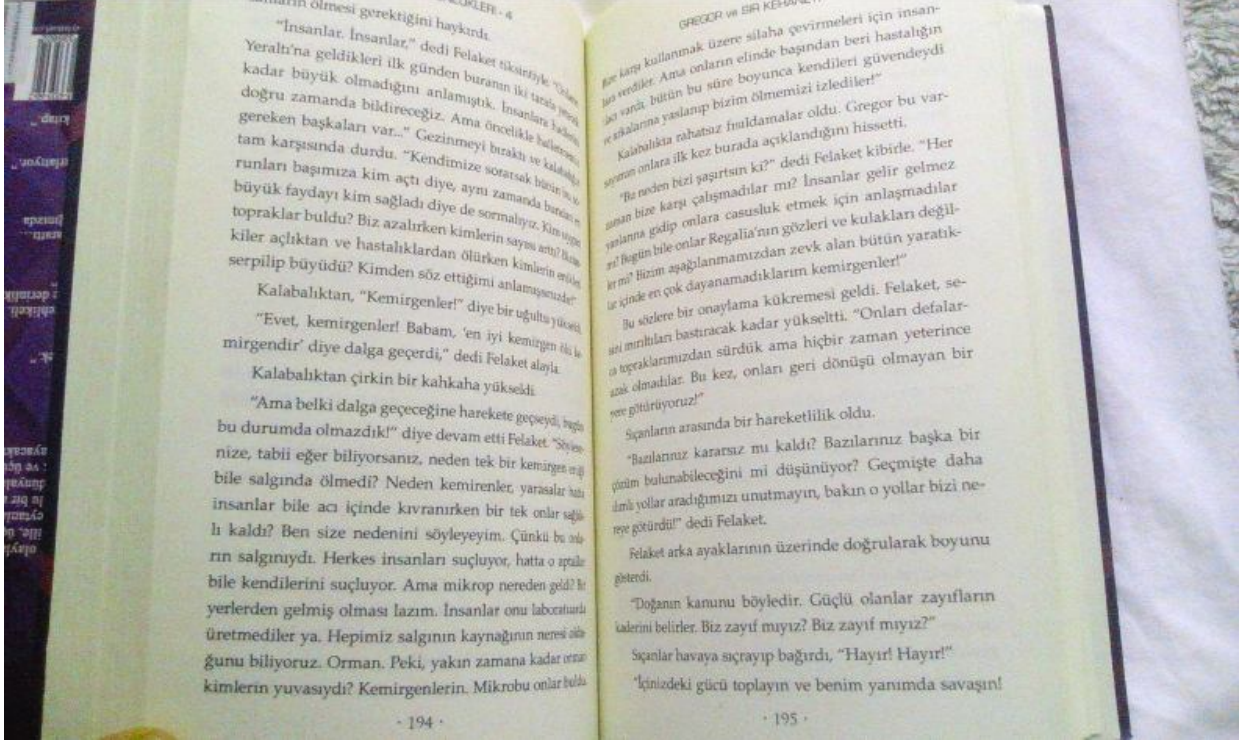

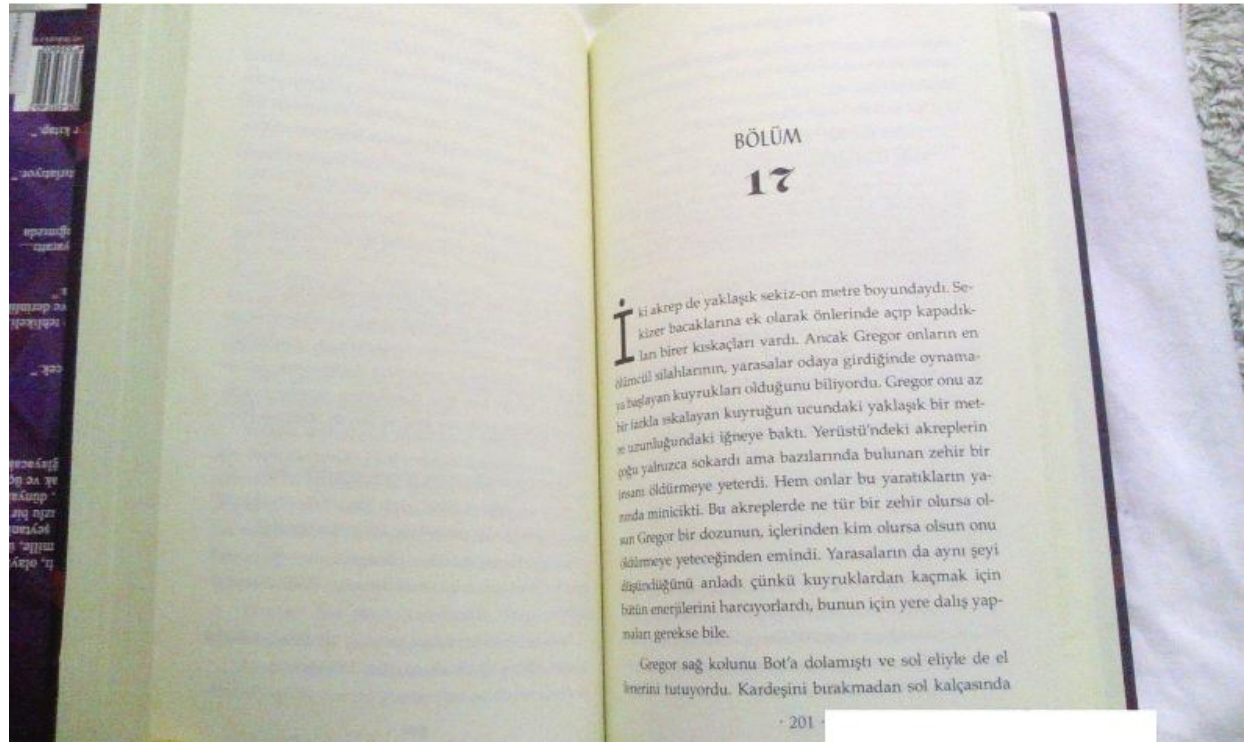
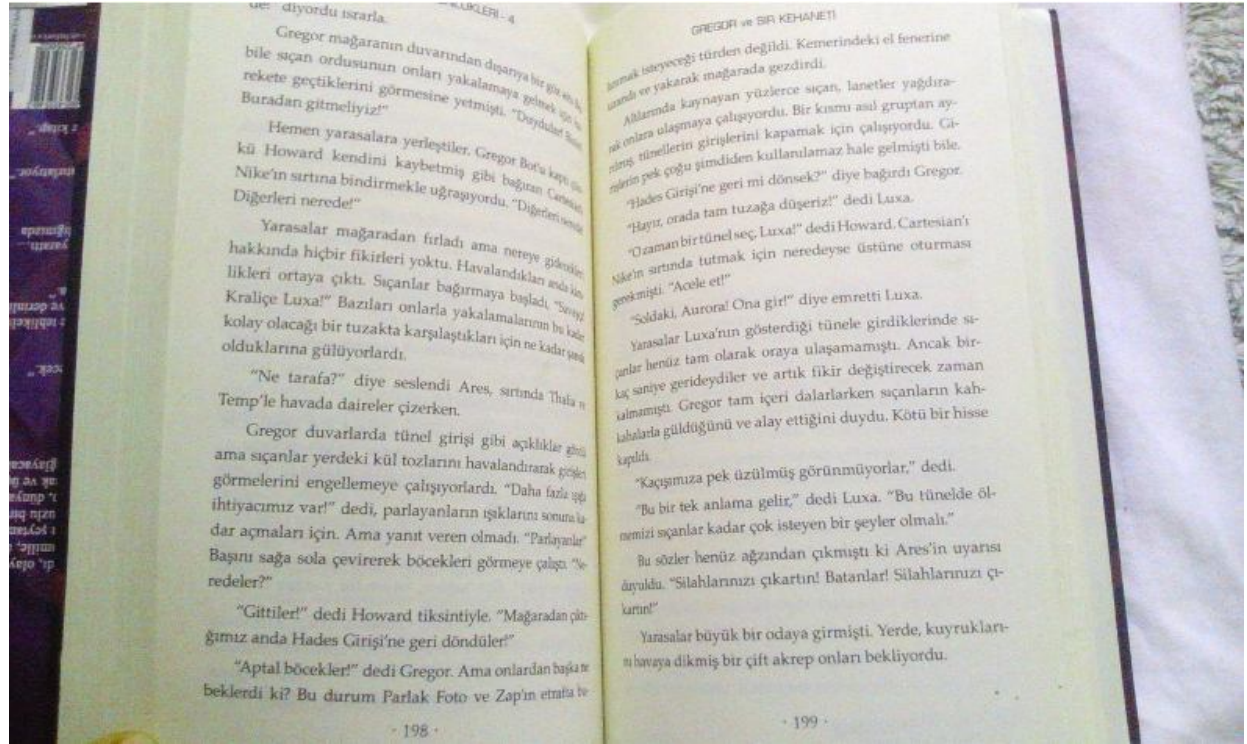

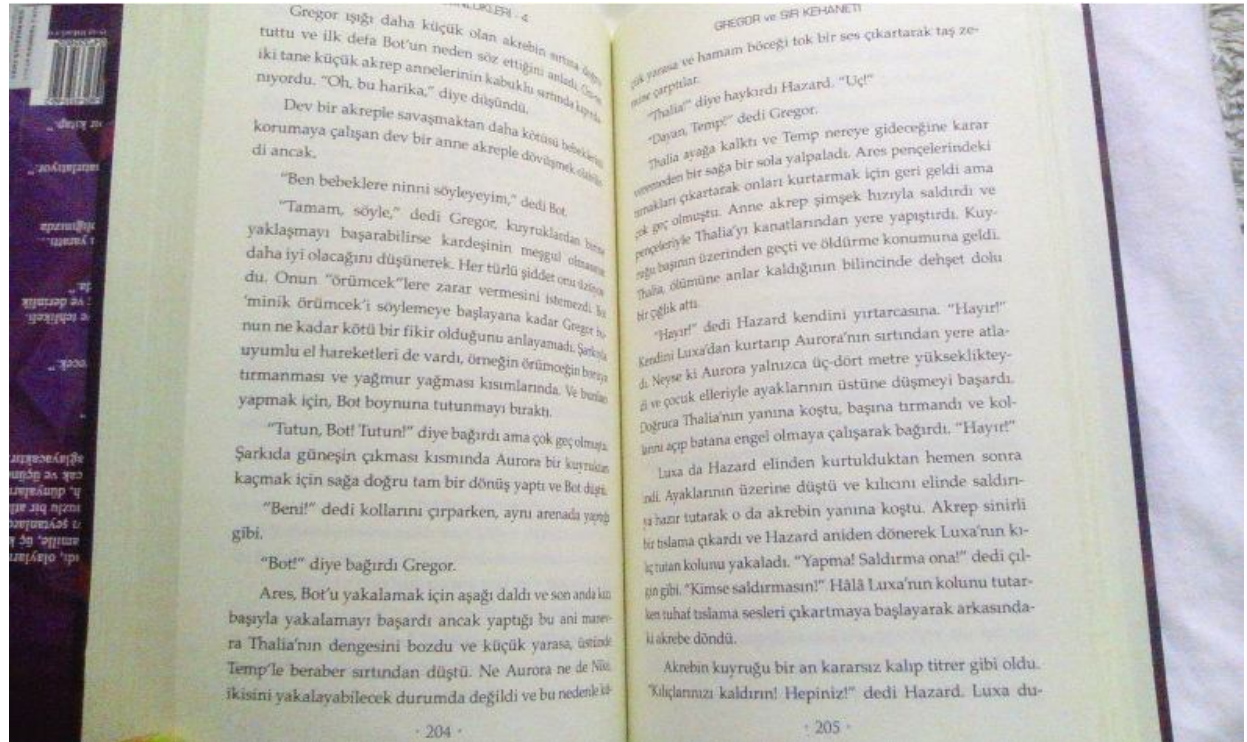
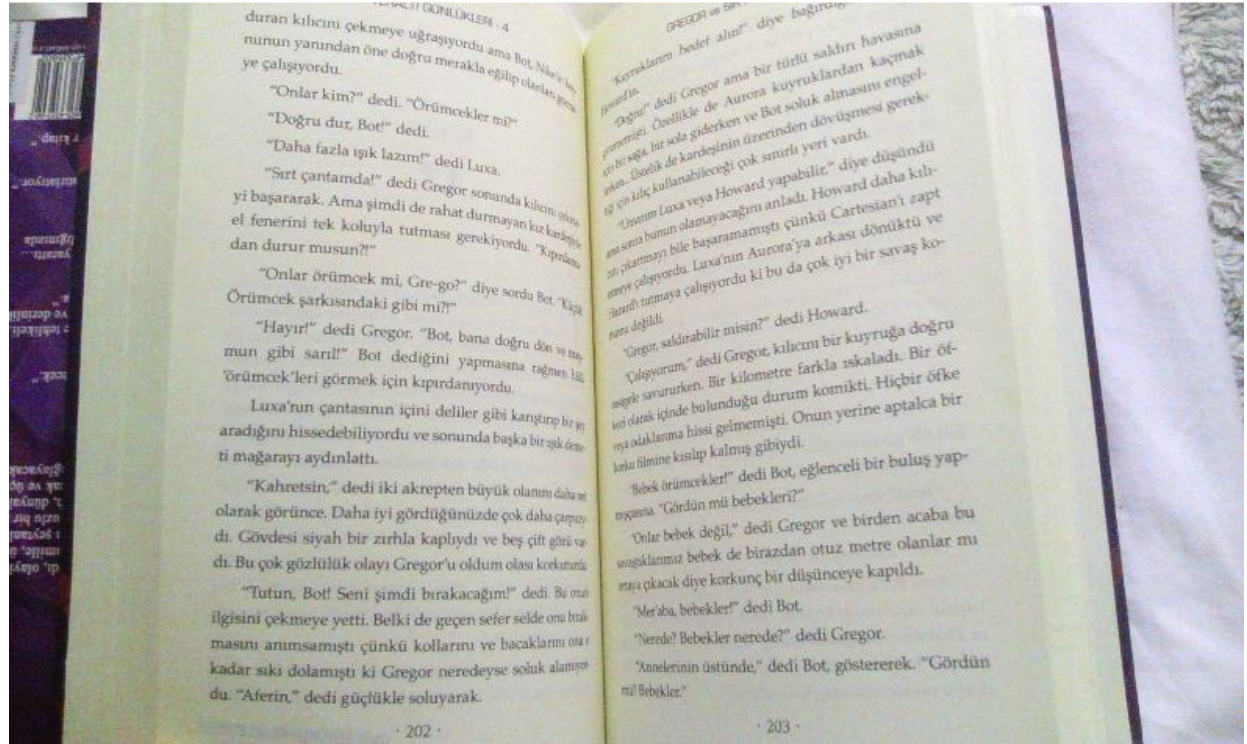

...rassadı. "Lütfen, Luxa!" istemeyerek de olsa kolumu koma-
rine taktı ama eli hâlâ kabızdıydı.
Hazard bir dizi tuhaf tıslama sesi daha çıkardı. Akrep
yavaşça kuyruğunu gevşetip arkasına doğru indirdi ama
Thalia'yı tutmaya devam ediyordu.
Bu arada Gregor ve Aurora da yere inmeliydi.
Gregor'un Aurora'nın sırtından indikten sonra ilk peşini
kılıcını kemerine takmak oldu.
"Onunla konuşabiliyor musun, Hazard?" diye sordu
Gregor.
"Bilmiyorum. Tıslayanca biliyorum, Freili ile o dilde ko-
nuşuyorduk ama sözcükler batanların dilinde aynı değil-
sanırım," dedi Hazard.
Gregor'un aklına bir şey geldi. Bot bir konuda hâlâ
di: Akreplerin aynı örümcekler gibi sekiz bacakları vardı.
Farklı türlerdi ama belki... "Örümcekçe konuşmayı dene."
Hazard göğsüne vurarak bir dizi titreşim sesi çıkardı.
Akrep oldukça kafası karışmış görünerek sağa sola salla-
nır gibi oldu.
"Temp! Temp! Sürünence konuşmayı dene," diye se-
lendirdi Howard.
Temp, Hazard'ın yanına tırmanmaya çalıştı, tıkrıtı se-
leri çıkartarak Hazard da ona katıldı, artık hamam böcek-
çeyi oldukça akıcı olarak konuşabiliyordu. Ve tabii hiç
ışın dışında tutulmayı asla kabul edemezdi.
"Ben de! Ben de!" dedi Bot. Ares'in kafasından kendisi
yere atınca Gregor onu zor da olsa yakalamayı başardı.

GREGOR ve BİR KEHANETİ

"Hey!" dedi. "Öyle birdenbire kendini atamazsın..."
Ama Bot çoktan kollarının arasından kaçmış, anne akre-
be doğru koşmaktaydı.
"Ben de konuşayım! Ben de konuşayım!" Bot ayaklar-
dan ayaklara tutunarak tırmandı. Bir yandan da ağzından
dışarıya karışık beyecanlı tıkrıtlar dökülüyordu. O
kadar çığlıyordu ki Hazard ve Temp kenara çekilip onun
gıymesine izin verdi. Bot bir dakika kadar bebekleri işaret
ederek ve "Küçük Örümcek"ten bölümler söyleyerek, tıkrıt-
lar çıkartarak takıldadı, sonra aniden sustu, ellerini bir-
leştirip çenesini kaldırarak bütün bunların yanıtını bekler
gibi durdu.
Uzun bir sessizlik oldu sonra Gregor'un arkasında du-
ran akrepten bir tıkrıtı sesi geldi. Sonra herkes aynı anda
proteneye, tıkrıdamaya ve tıslamaya başladı, Howard
hepsine susmalarını söyleyene kadar.
Nike da yere inmişti. Cartesian sonunda çırpınmak-
tan bıkın düşmüş, gevşekçe sırtından sarkmıştı, gözleri
boşluğa bakıyordu. Howard yarasının sırtından atladı ve
Hazard'ın elini tuttu.
"Ne oluyor, Hazard? Konuşabildin mi?" dedi Howard.
"Sanırım ikisi de tıslayanca anlıyor, eğitinceyi bilmiyo-
rum ama şu büyük olan sürünence biliyor," dedi Hazard.
"Tamam o zaman," dedi Howard. "Ona Thalia'yı bı-
rakmasını söyle. Onlara zarar vermeye niyetimiz olmadı-
ğın söyle, yalnızca geçmek istiyoruz."
Hazard tıkrıdayan akreple iletişim kurmaya çalıştı ama
yanıt verdiğini duymadılar. Yine de anne akrebe bir şey

...söylemiş olmalıydı ki Thalia'yı bıraktı. Küçük yarasın-
ruca Aurora'nın yanına koşup başını kanatlarına gömdü.
Akrep yine tıkrıdamaya başladı.
"Buraya neden geldiğimizi bilmek istiyor," diye söl-
ladı Hazard.
"Söyle ona," dedi Luxa. "Sıçanların bizi buraya ka-
kovaladığını, batanların bizi sokacağını düşündüklerini
söyle."
Hazard bu mesajı ilettili ve bir dakika sonra akrep yeri
verdi. "Kemirenler onların da düşmanımızmış. Koşa bir süre
önce batanları topraklarından atmışlar."
"Kemirenleri görmüşler mi?" diye sordu Luxa.
Hazard bir süre akreple konuştu ve yanıt aldı. "Ge-
mişler. Sıçanlar onları daha dün buradan geçirmiş. Kemir-
genlerin hali pek iyi değilmiş. Çoğu hasta veya sakatmış."
Bot, üç yaşında birine göre oldukça sabırlı davrandı
ama kendini daha fazla tutamadı. Tekrar öne çıkarak tıkrı-
dayıp şarkılar söyleyerek anne akrebi gösteriyordu.
"Sorum nedir?" dedi Gregor, onu tutmaya çalışarak.
"Bebekleri okşamak istiyor," dedi Hazard.
"Ne? Onlar akrep, Bot, Onlar okşanmaz!" dedi Gregor.
Ama yine yanılmıyordu. Birkaç dakika sonra, bazı anlaşı-
lar, daha çok küçük oldukları ve sokamayacakları kırı-
sunda verilen sözlerin ardından Bot anne akrebin altına
tırmanmış, bebekleri kucığında sallayıp kabuklarını okşa-
maya başlamıştı. Gregor, onun kendini hamam böcekler-
nin kucasına nasıl düşünmeden attığını anımsayınca buna

GREGOR ve BİR KEHANETİ

...sırmaması gerektiğini düşündü. Üstelik onlar bebek bile
değildi.
Hazard da yanına gidip ona katıldı, anneyle tıslaya-
rak biraz da olsa anlaşabiliyordu. Howard ve Temp, iki dil
konuşabilen akreple biraz daha bilgi alışverişinde bulun-
dular. Luxa sonunda ortaya bayat bir pasta çıkardı ve ba-
rış hediyesi olarak akreplere uzattı. Bütün dövüş fikirleri
uçup gitmişti.
Luxa parmağında kalan kremayı yalayarak başını sal-
ladı. "Bu bana ormandayken Hamnet'in bize söyledikleri-
ni anımsattı," dedi Gregor'a.
"Hangisini?" dedi.
"Tek çok yaratığın aslında savaşmak istemediğini,"
dedi Luxa.
"Ama kılıcını sallayıp dururken bunu asla öğreneme-
zin," dedi Gregor, sözleri anımsayarak. "Sanırım bu kadar
beberiksiz olmamız iyi oldu."
"Evet, gerçekten savaşabilseydik eminim şimdiye ka-
dar bizim ölmüş olurdu," dedi Luxa.
"Batanlar burada kalmamızı ve yola çıkana kadar din-
lenmemizi kabul ettiler," dedi Howard.
Ares ve Nike yakınlardaki bir tünelin içinden geçen
bir akarsuyun yerini öğrenip balıklarla döndüler. Balıklar-
la bir çeşit piknik yapıldı: Çiğ balık, pasta ve içmek için so-
ğuk su.
Bot balık yemeği sevmiyordu ama bebek akrepleri bes-
leme işine bayıldı. Bebekler balıkları alıyor ama yutamı-
yorlardı. Görünüşe göre akreplerin de örümcekler gibi yi-

yeceklerini yemek yerine içmeleri gerekiyordu. Yine bu ne gelene kadar onlara bir sıvı enjekte ediyorlardı. Bence Gregor o tarafa bakmamaya çalıştı. Hazard ve Temp onun menlik etmeyi sürdürüyorlardı.

"Batanlar hakkında çok az şey biliyoruz," dedi Hazard. "Onlara sorar mısın, hep burada mı yaşıyorlar yoksa göçebeler mi?"

"Her zaman burada yaşadıklarını söylüyorlar. Genelikle sakın bir yermiş. Kimse onları rahatsız etmemiş son zamanlarda sanki bütün Yeraltı dünyası kaplarını döşemiş. Parlayanlar, kemirgenler, kemirenler, sürünenler, uçanlar, hatta katiller," dedi Hazard. Sonra sanki aldığı nüstrü bir şey söylememiş gibi çiğ balığından bir ısırık aldı çığnemeğe başladı.

Gregor, Howard ve Luxa'nın yüzündeki çok ifadeyi fark etmişti.

"Katiller," dedi Gregor. "Onlar kim? Buralarda bilediğimiz türden bir canavar mı yaşıyor?"

"Yo, hayır, Gregor," dedi Hazard sakince. "O biz. Katiller biz insanlarız."

BÖLÜM

18

"Ne demek istiyorsun, ne demek katiller bizi?" diye sordu Gregor.

"Her türün iki ismi olduğunu biliyorsun. Sıçanlar kemirenler. Yarasalar uçanlar. Pek çok insan Temp'e sürünen der ama benim annem de onun türüne senin gibi hamam böceği derdi," dedi Hazard. "Ve bazılarına da Bot gibi 'örümcek' derdi."

"Sandwich aşağı geldiğinde, o da 'örümcek' diyor," dedi Howard. "Ama zamanla onun yerine 'egirenler' kullanılmaya başlandı."

"Yeraltı'nda yaratıklar yaptıklarına göre isim alır," dedi Hazard. "O yüzden onlara batanlar deniyor," dedi Hazard. Başıyla akrepleri göstererek. "Ve Ares bir uçan. İler de katilleriz."

"Ben bunu daha önce hiç duymamıştım," dedi Gregor.

"Biz bu ismi sevmeyiz, bu yüzden de dostlarımız kul-

lanmaz. Düşmanlarımız da yüzümüze karşı kullanır çünkü bu isim insanları daha güçlü yapar," dedi Howard.

"Demek, katiller ha?" dedi Gregor Luxa'ya. Yine de pek tanık olmamıştı. Oldukça zarar verecek kapasiteye sahipti. Ama "katiller" adını hak edecek ne yapmıştı? Diğer türlerin hepsinden daha mı fazla öldürmüştü?

"Bu çok eski biri isim. Howard'ın dediği gibi, bu tür lanmayız," dedi Luxa. "Senin bu ismi duymuş olman şaşırdım, Hazard."

"Arada bir babam kullanırdı," dedi Hazard.

"Zaten baban bizden... yani tam olarak bizden sayılmazdı artık," dedi Luxa. "Demek istediğim, artık bizim yaşamıyorduk."

"Evet. Katil olmaktan hoşlanmıyorduk," dedi Hazard.

"Yeter artık! Şöyleyip durma şunu!" dedi Luxa.

Hazard ona şaşırarak baktı. Luxa daha önce kendine hiç bağırarmıştı. "Neden? Bu doğru. İnsanlar öldürmek ünlüdür."

"Bu çok eski bir isim, Hazard," dedi Howard. "Tanı-men unutulup gitmesini istediğimiz bir isim."

"Bunun olabileceğini sanıyam," dedi Hazard ciddiye. "İngilizcede kullanmasalar da yaratıkların çoğu kendi dillerinde size öyle diyor. Tıslayanlar, egirenler, sürünenler, neredeyse hepsi."

"Tamam, bu oldukça ilginç bir bilgi oldu," dedi Luxa. Temp'e bakarak.

"O çok eski söz, o çok," dedi Temp rahatsızca.

"Bunu nasıl bilmezsiniz?" diye sordu Hazard.

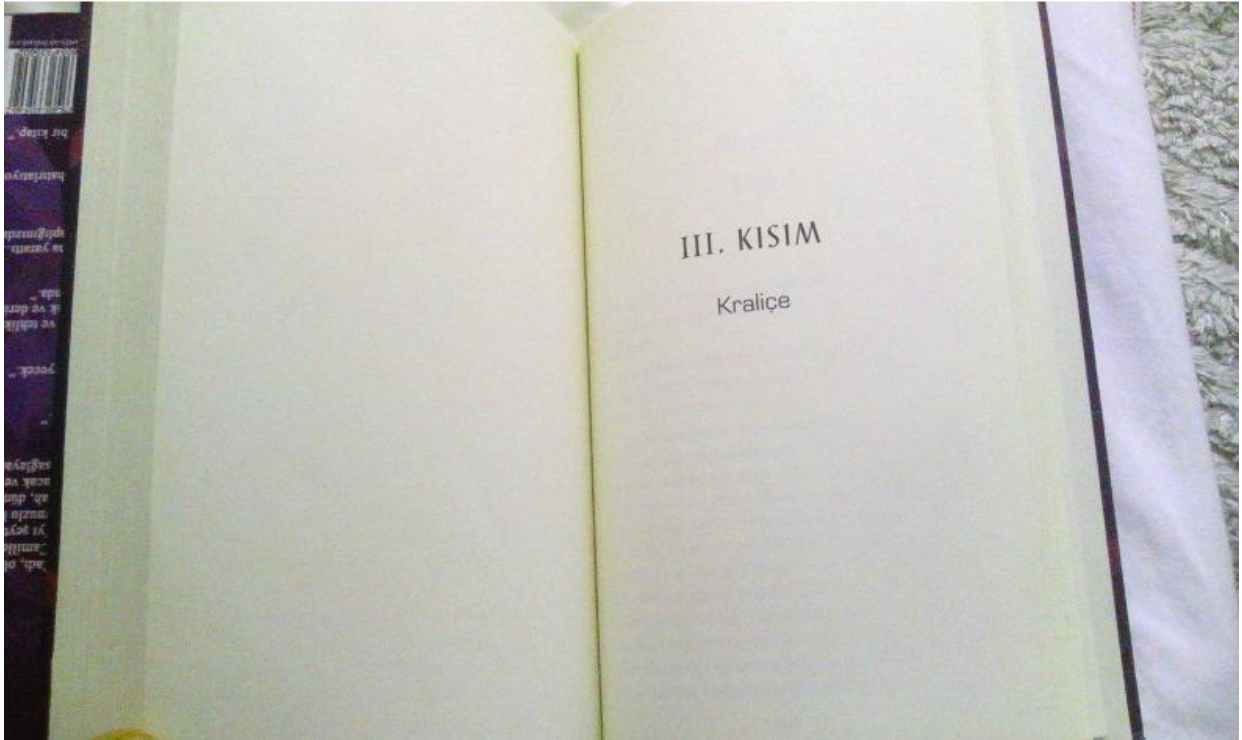
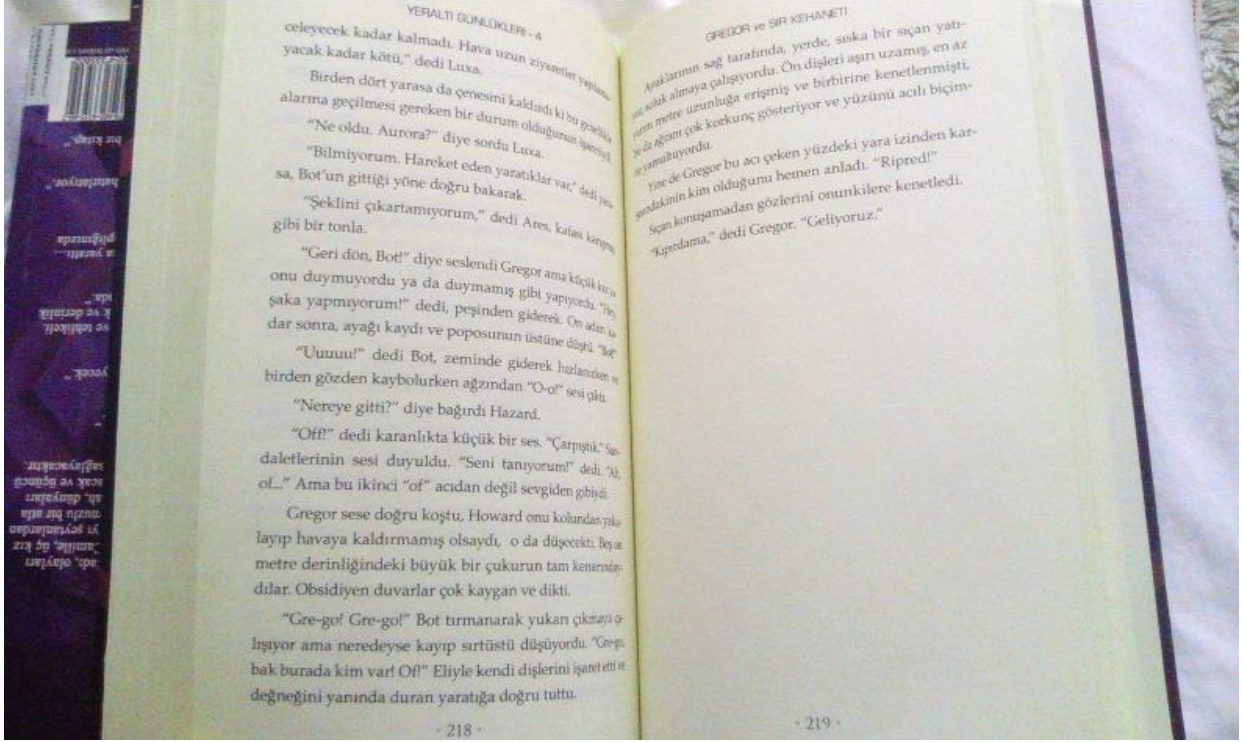
"Çünkü sen ve baban diğer yaratıkların dilini öğrenenler ilk insanlarsınız," dedi Gregor. "Bence uzatma artık, Hazard."

"Öğünüm," dedi Hazard. Luxa'nın elini sakarak.

"Önemli değil," dedi Luxa onu kucaklayarak. Yine de Gregor onun bütün bu konuşma nedeniyle hâlâ üzgün olduğunu anlamıştı.

Gregor'un da moralini yükselttiği söylenemezdi doğrusu. Eğer insanlar katiller olarak tanıınıyorsa bu kendisini ne yapıyordu? Onların savaşçısı mı? Onların öfkeli mi? Katillerin katili mi? İlk kez olarak Luxa'nın ilan ettiği bu savaşın kendisi için ne anlama geldiğini düşündü. Savaşçı olarak buna katılması mı beklenenekti? Daha önce büyük bir savaşa katılmamıştı. Birkaç çatışmada bulunmuştu ama bir sıçan ordusuyla karşı karşıya gelmemişti. Oldukça deneyimsizdi ama buna kimsenin aldıracağını sanmıyordu. Yaratıkların ondan beklentisi neydi? Özel bir rolü mü vardı? Felaket'i öldürmek gibi bir şey miydi? Gregor bu düşünceleri beyninden uzaklaştırmaya çalıştı. Bütün bunları Regalia'ya dönüp Vikus'la "Zaman Kehaneti"ni konuşma kadar düşünmesine gerek yoktu. Peki o zaman ne olacaktı? İşte o zaman katilip katılmayacağına karar verecekti.

Uzun bir gün olmuştu. Çiğ isticiriyeli kahvaltıyla başlanmış, Hades Girişi'ne uçmuş. Felaket'in konuşması, sıçan sidiisi ve akreplerle devam etmişti. Bütün bu kargaşanın arasında bir yerde Luxa'yla geçirdiği o huzurlu zaman

Gregor, Howard'a döndü, böyle tıbbi bir sorunu çözebilecek en uygun kişi oydu ne de olsa. "Ne yapacağın?"

Ancak Howard bile ne yapmaları gerektiğini bilmiyordu. "Bilmiyorum. Belki bir şekilde törpüleyebilirsiniz. Çekmek de bir olasılık ama o zaman..."

"Öl çekilin kenara!" dedi Luxa sabırsızca onları iterek. Kırpan zeminde bir bacağı dizinden büküp diğer bacağı uzatır pozisyonunda yana doğru kayarak çukura indi. Asaklanın üstüne düştü ve kılıcını çekti, saldıran pozisyonunda tutarak emretti. "Geri çekil, Bot!" Küçük kız yolundan çekildi. Bir an Gregor, Luxa'nın Ripred'i öldüreceğini düşündü. Ne de olsa geçen sefer ormanda karşılaştıklarında bataklağa saplanıp boğulmakta olan sıçanın hayatını kurtarmak için bir şey yapmamıştı. Ama kalç Ripred'in bacağı kesmek yerine birbirine kenetlenen dişlere indi. Dişlerinin ağzının sol tarafındaki kısmı, düzgün olmayan jümler halinde kırıldı. Ripred acıyla inledi ama Luxa'nın

diğer tarafa da aynı şeyi yapmasını beklerken, dişiyle durmaya devam etti. Luxa'nın ikinci darbesi de Ripred'in ağzının diğer yarısına indi ve dişler kırılınca Ripred'in keskin uçları çalışarak yere yığıldı. Eşit uzunlukta olmayan keskin uçları dişletlerini kesmiş kanatmıştı ama artık çaresiz açılmıştı.

Ripred bir süre Luxa'ya baktı sonra boğuk bir sesle konuştu. "Hatırlıyor musun... ormanda... bana borçlu olduğumu söylemiştin..."

"Eğer bana Hammet'in hikâyesini anlatırsan. Hani o Hesperides Bahçeleri hakkında olanı," dedi Luxa.

"Borcunu... ödendi kabul et," dedi Ripred.

"Yaşamına karşılık bir hikâye mi? Hiç adlı bir işi yapmadı. Sanırım artık sen bana borçlusun," dedi Luxa.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Ripred içini çekerek.

"Edeceğinden eminim," dedi Luxa sırtarak. "Ama onu çıkartabilir misin?"

Ares aşağı uçtu, pençelerini Ripred'in omuzlarına geçirdi ve Aurora, Luxa ile Bot'u alırken, o da Ripred'i kullandı.

"Su," Ripred'in ilk isteği bu oldu.

Howard bir tulumu açtı sıçanın içindekinin hepsini içti ken tuttu. "Sert bir taşım var, buçak bilemek için küçük bir tane. Dişlerini düzeltmeyi deneyeyim mi?"

Gregor, bir insan-onun dişlerini törpülerken öylesine oturmanın her zaman güçlü görünmeyi seven Ripred'i öldüreceğini biliyordu. İzleyici topluluğunun bunu daha da güçleştireceğini düşündüğü için Gregor dişlerini je-

jele. Yarasa-lardan ve Temp'ten yakındaki bir nehirde avlanıyordu. Hazard ve Bot, Luxa'ya su tulumlarını aldıkları için sayılmazdı zaten.

Baklar gelmeye başlayınca, Gregor onları parçalara ayırmaya çalıştı. Biraz su ve bir avuç ekmek karıştırıyordu. Howard, Ripred'in dişlerindeki keskin köşeleri düzeltmeye kadar Gregor da ona koca bir kase dolusu su vermişti. Howard, Ripred'in dişlerindeki keskin köşeleri düzeltmeye kadar Gregor da ona koca bir kase dolusu su vermişti. Howard, Ripred'in dişlerindeki keskin köşeleri düzeltmeye kadar Gregor da ona koca bir kase dolusu su vermişti.

"Tamamdır. Şimdi iyiyim," dedi, sonunda dibinde bir-kaç lokma kalmış kaseyi önünden iterken. Sıçan dikkatli-likle gırtlak açıp kapadı. "O taş görebilir miyim?" Howard ona taş verdi ve Ripred dişlerini aldığı eski şekline sokmak için biraz uğraştı. Bir süre sonra kemirmeyi bıraktı ve ilk kez ağız gözüyle grubu inceledi. "Eee, sizin izci oyma-ğın bu buralara. Ateş Toprakları'na getirenin ne olduğunu öğrenebilir miyim? Beni aramaya çıktığınızı düşünerek kendime iltifat etmeyeceğim."

"Piknikte kaybolduk," dedi Luxa.

"Dibe battığımı biliyorum ama beni böyle aptalca ya-lanlarla daha fazla aşağılamayın rica ederim, ekselansla-ri," dedi Ripred. "Ben size hep doğruyu söylemedim mi?"

"Kan Kehaneti olayında bana yalan söylemiştin. Bana ayrıca bir toplantıya katılmamanı diyeceğini söylemiştin

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

"Oysa ormana gitmem gerekti," dedi Gregor.

"Tam olarak öyle olmamıştı. Eğer batılansızca olsaydı, benim söylediklerim yoruma açıktı. Hem sen kendini rahatlatmak için gitmek istiyordun. Ama kraliçeye gelince, ona karşı ve olmaya da devam edeceğim."

Luxa bir süre bunu değerlendirdi. "Kemirgenler aramaya çıktık," dedi. "Biri yardımını istemek için bizi Fount'takiiler de Ateş Toprakları'na sürülmüş."

"Başımın belası Felaket onlardan pek hoşlanmıyormuş değil mi?" dedi Ripred. "Onları aramaya çıkın dedik."

"Regalia ordusunu peşime düşürmeye çalışıyorlar," dedi Luxa. "Hades Giriş'inde 'Ölümlü Yemin' ettim."

"Gerçekten bunu yaptın mı?" dedi Ripred. "Büyük basın dizlerinde zıplayan halin daha dün günün ortasında. Artık savaşlar başlatıyorsun. Ne kadar çabuk büyüyor!"

"Peki ya sen ne yaptın?" diye sordu Luxa.

"Ben şimdi biraz tuhaf bir durumdayım, ekolansları. Sizin Felaket'in ve onu arkasından idare eden sizsiniz pek ne düşüştüm ve onu öldürmeyi başardım diyebilirim. Ama ben Felaket'in emriyle yavaş yavaş ve anımsamam için atıldığım çukurun dibinden çıkardığı için bu düşüncem anlamsız kaldı," dedi Ripred.

"Kendin çıkamadın mı?" diye sordu Howard.

"Hayır, duvarlar kemirmek için çok kaygan, temizlemek için çok yüksekti. Kemirmem için yeterli kadar çabı da yoktu. Bu yüzden dışlarım sürekli uzadı. Benimkindi

GREGOR VE BİR KEHANETİ

Gregor doğru uzayıp delmek yerine birbirine kilitlendi. "Böyle olmazsa çok şanslıydım," dedi Ripred.

"O mu seni oraya attı? Yoksa seni yendi mi?" diye sordu Gregor.

"Kim Felaket mi? Yapma. Askerleri yaptın," dedi Ripred.

"Ama... kimse sana dokunamaz ki!" dedi Gregor.

"Bir öbücü bile sayıca az duruma düşürülebilir, Gregor," dedi Ripred. "Dört yüze karşı bir gibiydim. Duydun bana göre sen üçe karşı bir yapışmışsın. Elbette öbücü sebeplerin de vardı."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Luxa.

Gregor yanıt vermedi. Ripred'in Twirlongue'la yaşadığını bilmesi utanç vericiydi. Demek bütün suçlanlar öğrenmiş ve onunla alay ediyordu.

"Bence başkasından duyacağına ona kendin anlat," dedi Ripred.

"Üç suçan Regalia'nın altındaki tünellerde canıma okudu," dedi Gregor.

"Senin üç suçanla Regalia'nın altında ne işin vardı?" diye sordu Luxa suçlarcasına.

"Bunu ben anlatayabilirim. Ekolokasyon dersine Gregor onu tanıdın ve onu öldürmeme yardım etsin diye Felaket'i de getirmiştim. Ne yazık ki inci tanem gece kaybolmuştu. Onun peşinden gitmem gerekti. Ertesi gün Gregor öldürmek için aşağı indiğinde Felaket'le benim yerime imda Felaket'in üç dostunu bulmuş," dedi Ripred. "Duyduğuma göre savaşçı başlarda gayet iyi idare ediyormuştu

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

ki...?" Burada durup sözü Gregor'a bırakmak için bekledi.

"İşğimi kaybedene kadar," diye mırıldandı Gregor.

"Ve o anda derslerde bana yardımcı olmak için o kadar isteksiz olmasının ne kadar yanlış olduğunu anladın ve benim de ne kadar...?" Ripred yine bekledi.

"Hakkı olduğunu, Ripred," dedi Gregor.

"Hakkıydın, Ripred," dedi suçan yavaşça, her sözcüğün tadını çıkartarak. "Biliyor musun, senin ağzından bu sözcükleri duymak her şeye değdi," dedi Ripred. "Balık bulamacı var mı? Yine acıktım."

Ripred burnunu kâsenin dibinde kalan püreye daladı ve yalayıp yuttu.

Gregor, Luxa'nın gözlerinden alevler çıktığını fark ediyordu.

"Bize sarayımızın altında Felaket ve üç arkadaşının yaşadığını ne zaman söylemeyi planlıyordun?" dedi Luxa.

"Eğer becerbilseydim, asla," dedi Gregor. "Önemli gibi gelmemişti."

"Eğer orası senin evin olsaydı, önemli gelirdi," dedi Luxa.

"Vikus bana kapının sağlam olduğunu söyledi," dedi Gregor.

"Peki, sen aşağıda farelerle dövüşürken kapı sürgülü müydü?" diye sordu Luxa.

"Hayır," diye kabul etti Gregor. "Eğer lambayla yavaş çıkartıp yolu kapatmasaydı hiçbir şey suçanların saraya girmesini engelleyemezdi. Ama onların orada olduğunu bil-

GREGOR VE BİR KEHANETİ

miyordum ki. Yalnızca Ripred ve Felaket var sanıyordum."

"Onlar her yerde, Gregor," dedi Howard yumuşakça. "Ancak o zaman Gregor ne kadar tedbirsiz davrandığını anladın. Howard olaya Luxa'dan daha can alıcı bir noktadan bakıyordu. Eğer o bile endişelendiyse gerçekten büyük bir sorun olmalıydı."

"Ben derslerde her zaman kapıyı kilitlemeden bırakıyordum," dedi Gregor. "Vikus bana hiç aksini söylemedi."

"Çünkü benim orada olduğumu ve asla saraya kimse ulaşmasana izin vermeyeceğimi biliyordu. Savaşçıyı rahat bırakın, beni suçlayın. Beni suçlayın, Vikus'u suçlayın, eğer illa birini suçlamak istiyorsanız," dedi Ripred.

"Ben hepinizi suçluyorum," dedi Luxa.

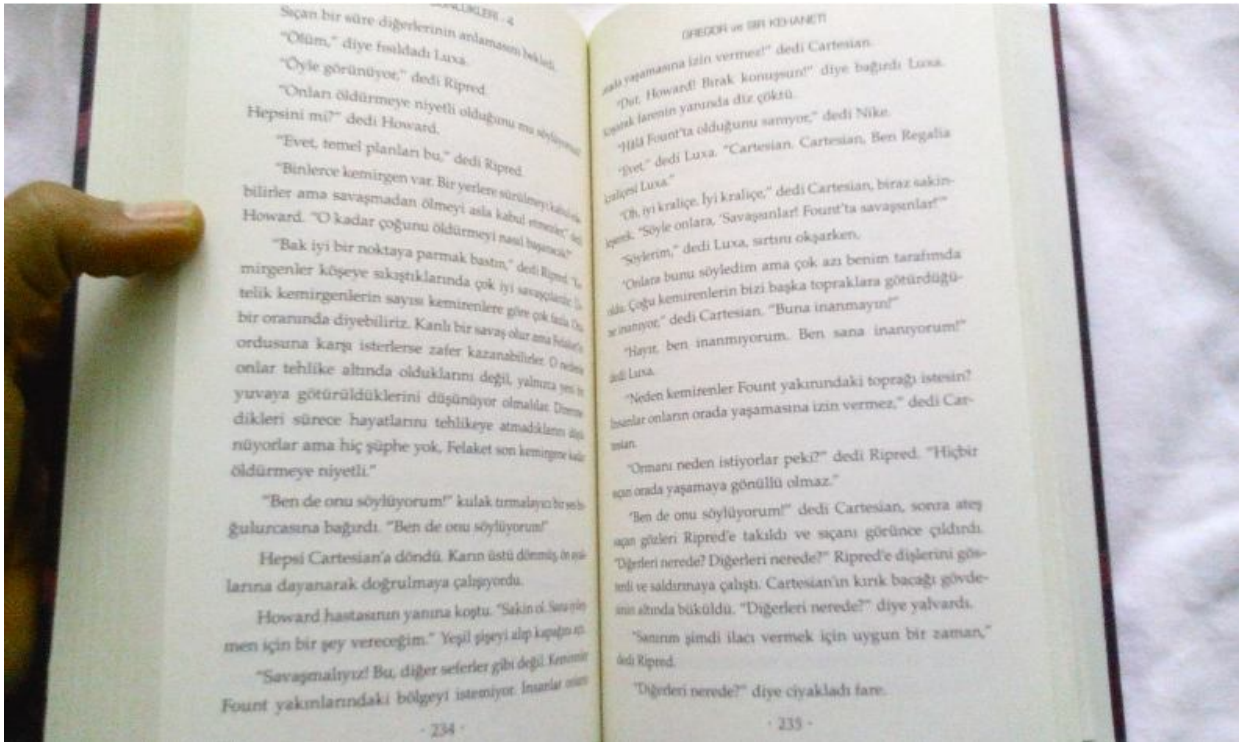
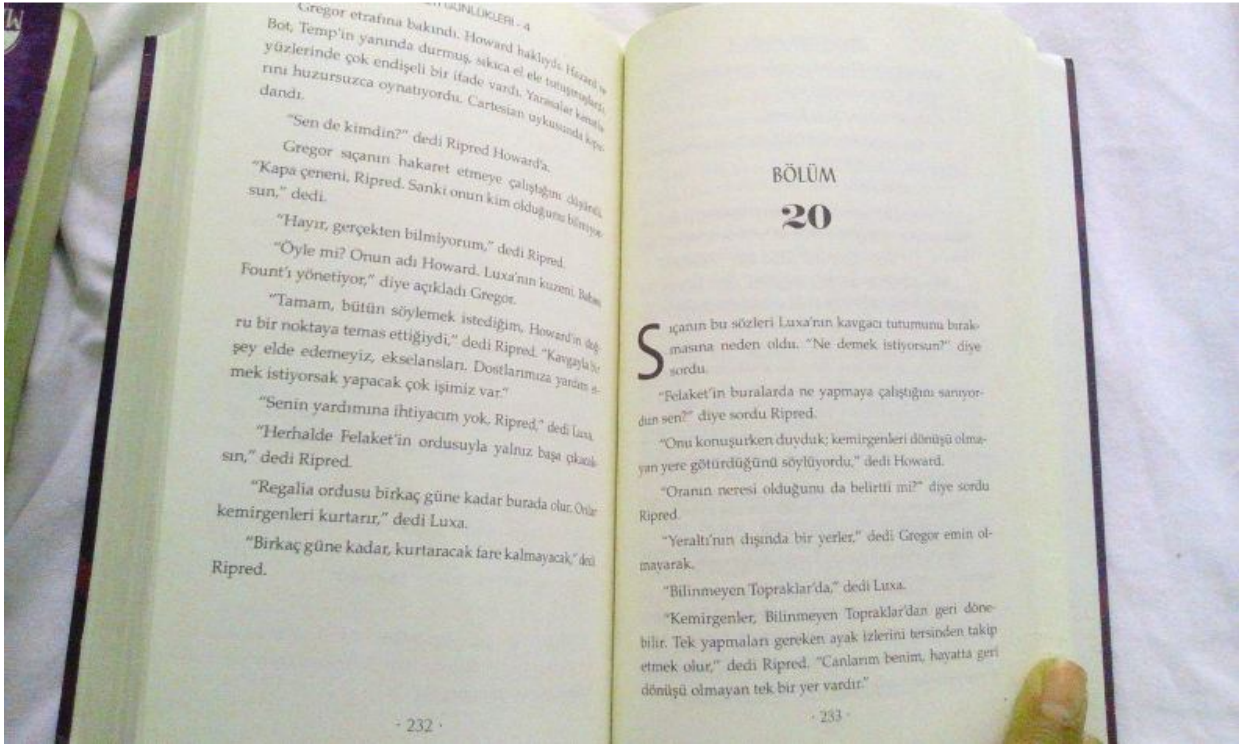
"İsrar ediyorsan. Ama bu haksızlık," dedi Ripred.

"Orası senin şehrin değil!" dedi Luxa.

"Eğer beceriksiz Gregor ve ben savunmak için yanınızda olmasaydık, artık sizin şehriniz olmayabilirdi, ekolansları!" diye homurdandı Ripred. "Yoksa kehanetleri artık önemsemiyor musunuz?"

"Sizin savunmanız hiçbir şeyin garantisi değil, yoksa sen de mi kehanetleri takip etmiyorsun?" diye karşılık verdi Luxa. "Östelik seni bir çukurun dibinde bulmamız da bana önemin hakkında yeni bir fikir verdi!"

"Durun!" Howard ayağa fırladı. "Çocukları üzüyorsunuz. Hepimizi üzüyorsunuz. Birbirimizin boğazına yapmanız kimseye faydası yok."

Howard kontrolü tümüyle yitirmeden önce Cartesien'i uyuttu. Birkaç dakika içinde fare tamamen geyimmişti. Cartesien'in sözleri Gregor'un sıçanların kemirgenlerinin kolonisi'ni istila etmelerinin gerçek nedenini anladığını sağlamıştı. Fareler önce kendi aralarında, ardından savaşmalarının mı yoksa onlara karşı koymadan sıçanların herini yapmalarının mı daha iyi olacağı konusunda tartışmıştı. Cartesien'in tarafı kaybetmişti. Gregor, mağnara duvarına orak işaretini kazıyanın Cartesien'in ta kendisi olduğuna iddiaya girebilirdi.

"İsterseniz bana ve kemirgen dostunuzun söylediklerine inanır, isterseniz kendinizi onların yeni, şirin bir yuvaya gittiklerine inandırarak avutun," dedi Ripred.

Gregor bebek fareleri, uçurumun dibinde ezilmiş osetleri ve Felaket'in konuşmasını düşündü. "Hayır, olmadı. Gidip fareleri bulmalı ve onları uyarmalıyız. Sen yola çıkabilecek durumda mısın?" diye sordu Ripred'e.

"Evet. Her yerim epeyce tutuldu ama birkaç kilonemi sonra açılırım," dedi sıçan.

"Henüz bizimle gelmeni kabul ettiğini söylemedin," dedi Luxa.

"Yüksekten uçun o zaman," dedi Ripred. "Oraya vardığınızda yokluğuma üzülebilirsiniz ama."

Luxa'nın yüzünde bir çizgi belirdi, ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

"Kırılmaktansa biraz eğilmek daha iyidir, kuzen," dedi Howard. "Ona ihtiyacımız var. Bırak sana borcumu ödesin."

"Evet, böylece ödemiş oluruz," dedi Ripred.

GREGOR ve BİR KEHANETİ

"Ben senden emir almam," dedi Luxa sıçana patlayarak. "Sen benim emirlerime uyarısın."

Ripred omuzlarını silkti. "Tamam. Hayatımın sonuna kadar emir verdim ben. Planları sen yap. Herhangi bir zamanda fikrime ihtiyaç duyarsan sormaktan çekme."

"Gidelim o zaman," dedi Luxa. "Gidip kemirgenlere yerleşelim."

Yanalarının üstüne atlayıp havalandılar. Ripred'in koşma hızında uçuyorlardı. Sıçan hatırlarına bir çukurda tutulmuş birine göre oldukça hızlıydı.

Gregor fareleri düşünüyordu. Sıçanlar onları nasıl öldürcekti? Hades Girişinde yaptıkları gibi uçurumdan aşağı inerek mi? Boğaracak mı? Farelerin yüzme bildiğinden oldukça emindi. Açlıktan öldürerek mi? Bu Yeraltında oldukça popüler bir yöntemdi ne de olsa. Belki de onlara hastalık bulaştırırlardı...

Yarım saat sonra Gregor aşağı baktığında Ripred'in mola vermeye ihtiyacı olduğunu gördü. Zoelanyordu ve ağzından köpükler çıkıyordu. Gregor onun durmalarını istemeyecek kadar inatçı olduğunu biliyordu.

"Ripred böyle devam edemez," dedi Gregor, Luxa'ya.

"İyi oluyor ona," dedi Luxa.

"Kalp krizi geçirecek ya da onun gibi bir şey olacak," dedi Gregor.

"Ripred için endişelenme," dedi Luxa.

"Onu öldürünceye kadar koşturmaya mı niyetlisin?" dedi Gregor.

Luxa, Aurora'nın kanadına doğru eğilip Ripred'in ne kadar berbat," dedi.

"Luxa!" Gregor'un sabrı artık taşmıştı. "Tamam, da run! Herkes insin!" diye bağırdı.

"Burada emirleri sen veremezsin!" dedi Luxa.

"Sen de veremezsin. En azından bana veremezsin," dedi Gregor.

Hâlâ havadayken Aurora'nın sırtından yere atladı ve Ares yere değmez yanına ulaştı. Thalia ve Temp, üst üste Ares'in sırtında gidiyordu. "Thalia, uçabilir misin?"

"Evet, çok hızlı gitemsek," dedi küçük yarasa.

"Ares, sen Ripred'i taşıyabilir misin?" dedi Gregor. "Ares, bunu başarabilecek kadar güçlü olan tek yaratıydı."

"Denerim," dedi Ares.

"Hayır, Ares, o sıçanı taşımak zorunda değilsin," dedi Luxa.

"Evet, zorunda," dedi Gregor. "Thalia, sen Temp'i al."

"Ne zamandan beri yetki sende?" dedi Luxa.

"Neden illa birisi yetkili olmak zorunda? Sen savaşan edene ve etrafta patronluk taslayarak dolaşmaya başlayana kadar gayet iyi idare ediyorduk!" dedi Gregor.

"Ben çok daha önce başladığını anımsıyorum," dedi Ripred, kendini Ares'in sırtına çekmeye çalışarak. "Daha bebekken bile zorbanın tekiydi."

"Ben kemirgenlere yardım etmeye çalışıyorum!" dedi Luxa.

GREGOR ve BİR KEHANETİ

"Çekersen mi? Ripred'in canını yakarak onlara yardım ediyorsun," dedi Gregor.

Luxa ağzını açıp yanıt vermeye hazırlandı ama Gregor onun konuşmasına fırsat vermedi. "Bunun seni öldürmeye çalışması bile değil, Luxa. Çaldırı Benimle konuşmalısın. Zamanımızın yüzde doksan beşini küs geçirmiyorsun. Bana sürekli bir şeyle için kızsın. Çoğunlukla ne için olduğunu hatırlamıyorum bile. Sorunun ne? Ben de ne için olduğunu hatırlamıyorum. Yalnızca ziyaretçiyim. Burada yarın için yaptığım her şeyi size iyilik olsun diye yapıyorum. Sana borçlu olduğum için değil. Zaten Regalia'ya döner dönmeye eve gönderileceğim, o zaman birbirimizi tanıyacağımız bile unutturuz! Tamam mı?"

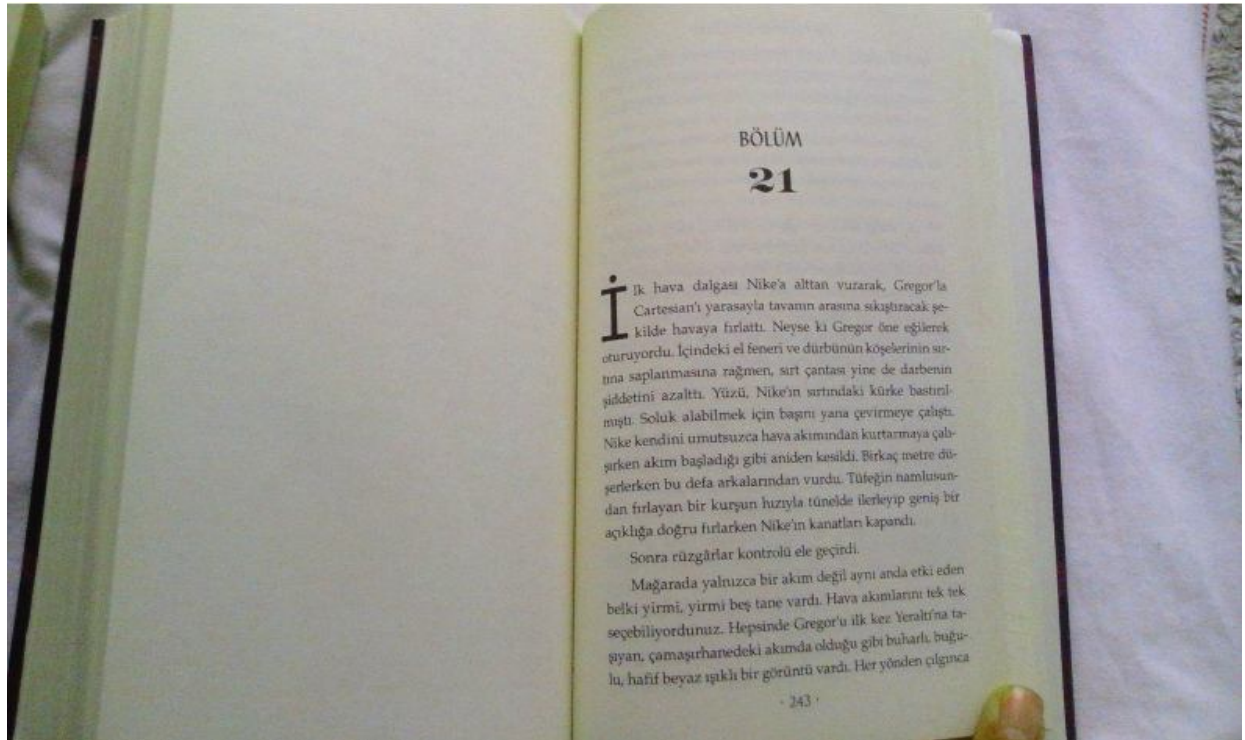
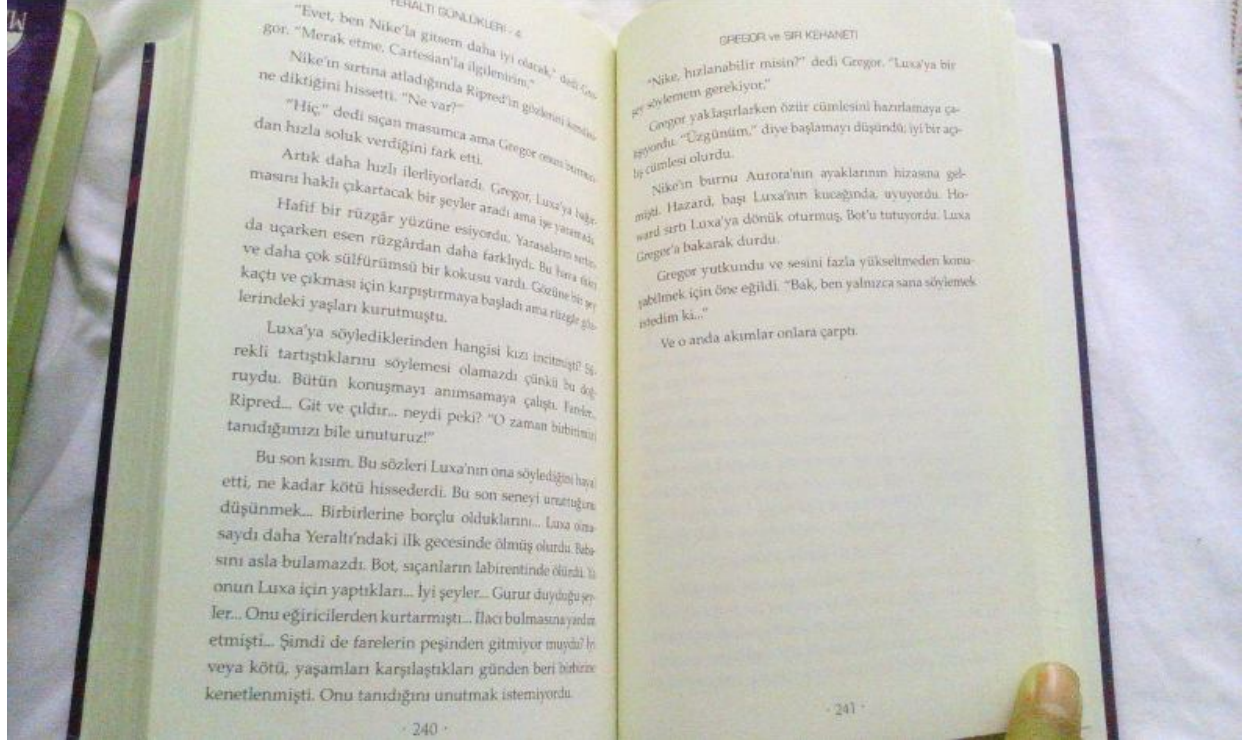
Sen sözler tünelde adeta asılı kaldı. Ağzından çıkanlar Gregor'u bile şaşırtmıştı. Biraz fazla ileri gitmişti. Bütün bunlar nereden çıkmıştı? Öfkeliğinden mi kaynaklanmıştı? Neden öyle demişti? Hatta tam olarak neler söylemişti? Tam olarak neler söylediğini anımsamıyordu ama Luxa'nın gözlemlerinden onun duygularını incittiğini anlayabiliyordu.

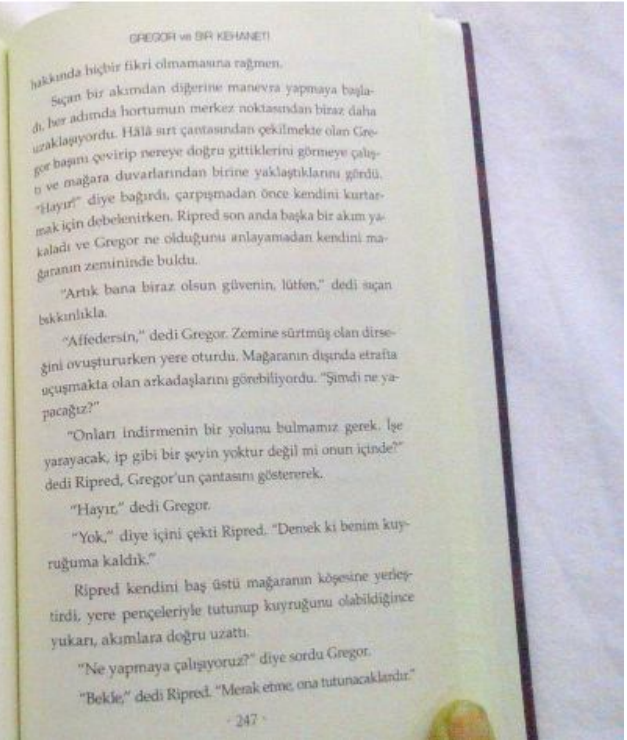
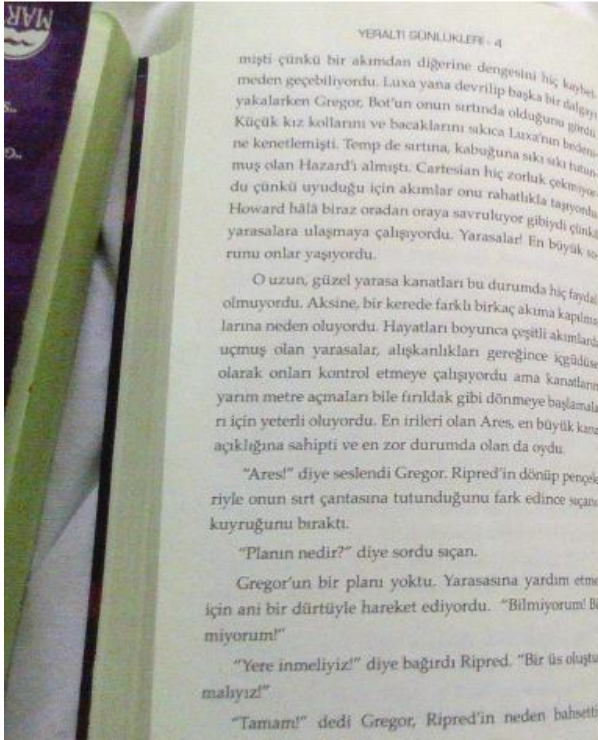
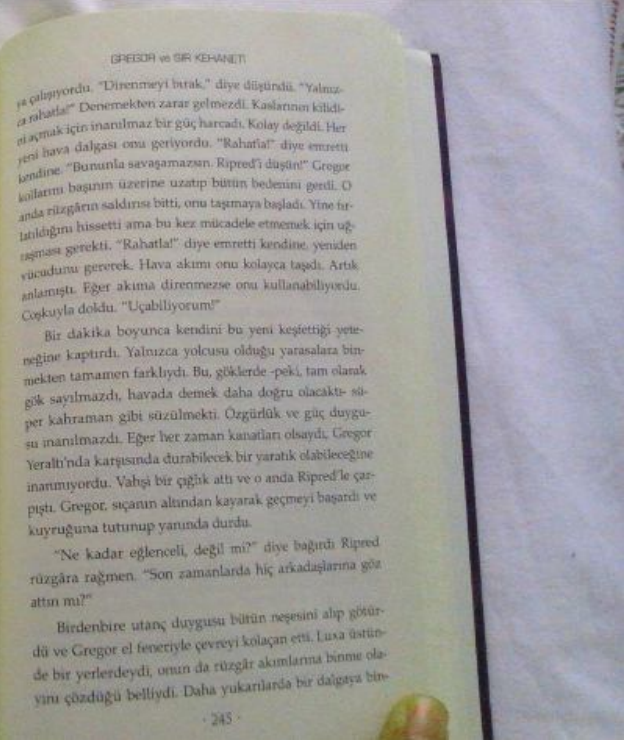
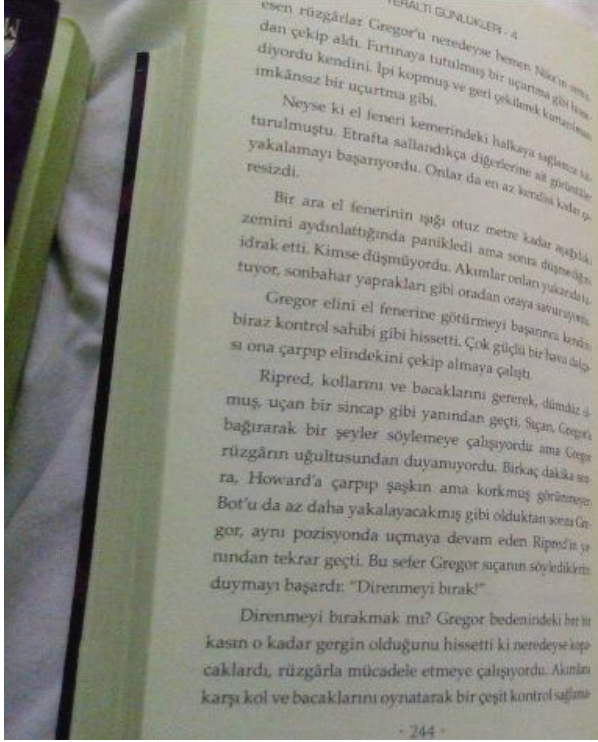
"Gre-go sesi çok yüksek," dedi Bot. Luxa'nın yanına gitti ve korumak ister gibi onun elini tuttu. "Şiş, Gre-go."

Herkes bundan sonra ne yapacağını görmek için ona bakıyordu. "Bence böylesi daha hızlı olur," dedi Gregor aksi bir tonla.

"Tamam," dedi Luxa ve Bot da yanından gelirken Aurora'nın sırtına çıktı.

Howard, Gregor'un omzuna dokundu. "İstersen sen şöyle..."

Gregor el feneriyle tavana nekir çizerek uçmanları çıkartını çekmeye çalıştı. Ripred haklıydı. Birkaç dakika sonra Luxa akımları kullanarak yaklaştı ve kuzuya tutunduktan Sıcan onu mağaraya çekti ve Gregor sırtından Bot'u aldı.

"Hey, neler oluyor?" diye sordu Bot.

"Hey, neler oluyor?" diye sordu Bot.
"Luxa yarasa oldu," dedi Bot. "Ben binciydim. Anı
uçabiliyorum."

"İyi iş başardın," dedi Gregor. "Şimdi diğerlerini de yaptırmeliyiz."

"Ben yardım ederim!" dedi Bot ve mağaranın ağız
koşmaya başladı.

Gregor onu tam havaya zıpladığında, son anda ayak bileğinden yakalayıp geri çekmeyi başardı. "Hop! Hayır, Bot. Senin için başka bir özel görevim var."

"Benim için mi?" dedi Bot, aniden ilgilenerek.

Aslında yoktu. Gregor ona yine ninni söyletmeyi düşünüyordu ama etrafta uyutacak kimse olmayınca bu görevin onun ilgisini çekme olasılığı düşüktü. Bir fikir arayarak çantasını karıştırdı ve eline dürbün geldi.

"İşte," dedi. "Sen bizim gözcümüzsün. Dürbünle bak ve birinin yaklaştığını görünce haber ver."

Saçma bir görevdi. Akımlardan yayılan ve el feneri-
den çıkan ışıkla zaten diğerlerini görmeleri zor olmayordu.
Yine de Bot'a yapacak bir iş çıkmıştı. "Temp büyük. Temp
küçük. Temp büyük. Temp küçük," diye söylениyordu diğer
bünü bir gözüne tutup bir indirirken.

"Başlar yukarı, sürünenimiz geliyor," dedi Ripred.

Temp süzüldü ve Ripred'in kuyruğuna tutundu. Suğarı
onu apaga çekti ve Hazard kabuğunun üstünden kayarak
indirdi.

"Hazard, iyi misin?" diye sordu Luxa, onu kucaklarken.

"Evet, ben iyiyim ama yarasalar değil," dedi Hazard.

İşler yarasalar için hiç iyi gitmiyordu. Akımları kontrol edemedikleri için hâlâ umutsuzca oradan oraya savruluyorlardı.

Sıradaki kişi Howard oldu. Carteslan'ın kuyruğundan çekerek yanında getirmişti. "Yarasaları nasıl indireceğimi bilmiyorum," dedi Howard. "Yardım etmek için Nike'a binmeye çalıştım ama daha da zorlanmaya neden oldu. Çabuk yoruluyorlar."

"Bir şeyler yapmalıyız!" dedi Laxa.

"Belki bir insan zinciri oluşturabiliriz," dedi Gregor.

"Herkes benim zavallı kuyruğuma tutunacak herhalde" diye sordu Ripred. "Bu kadar güçlü bir rüzgârda o kadar kişiyi taşımam imkânsız."

"Onları orada bırakamayız!" dedi Luxa. "Ben geri gidiyorum!"

Tam rüzgârlara atlamak üzereyken Ripred kıvrığıyla önünü kesti. "Planın nedir?"

"Benim... Benim bir planım yok," dedi Luxa.

"Ah, bu ne kadar kötü," dedi Ripred. Kuyruğunu in
dirdi ama Luxa atlamadı.

"Senin var mı?" diye sordu Luxa.

"Olabilir, eğer birisi nazıkçe sorarsa," dedi şaşkın

"Bana planını söyler misin?" diye sor-

"Lütfen," dedi Luxa sıkılıyla.

"Tamam. Yarasaların yanına git. Önce a. Bacaklarınla..."

mücadele etmen gerekerek. Sen nasıl soluk almadan duramazsan onlar da uçmadan duramazlar. Onu buraya yitirmez, dedi Ripred. "Sakan kanatlarını açmazsanı me. Anladın mı?"

"Evet," dedi Luxa ve akımlara daldı.

"Evet, teşekkür ederim!" diye kızın arkasından bağırdı Ripred.

Luxa'nın Thalia'yı getirmesi uzun sürmedi. Yarnanin kanatlarını bastırmak için Luxa'nın bacakları yeterli olmuştur, kollarını da kullanmak zorunda kalmıştı. Sounde Luxa, Thalia'yı mağaraya yönlendirmeyi başardı. Thalia Ripred'in kuyruğuna yaklaştığında onu tutabildiği kadarıyla tuttu. Dişleriyle.

"Ayyy!" dedi Ripred, onu aşağı çekerken. "Tamam, tamam, bırak artık seni küçük vampir."

"Sanırım Aurora'yı getirebilirim. Diğerlerini bilemiyorum," dedi Luxa, harcadığı güçten nefes nefese.

"Benim Ares'i getirmemi ister misin, Gregor?" diye sordu Howard. Gregor'dan çok daha iri ve güçlüydü. İrili büyük varasayı onun getirmesi mantıklıydı.

"Hayır, o benim bağım. Ben yaparım," dedi Gergin.

"Direnmeyi bırak!" dedi yarasaya. Ripred'in ona söylediği gibi ama Ares'in onu duyduğundan emin değildi. Çığırkesintisiz sürüyordu ve Ares'in davranışlarında hiçbir değişiklik yoktu.

"Direnmel Rahatla!" diye emretti Gregor. Hâlâ bir doğışıklık yoktu. Gregor daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Sonra birden şansı eseri şiddetli bir rüzgâr geldi ve Gregor'u Ares'in boynuna yapıştırtırken kanatları kapandı. Gregor "Gregor'um!" diye bağırdı. Ares'in kulağına. Çığlık kesildi ve Ares ilk kez Gregor'un varlığını hissetmiş gibi göründü. "Tuttum seni! Kanatlarını açma! Kanatlarını sakın açma, Ares!"

Artık Gregor, Ares'in kanatlarının açılmasını önlemek için farklı bir mücadeleye girdiğini hissedebiliyordu. Ares değişik akımlar ona çarptıkça kanatlarını açma içgüdüsüyle savaşıyordu. "Yerüstü... Yapamıyorum..."

"Yaparsın, başaracaksın. Onları kapalı tut. Bu defa değişiklik olsun diye senin yerine ben uçacağım. Tamam mı?" dedi Gregor.

"Ta...mam!" diye yanıtladı Ares. "Beni... bırakma!"

"Seni bırakmayacağım! Söz veriyorum!" dedi Gregor.

Çok yavaş ilerliyorlardı. Gregor zaten tek başına uçuşu için hâlâ heyecanlıydı. Bütün bu akım labirentinde yarasasının vücudunu kontrol etmeye çalışarak uçmak apayrı bir uzmanlık alıyordu. Özellikle de bütün bu süreç içinde sürekli konuşup Ares'i yatıştırması ve kanatlarını kapalı tutması gerektiğini hatırlatması gerekiyordu. Ufak bir

akım Ares'in boğazında o korkunç çığırın başlamak üzere olduğunu gösteren titreşimler oluşuyordu. Gregor bu kez Ares'in kanatlarını ulaştıklarını sandı ama tam o sırada başka bir kuvvetli akım mağaradan gelen ışığın uzaklaşmasıyla nereden geldi. Ares'in kanatlarını bastırmaya çalışırken zırlayan bacakları titremeye başladı. Gregor'un yardımına ihtiyacı vardı ama gidip yardım getirmesi mümkün değildi. Ares'e verdiği sözü tutmak zorundaydı.

Ares'i hiçbir yere götürecek gücü kalmadığını anladı. Gregor'un bütün yapabileceği dayanmaktı. Belki yakında iki de kendilerinden geçer ve birileri yardıma...

Birisi arkasına kondu. Gregor rahatladığını hissederek gevşedi. Sonra kurtarılması gereken kendisi olmadığını anımsayarak Ares'in kanatlarındaki baskısını arttırdı. Gregor başını yarasaya doğru eğdi, gözlerini kapadı ve nasıl olduğunu bilmeden mağaranın zeminine konana kadar onunla konuştu, konuştu.

Gregor kasılan eklemelerini serbest bırakıp başını çevirdi. Hem Howard hem Luxa, Ares'in üstünde, arkasındaydı.

"İkimiz bir arada Nike'i zor indirdik," dedi Howard. "Yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündük."

"Vardı. Teşekkür ederim," dedi Gregor. Luxa'ya baktı. Akımlar onu tünelin tavanına yapıştırdığında ona söylemek üzere olduğu şeyleri aumsadı.

Ripred'in burnu Ares'e yaklaştı. "Kalkın artık üstünden, kalksanıza! Birakın soluk alsın."

Gregor yana yuvarlandı ve ayaklarının üstüne düştü. Yarasaların dördü de ayağa kalkamayacak durumdaydılar.

"Düzelmeleri saatler sürer," dedi Ripred. "Asarsak daha kısa sürer," dedi Howard. "Nike'in üzerinde gezdirirken."

"Arka tarafta pervaz gibi bir çıkıntı var," dedi Howard. "Çok iyi. Hazard. Mükemmel," dedi Howard. "Bakalım Thalia'yı kaldırmak mümkün mü?"

Gregor ne yapmayı planladıklarını anlamamıştı ama Howard'ın Thalia'yı arka tarafa taşımasına ve taşıyan her pervaza baş aşağı asmasına yardım etti. Yarasanın pençeleri hemen çıkıntıyı kavradı ve gövdesi rahatlamış göründü. Yolculuklarda yarasalar genellikle birbirlerine sığınacak ayaklarının üstünde uyuyorlardı ama elbette ki aslında bu onların doğal dinlenme pozisyonuydu.

Birer birer, Gregor ve Howard yarasaları mağaranın arkasına götürüp pervaza astılar. Yalnızca pençelerinin geçeceği kadar dar bir çizgi vardı, hiçbir koruyucu zoru kesinlikle daha sakinleşmiş görünüyordular.

"Dinlenin," dedi Howard onlara. "Her şey yolunda Dinlenin."

Herkes yarasaların yakınında, akımlardan olabildiğince uzak bir yerde toplandı. Temp yenilebilir mantarlar buldu. O kadar acıkmışlardı ki mantarları mağaranın duvarından söküp öylece yediler. Su tulumunu aralarında gezdirdiler.

"Uyu, herkes uyu, herkes," dedi Temp. "Beklerim, ben bekler."

Mağarada gelebilecek bir tehlike olmağını düşündükleri için bu teklifi minnetle kabul ettiler.

Bir süre sonra, Gregor diğerlerinin soluk alıp vermesine uyandı. Rüzgârın gürültüsü bitmişti. Mağaranın önünde sabırla bekleyen Temp'in silüetini görebiliyordu. Gregor yana dönmeye kulağı taşa yapıştı ve başka bir ses duydu. Kısık bir tırmalama sesi ve ona eşlik eden bir tıkırtı vardı. Oturdu ve karanlıkta yanında Ripred'i buldu.

"Bir şey duydum. Tırmalama sesi gibi," dedi Gregor.

"Biliyorum. Endişelenecek bir şey yok. Sen uyu," dedi Ripred.

Şeyanın gözcülüğünde kendini güvende hissederek Gregor, onun dediğini yaptı.

Saatler geçmiş olmalıydı ki Gregor omzunun dürtüldüğünü hissederek uyandı. "Gregor, akımlar bir başlıyor, bir duruyor. Hazır durmuşken yola çıksak iyi olacak."

Gregor hâlâ tutulmuş durumda ve ağrıları içindeydi, ayağa kalkmakta zorlandı. Yarasaların ne kadar keçi hissettiğini tahmin edebiliyordu. Onlar da yere inmiş mantar atıştırıyorlardı. Gregor hemen Ares'in yanına gitti. "Hey, iyi misin?"

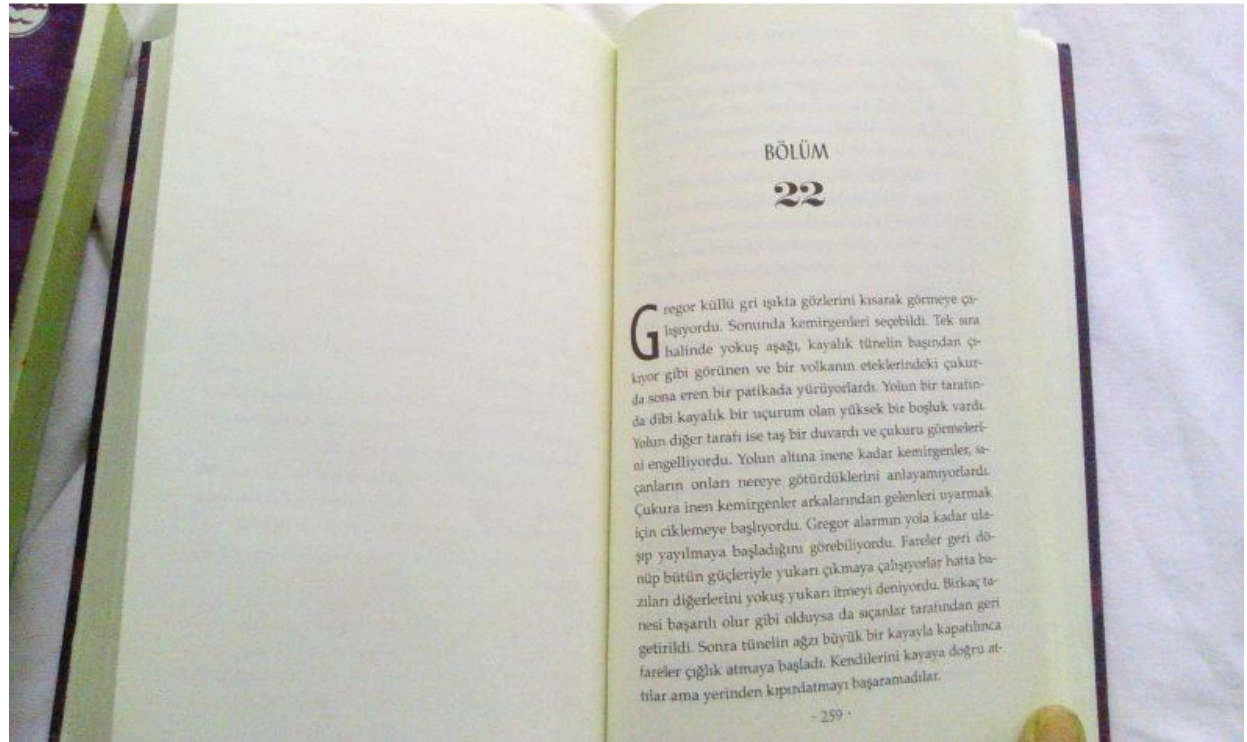
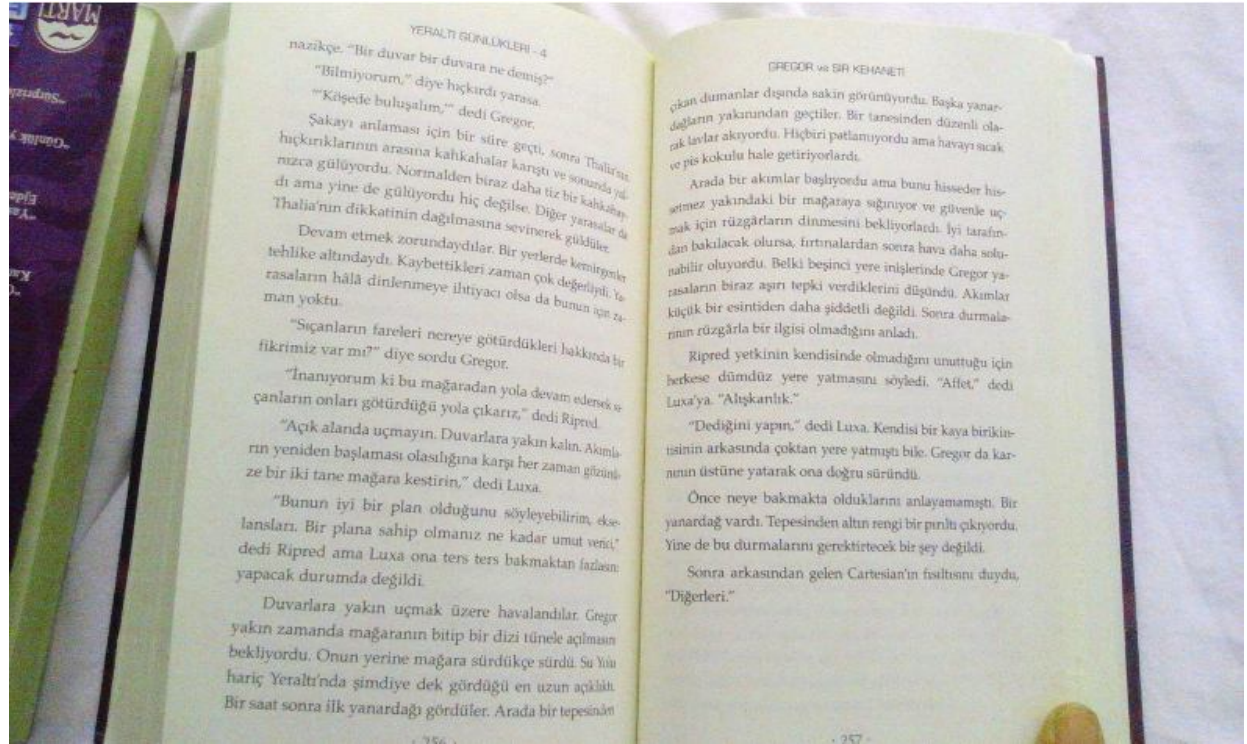
"Evet," dedi Ares ama sesi zayıf çıkıyordu.

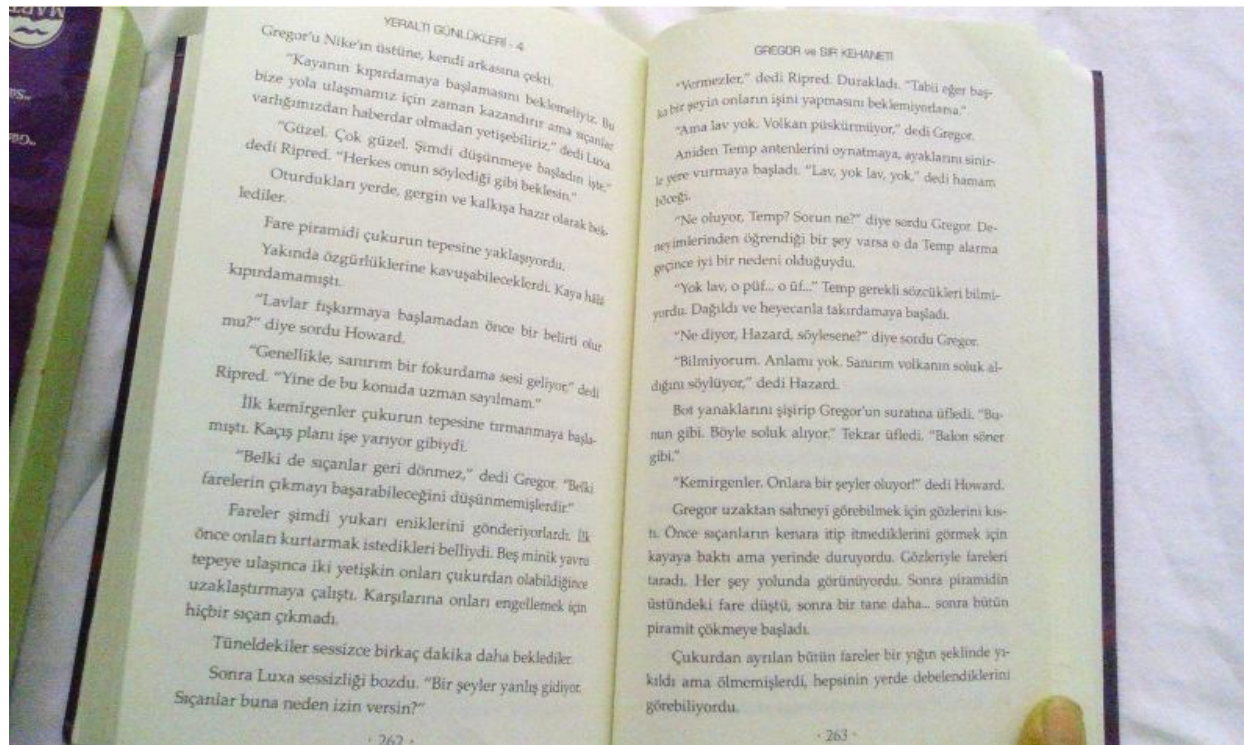
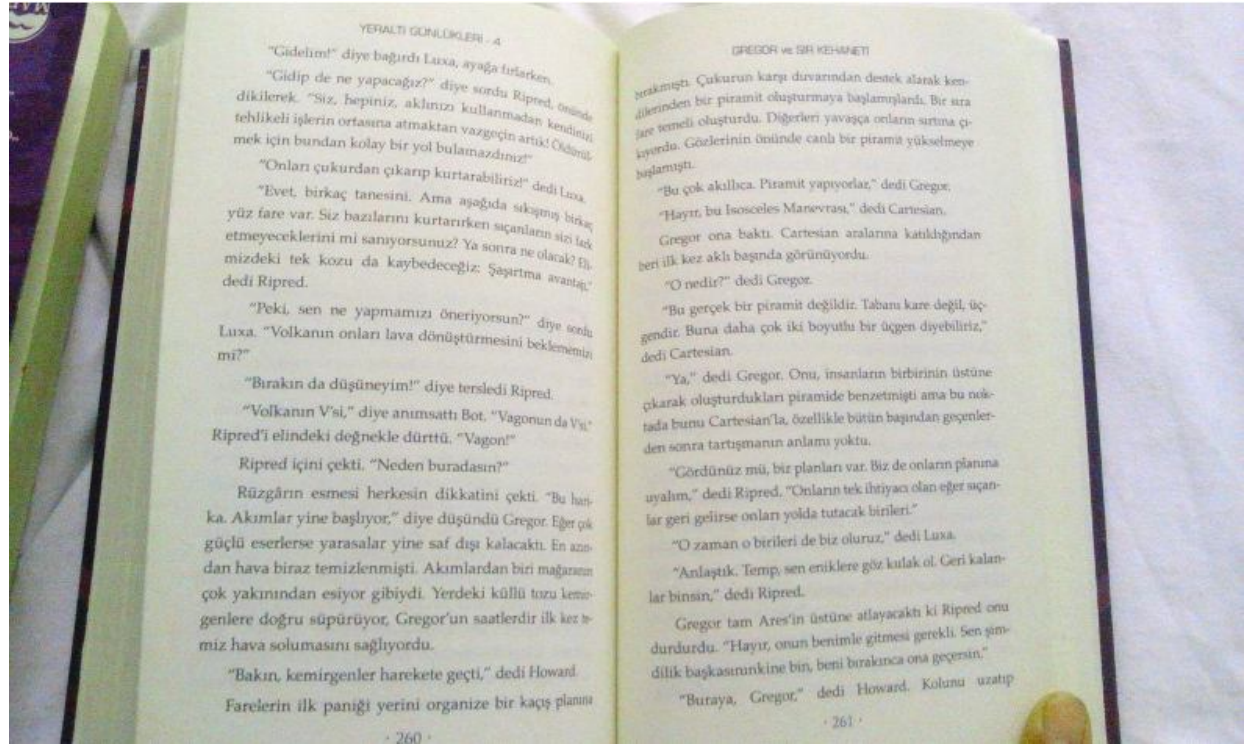
"Bir daha asla o akımlara girmemeliyiz," dedi Nike.

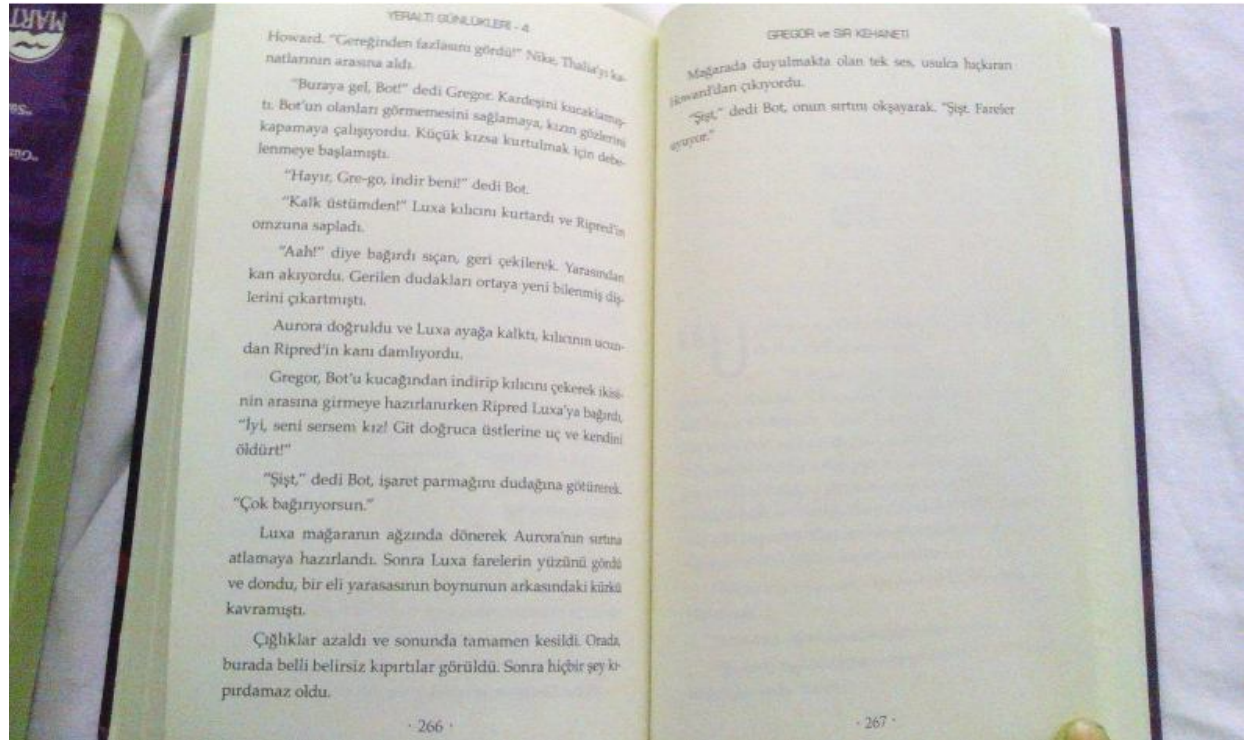
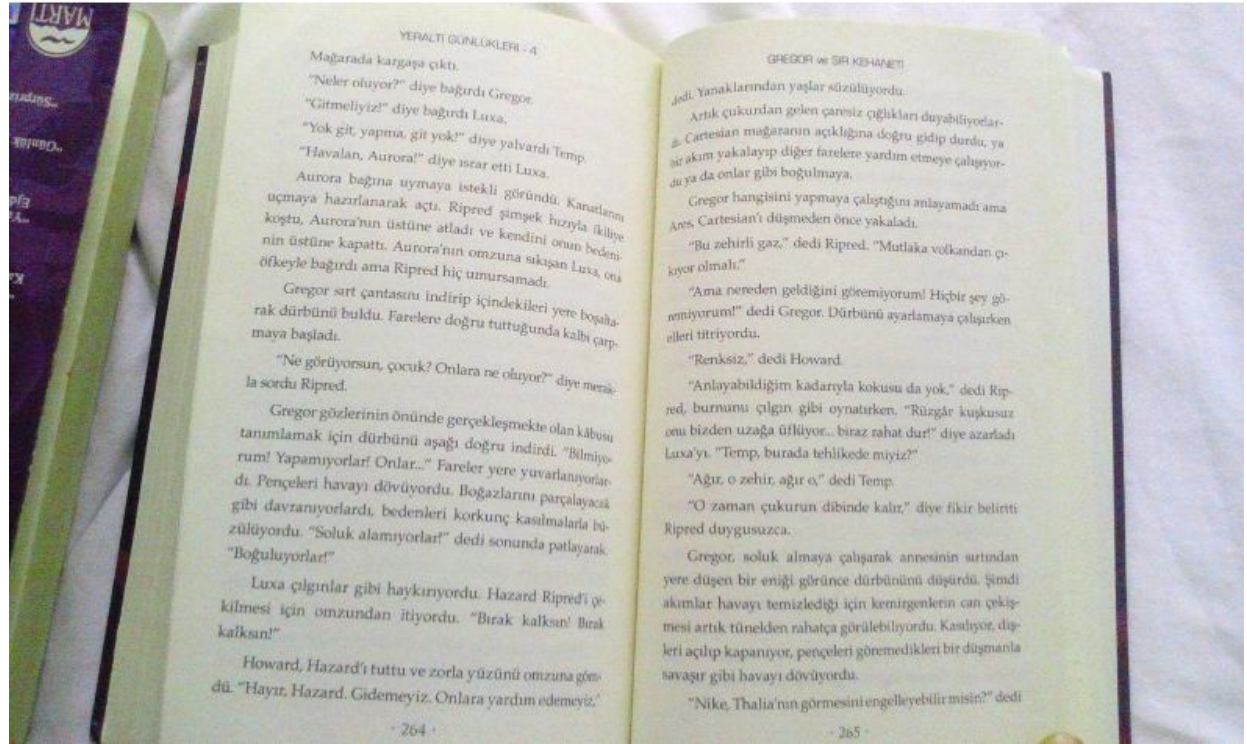
"Çılgınlıktı," dedi Aurora.

Ve Thalia'nın yalnızca anımsaması bile ağlamasına yetti. Sefilce Nike'in kanatlarının arasına göndü yüzünü.

"Hey, Thalia, bak sana ne anlatacağım," dedi Gregor.

BÖLÜM

23

“Uyuyorlar mı? Öyle değil mi, Gregor?” diye sordu Bot, hafifçe somurtarak.

“Evet, öyle, Bot,” dedi Gregor, sesini titretmeye çalışarak. “Uyuyorlar.” Birisi öldüğü zaman ona hep böyle söylüyordu. Çocuk bahçesinde ölü bir kuş gördiklerinde de, ona uyduğunu söyleyip bakmadığı bir yerde gazete kâğıdıyla alıp çöpe atmıştı. Daha sonra Bot kuşun orada olmadığını görünce uyanıp uçarak evine gittiğini düşünerek sevinmişti. Gregor da onunla birlikte sevinmiş gibi yapmıştı. Eğer ona bir güvercinin bile öldüğünü söyleyemiyorsa fareleri hiç anlatamazdı.

“Biliyorum. Uyuyorlar. Aynı şarkıdaki gibi,” dedi, sakince.

“Haklısın. Aynı şarkıdaki gibi,” dedi Gregor.

“Ripred. Yapabileceğiniz bir şey var mı?” dedi Luxa hafif bir sesle. “Lütfen.”

- 269 -

“Hayır, Luxa,” dedi Ripred. Gregor onun Luxa’ya ilk defa adıyla hitap ettiğini fark etti. “Çocukların artık yapacak bir şey yok.”

“Gözünüzü alabilir miyim, Gregor?” diye sordu Gregor ona dürbünü vermeye herendi değil, ama zara uzaktan bile çok feciydi. “Sanırım borcunuz,” diye mırıldandı. Yine de kız dürbünü onun elinden kaptırlarlere doğru tuttu.

“Demek buydu,” dedi. “Demek onları böyle öldürmeyi planlamışlar.”

“Kemirgenler dırtırmadın,” dedi Anne.

“Beni bırakabilirsiniz,” dedi Cartman sakince ve Anne onu bıraktı. Fare yüzünü kapatıp ayaklarını kamışa göre top şeklini aldı.

“Ben onları ağıltan öldüreceklerini tahmin etmiştim ya da suya boğacaklarını. Ama bu... bu daha önce hiç olmamıştı,” dedi Nike.

“Bu daha önce de olmuştu,” dedi Ripred zallı. Omzundaki kızı yalamaya başladı.

“Bana bırak,” dedi Howard. Hazard’ı Luxa’ya verdi ve ilk yardım çantasını çıkardı. “Çok derin değil,” dedi. Ripred’in omzunu muayene ettikten sonra.

“Yeterince derin,” dedi Ripred, Luxa’ya kızın bir baki fırlatarak. “Borcun ödenmiş sayıyorum. Hayatına katkısı hayatın.”

“Tamam. Borcun ödendi,” dedi Luxa.

Herkes sersemlemiş halde oturup Howard’ın Ripred’in

GREGOR’IN BİR KİŞİLİĞİ

Gregor’u benciliklerinden izledi. Çukurda yatan katledilmiş insani bakımlardan kaçınıyorlardı.

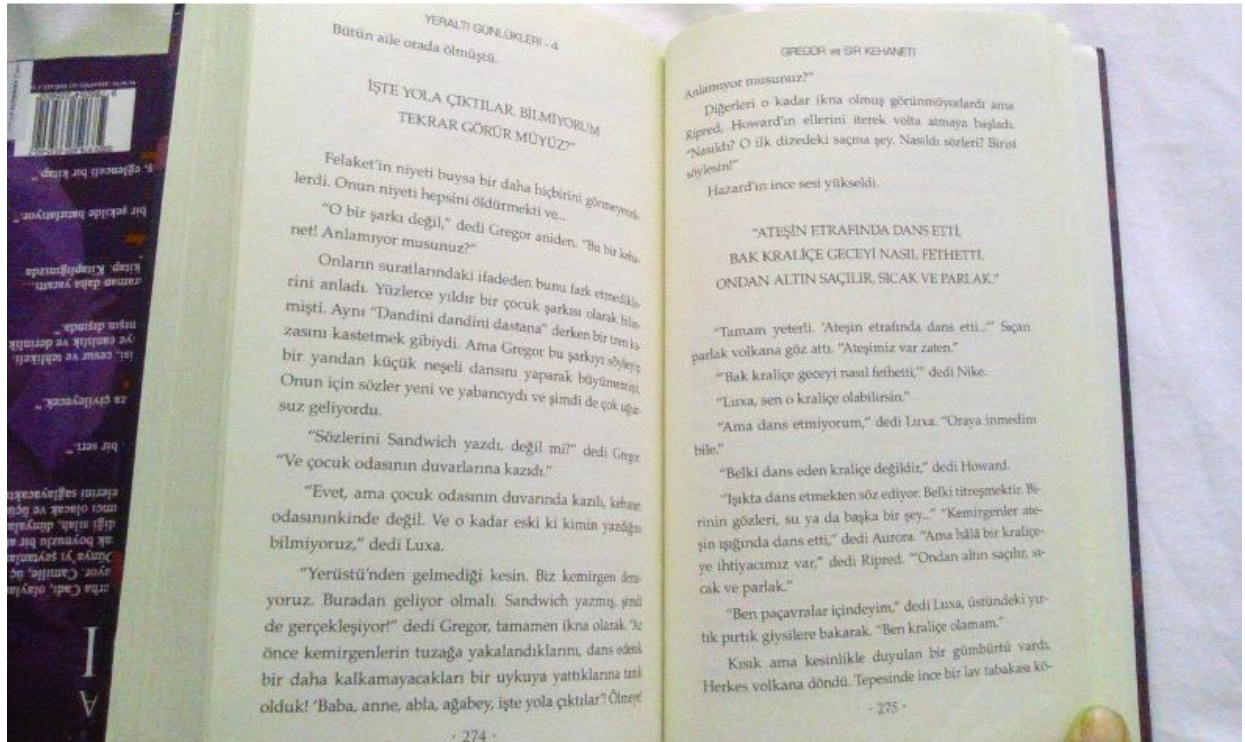
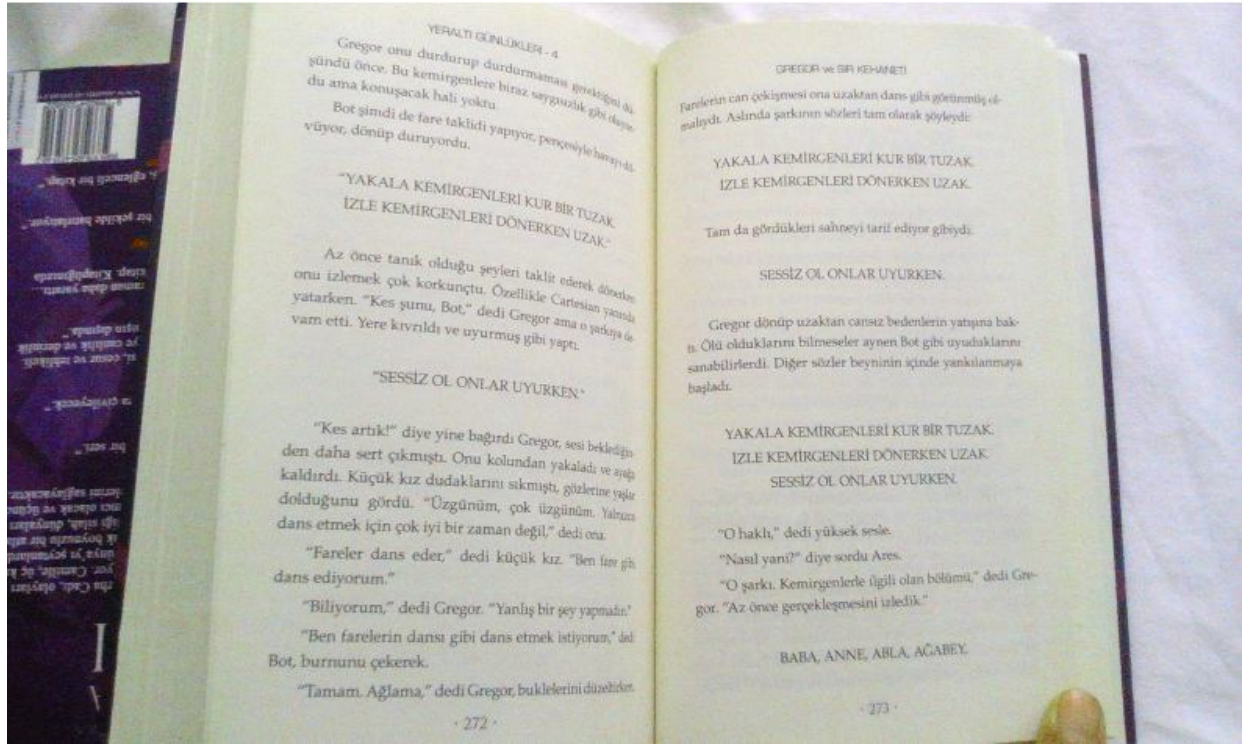
Gregor onlara bir anlam veremiyordu. Daha önce pek çok ölüm görmüştü ama bunun gibisini anla. Kuru ve soğuk ölülerin sayısını değildi. Ormanda kamusal ve sivil hayatlarında da yerler cinsiyetle dolmuştu ama o zamanki bir silahla çatışmıştı. İki tarafta da silahlı birlikler vardı. Çok korkunçtu ama katılan herkesin en azından kendini savunma ve hayatta kalma parası vardı. Farelere olan farkıydı... çukurda tuzağa düşürülmüşler, gazla karp kendilerini savunma parasına bile sahip olamamışlardı... yalnız zehirler değil, herkes, onıklar bile... bu büyük ölçekli bir cinayetti. Bu bir katliamdı. Ve belli ki daha bakılan da olacaktı.

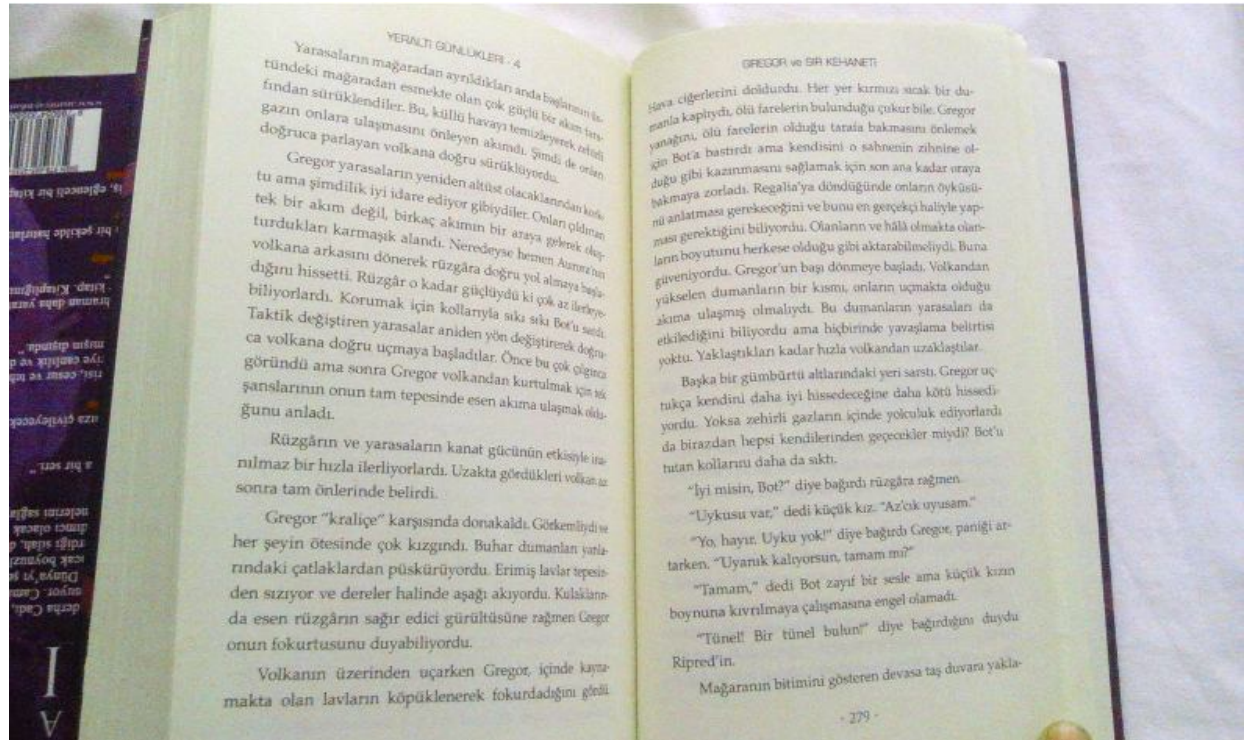
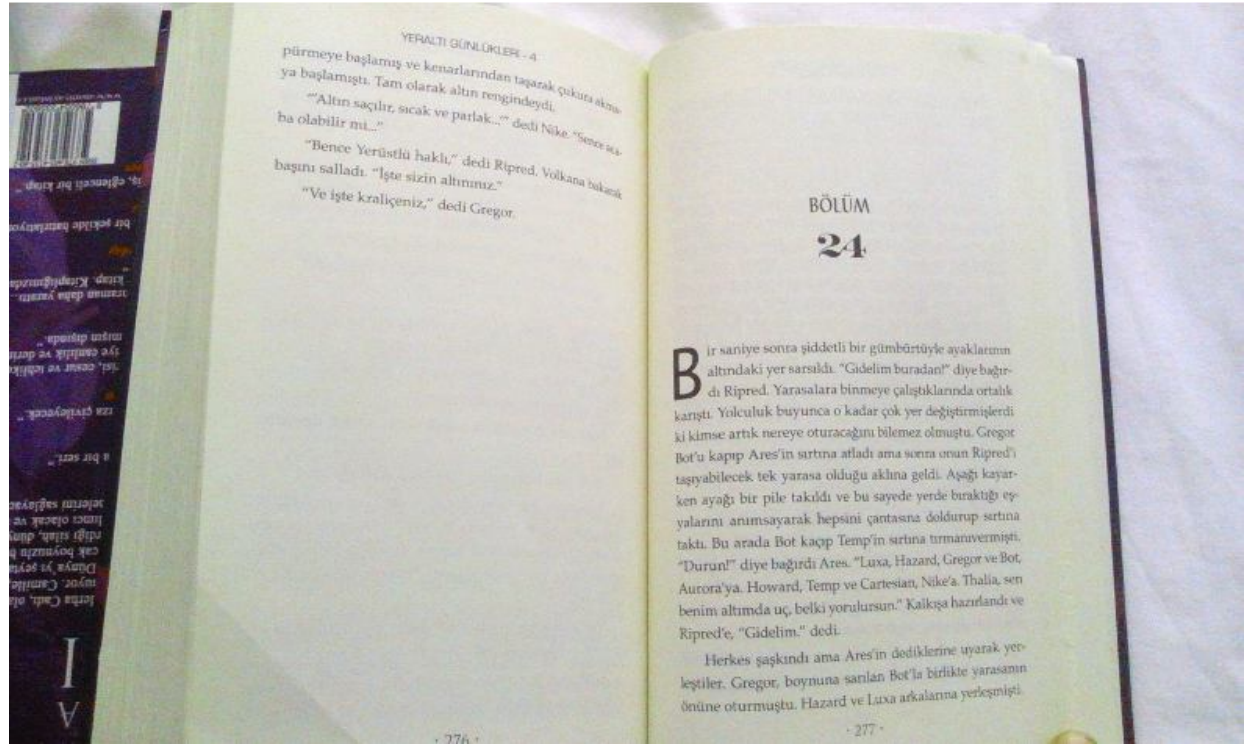
Yalnızca Bot olanlardan etkilenmemiş görünüyordu. “Hazard benimle dans eder mi?” dedi, arkadaşını kolundan çekti.

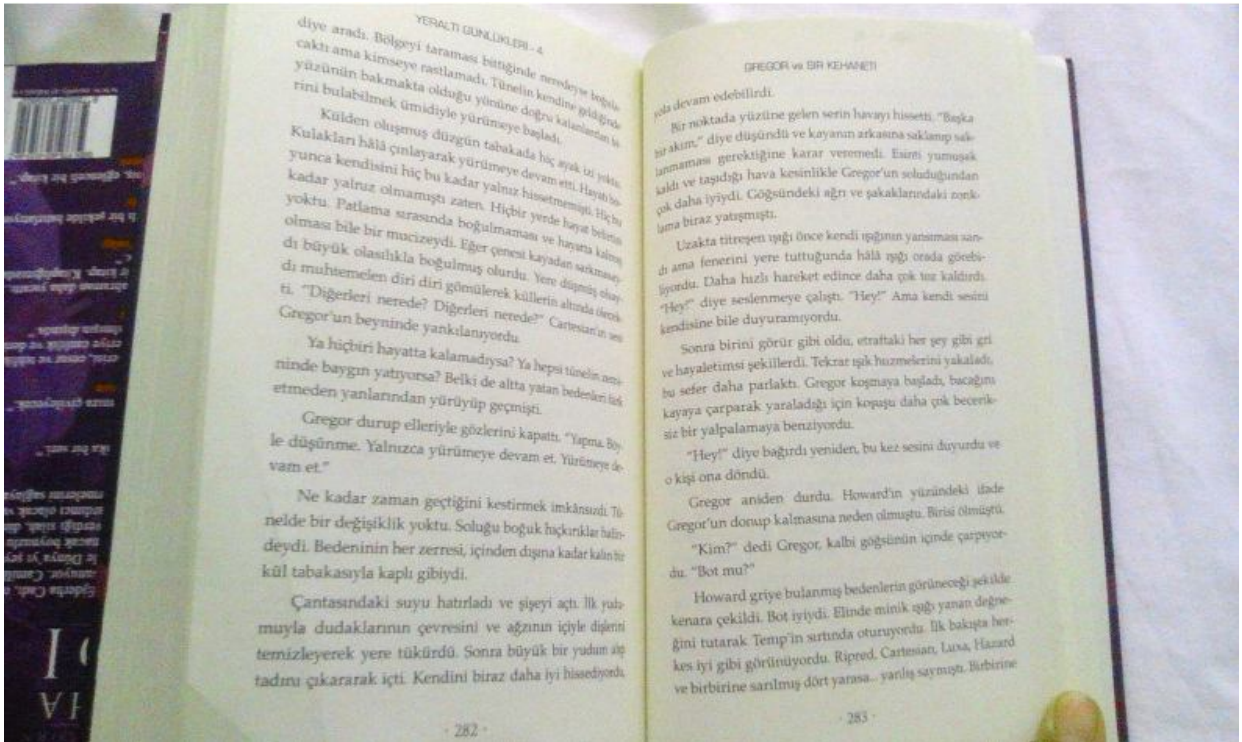
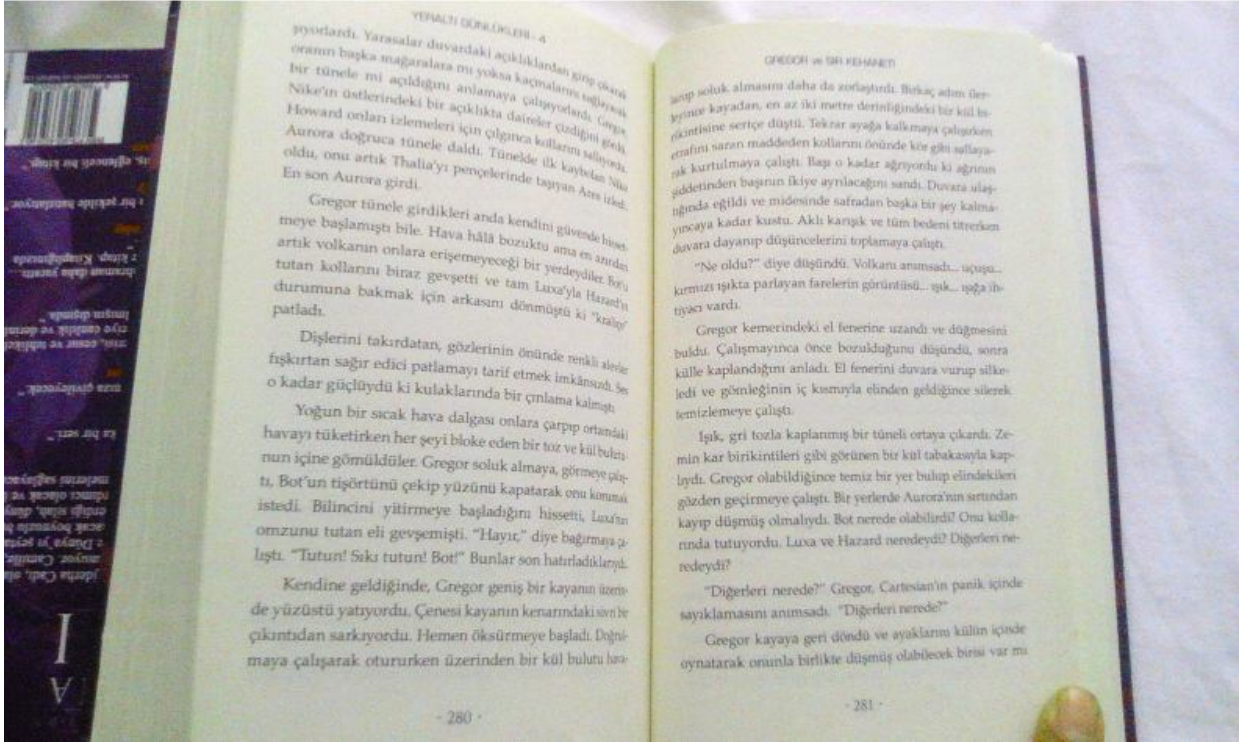
“Hayır, Bot, yapamaz,” dedi Hazard.

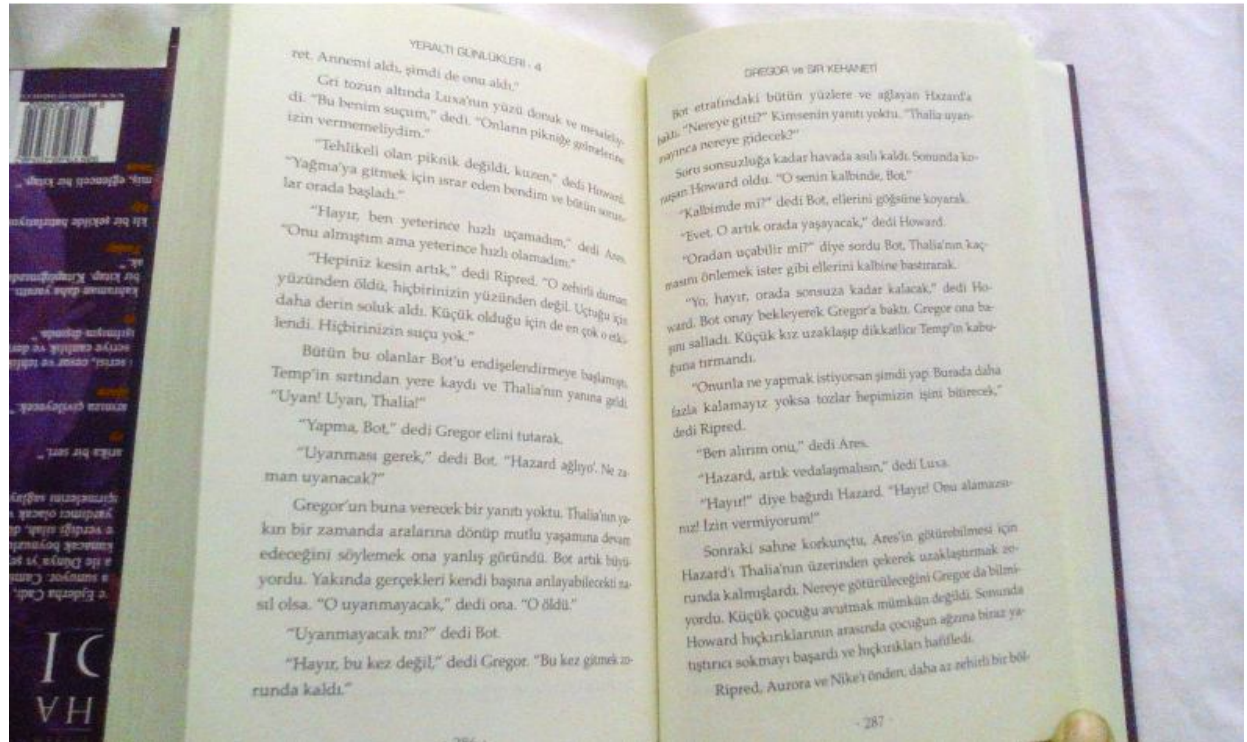
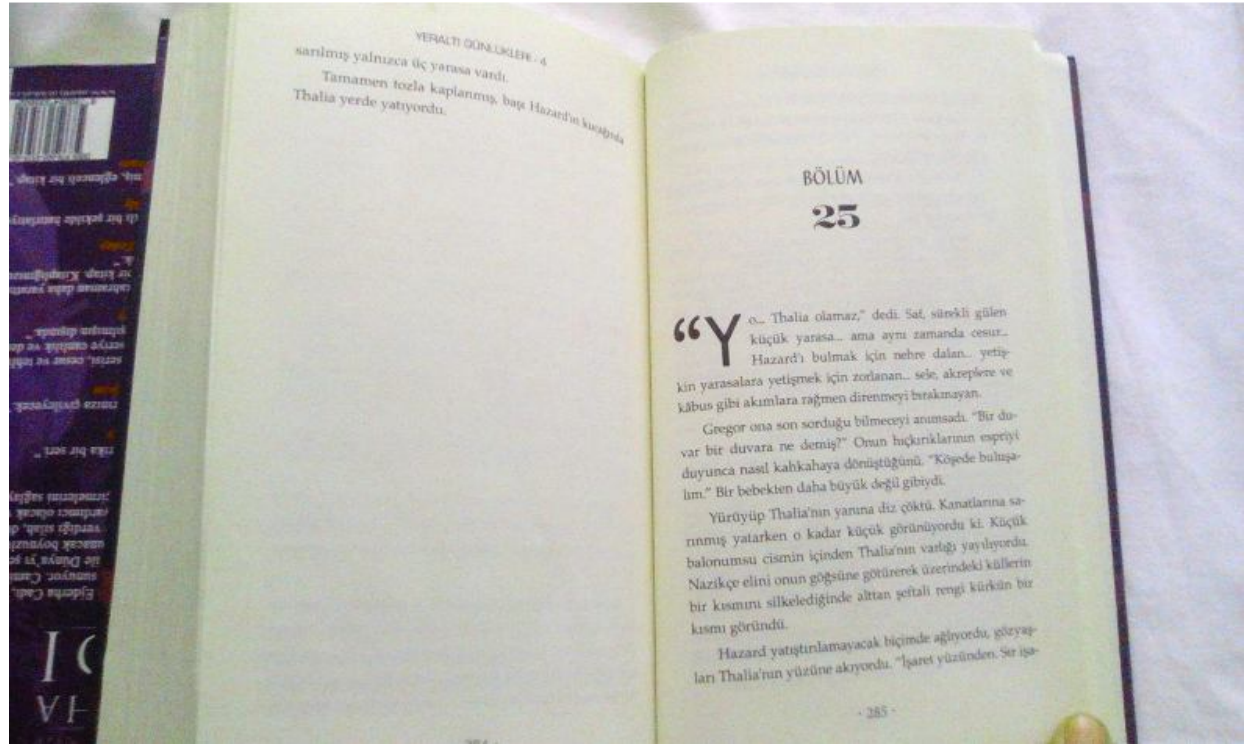
“O zaman kendim dans ederim,” dedi Bot. Bir yandan dönerken bir yandan da şarkı söylemeye başladı.

“ATEŞİN ETRAFINDA DANS ETTİ
BAK KRALIÇE GECEYİ NASIL FETHETTİ
ONDAN ALTIN SAÇILIR, SICAK VE PARLAK
BABA, ANNE, ABLA, AĞABEY,
İŞTE YOLA ÇIKTILAR, BİLMİYORUM
TEKRAR GÖRÜR MÜYÜZ?”

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Kılıçlar dilimler," dedi Luxa. "Ve şehrimiz kuşatma altındayken duvarların tepesinden düşmanlarımızın üşüşü-
ne kızgın yağ dökeriz."

O bu sözleri söylerken herhangi bir dehşet ve iğrenme ifadesi olmamıştı ama Gregor her ikisini de hissetti.

"Saldırının ne zaman gerçekleşeceğini merak ediyorum," dedi Howard.

"Birinin gidip Regaliahları uyarması lazım," dedi Nike.

"Benim gitmemin bir anlamı yok. İki tarafta da hiç karışanmıyorum. Bence ben bir süre daha buralarda takı-
mahıyım," dedi Ripred.

"Ne yapmak için?" diye sordu Gregor. Ripred'in her zaman bir planı olurdu.

"Bugün gördüğümüz kemirgenler... onlar buraya sürülenlerin yalnızca bir bölümüydü. Diğerleri hâlâ hayatta olmalı. Düşünüyorum da... kalanlardan bir ordu oluşturulabilir," dedi Ripred.

"Sen mi oluşturacaksın?" dedi Luxa. "Seni asla izlemezler."

"Burada devreye sen giriyorsun, ekselansları" dedi Ripred. "Birlikte gidersek onları harekete geçirebiliriz."

"Bunu ben tek başıma yapabilirim. Senin buna ne karın olacak?" diye sordu Luxa.

"Küstahlık etmene gerek yok. Evet mi, hayır mı?" dedi Ripred sabırsızca.

Luxa'nın öneriyi değerlendirmesi yalnızca bir saniye sürdü. "Evet," dedi. "Howard, sen de gelir misin?"

"Bunu yapmaya kararlaysan gelmek zorunda kalacağım, kuzen," dedi Howard kararsızca. "Cartesian da bize katılmak isteyecektir."

"O çok sarsılmış durumda," dedi Ripred. "Ama siz ikiniz uçanların üstünden, ben yerden, bunu başarabiliriz."

"Eğer onlara sesimi duyurabilecek kadar yaklaşabilirsem beni izleyeceklerinden eminim," dedi Luxa.

"Ben de buna güveniyorum," dedi Ripred. "Dinlenmeye dört saat koyalım ve harekete geçelim."

Gregor kendisini görünmez gibi hissetmeye başlamıştı. Kimse onu planlarına dâhil etmiyordu. "Ben hazır oluyorum," dedi.

"Hayır!" Ripred ve Luxa aynı anda ve aynı şiddetle konuşmuştu.

"Ne?" dedi Gregor şaşırarak.

"Sen yoksun, evlat. Sen enikleri Regalia'ya götürüyorsun," dedi Ripred.

BÖLÜM

26

"Hayır, götürmüyorum!" dedi Gregor. "Ben de sizinle geliyorum!"

"Gelemezsin!" dedi Luxa. Gözleri bir bahane bulmak ister gibi etrafta dolaşıyordu. "Bot ve Hazard ne olacak?"

"Bilmem, onlar... Howard, onları sen götürebilirsin," dedi Gregor.

Ripred, Howard ve Luxa bakiştılar. Gregor korkunç bir şeyi anladı. Onun gelmesini istemiyorlardı. Twirlongue ile yaptığı savaşta olanları ve yine dağılıp kalacağını düşünüyorlardı.

"Savaşamayacağımı düşünüyorsunuz," dedi duygusuzca. "Tamam, peki. Belki ışığım olmayınca biraz korktum ama burası tamamen karanlık değil, hem volkanlarda ve başka pek çok yerde kanıtladım ki..."

"Sorun o değil, Gregor. Herkes senin dövüşebildiğini biliyor. Hem de benden çok daha iyi," dedi Howard.

"Peki, ne o zaman? Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sor-
du Luxa'ya.
"Hayır, değilim," dedi Luxa.
"Ne öyleyse?" dedi Gregor.
"Ona hiçbir şey söylenmedi mi?" diye sordu Howard.
"Ne hakkında?" dedi Gregor hüsrarla.
"Yalnızca şunu bilmen yeter, senin Regalia'ya dönmek
gerek. Artık savaş başladığına göre kılıcın olmadan bize
bir faydan dokunmaz," dedi Ripred.
Gregor'un eli şaşkınlıkla kalçasına gitti. Parmakları kılıcın
kabzasını kavradı. "Benim kılıcım var."
"Herhangi bir kılıç değil. Senin kılıcın," dedi Ripred.
Gözleri açılmıştı. "Onu tünelde kaybetmeden değil mi?
Twirlongue'la dövüşürken?"
"Ne?" dedi Gregor, tamamen kafası karışarak. "Evet,
o kılıcı kaybettim. Arkamdan sıçanlara doğru fırlattım. Ne
olmuş yani? Onun gibi binlercesi var."
"Hayır, Gregor. Vikus'un sana verdiği kılıçtan söz edi-
yor. Sandwich'in kılıcı," dedi Howard.
"Ha, o kılıç," dedi Gregor. Doğruydum, Vikus onun bir
zamanlar Sandwich'e ait olan o etkileyici, mücevher kak-
malı kılıcı olması için çok ısrar etmişti ama Gregor almayı
reddetmişti. Yine de nerede olduğunu biliyordu. Müzede-
ydi. Gregor kılıcın Yerüstü'nden gelen eşyaların tutulduğu
müzede durmasını her zaman garip bulmuştu. Vikus'un
ona sunarken içinde durduğu ipekli kumaşa sarılı olarak
bir rafta duruyordu. Gregor ilk kez kabul etse de etmese

GREGOR ve SIRA KEHANETİ
de herkesin Sandwich'in kılıcının artık ona ait olduğunu
düşündüğü için oraya konduğunu anladı.
"O gerçekten benim değil."
"Hayır, senin. Sana sözünü ettiğim, Felaket'i öldür-
mek hakkındaki kehanete göre öyle. 'Zaman Kehaneti,'" dedi Ripred.
"Orada Sandwich'in kılıcına ihtiyacım olacağını mı
söylüyor?" diye sordu Gregor.
"Diğer pek çok başka şeyin yanında. Vikus'un sana en
azından kılıcın önemini anlattığını düşünmüştüm. Kade-
rinde ona sahip olman gerektiğini," dedi Ripred. "Hepimi-
zin onun senin kılıcın olduğuna inandığımızı. Bunlar sana
taradık geliyor mu?"
"Hayır. Almadığım için sevinmiş görünüyordu yalnız-
ca," dedi Gregor.
"Her zaman iyimserdir şu büyükbabanız," dedi Rip-
red, Luxa ve Howard'a.
"Evet. Belki de savaş alanında daha fazla zaman geçir-
mesini sağlamalıyız," dedi Luxa soğukça.
"Böyle düşündüğünden eminim," dedi Ripred gülüm-
seyerek.
"Eğitriciler bizi esir aldığında ne dediğini anımsıyor
musunuz? Son zamanlardaki ticari anlaşmalardan sonra
her şeyin farklı olacağını söylemişti," dedi Luxa. "On bir
yaşımdaydım ama bana bile aptakça gelmişti."
Ripred güldü. "Haklı olabiliirdi."
"Ölmüş olabiliirdik," dedi Luxa.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4
"Büyükbaban olmasaydı ölmüştük zaten," dedi Gregor,
aniden Vikus'u savunma isteği duyarak. "Onun adını
söylemeseydim örümcekler beni öldürcekti."
"Evet, evet, Vikus'u korumana gerek yok. Ama kılıç
önemli. Nerede olduğunu biliyor musun?" dedi Ripred.
"Evet," dedi Gregor.
"İyi. Git, onu kemerine tak ve bir daha da yanından
ayırma," dedi Ripred.
"Niye bana şu kehaneti anlatma işini bu kadar büyü-
tüyorsunuz?" dedi Gregor. "Zaten şimdiye kadar dört ta-
nesinin içindeydim. Daha ne kadar kötü olabilir ki?"
"Olup olmayacağını bilmiyoruz. Bazıları o kehanetlerin
önce gerçekleşmesi gereken bazı olaylar olduğunu dü-
şünüyordu. Ama bugün onlar olmuş gibi görünüyor," dedi
Howard.
"Şimdi ne olacak?" dedi Gregor.
"Şimdi sana kimse söylemek istemiyor çünkü... ola-
nılıklar... Bak, doğru yorumladığımızdan bile emin değiliz,"
dedi Ripred. "Genellikle yanlış oluyor, değil mi?"
Gregor artık açıklamaları için Vikus'u bekleyemeyeceği-
ne karar vermişti. "Ne diyor, Ripred?"
"Diyor ki... yani, öneriyor ki... sen büyük olasılıkla..."
Ripred devam edemedi. "Vikus sana söyler. O deli kız, adı
neydi? Nerissa? Ona sor. O benden daha iyi açıklar," dedi
Ripred.
"Ama ben..." dedi Gregor.
"Hayır!" dedi Ripred. "Git Regalia'da sor. Bağın dinlenir

GREGOR ve SIRA KEHANETİ
dinlenmez gidebilirsin. Enikleri, Carteslar'ı ve Temp'i al."
"Savaşmaya, kalırın beni, savaşın," diye ıtırak etti Temp.
"Hayır, Temp," dedi Luxa, ömünde çimeler. "Senin
yanımda olmanı isterdim ama evde sana daha çok ihtiyaç
var. Senin sürünenlere gitmeni, onlara neler olduğunu an-
latmanı ve bize katılmalarını sağlamam gerek."
Temp ayaklarının üzerinde ileri geri sallanarak karar-
sızlığını gösterdi.
"Ve senden bir de ricam olacak," diye devam etti Luxa.
"Gregor için Bot'a baktığın gibi, benim için de Hazard'a göz
kulak olmanı istiyorum. Onu sana emanet ediyorum."
"Emanet, oğlan benim, emanet!" dedi Temp şaşırarak.
"Eğer bunu kabul edersen tabii. İçimizde kimse senin
gibi tehlikeleri önceden sezme yeteneğine sahip değil,"
dedi Luxa. "Ne de hemen cesaretle harekete geçene yete-
neğine."
Bu doğruydum, Temp onları tehlikelere karşı her zaman
uyarmıştı. Temp adayı keşledecekleri zaman onları akar-
lara karşı uyarmıştı ama kimse onu dinlememişti, bunun
sonucunda Howard'ın bağı Pandora ölmüştü. Ormanda
Temp onları güzel kokan tatlı görünümüne meyvelere kar-
şı uyarmıştı ve onu dinlemedikleri için farelerden biri olan
Mange, etobur bitki tarafından yutulup gitmişti. Temp on-
ları volkanın zehirli gazlarına karşı uyarmıştı, Luxa onu
dinlememişti. Ripred olmasaydı Luxa da, Aurora da zehir-
lenerek ölmüş olacaktı. Evet, bu doğruydum ama...
Gregor Yeraltı'na ilk geldiği zaman kızın nasıl davran-
dığını anımsadı. Kız hamam böcekleriyle alay ediyordu...

yavaşlıklarıyla... savaşta beceriksiz olmalarıyla... korkaklıklarıyla...

Luxa kesinlikle büyük aşama kaydetmişti.
"Sen, öyle diyor, sen?" dedi Temp.

"Evet, öyle söylüyorum, ben," dedi Luxa. "Bunu yapar mısın, Temp?"

"Evet," dedi hamam böceği.

"Teşekkür ederim," dedi Luxa. Ellerini ona doğru uzatınca böceğin antenleri de ona karşılık verdi. O günün en güzel olayı bu olsa gerek.

Gregor diğerleri uyurken nöbet tutmayı kabul etti. Nasıl olsa ertesi günü Ares'in sırtında uçarak geçecekt. Luxa uyuyamayacağını söyleyerek kayanın ucuna yürüdü. Bacaklarını sarkıtarak, aşağıdaki boşluğun yüksekliğine alırdırma oturdurdu. Yüzündeki mutsuz ifade Gregor'un kalbini acıttı. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Zaten bunun önemi yoktu çünkü kız bunun farkında değildi. Ama başka biri farkındaydı.

"Seninle kraliçe arasında ne var?" dedi Ripred yumuşak bir sesle.

"Hiç," dedi Gregor. "Senin uyuduğunu sanıyorum."

"Ona birden çok düşkün oldun," dedi Ripred.

"Bilmiyorum. Belki öyle olmuştur," dedi Gregor.

"Küçük bir öğüt ister misin?" dedi Ripred.

"Zahmet etme. Ne diyeceğini biliyorum. Hepsi çok saçma," dedi Gregor.

"Tam tersine. Ben de sana hayat çok kısa diyeydim."

Hayatta yaşayabileceğin şeylerden güzel olanı çok az şey var. Yokmuş gibi davranma," dedi Ripred.

Bu, Gregor'un Ripred'den gelmesini beklediği en son öğüt olmalıydı. Şu an onunla dalga mı geçiyordun? Hayır, ses öyle gelmiyordu.

"Bu çok çılgınca. Yani demek istiyorum ki, bizi kimiz asla..." Gregor cümlesini nasıl tamamlayacağını bile bilelemiyordu.

"Evlad, bir savaşın içindeyiz. Bir iki gün içinde belki hepimiz ölmüş olacağız. Senin yerinde olsam hiçbir şeyi ertelemeyiz," dedi Ripred. Sonra ağzını kocaman açıp esnedi. "Neyse, ben çekiliyorum." Kendi etrafında üç kere dönüp yattı. Bir dakika bile geçmeden horlamaya başlamıştı.

Gregor bir kaç dakika daha oturduğu yerden Luxa'nı izledi. Sonra kendini onun yanına yürüdü. Ona ne söyleyeceğini düşünmemişti, onun için neler düşündüğünü, ona ne olduğunu, Gidip yalnızca yanına oturdu ama bacaklarını boşluğa sarkıtmadı. Havada bu kadar zaman geçirdikten sonra bile hâlâ yükseklik korkusu geçmemişti. İlk konuşan Luxa oldu. "Çukurdaki kemirgenler, onlar Fourt'tan değildi. Onlar omandan gelenlerdi. Çoğu da dostumdu. Bazıların eniklerinin doğmasını görmeytüm. Hatta bir tanesinin ismini ben koymuştum."

Henüz ağlamamıştı. Gregor da ağlamamıştı. Ne kemirgenler ne de Thalia için. Bu daha sonra olurdu, uygun zamanları olunca.

"Matematik sevdiğini biliyor muydun?" dedi, Gregor.

gor bunu bilmiyordu, fareler hakkında çok az şey biliyordu zaten ama bunu ona söylemedi. "Bu yüzden ona Kulpsimini vermiştim."

"Güzel isimmiş," dedi Gregor.

"Bugün çukurdaydı," dedi Luxa. "Onu çizgilerinden tanıdım."

Yumuşak bir esinti üstlerinden geçti, ılık ve nemliydi, altında uzanan ormanın kokusunu getirmişti. Gregor'un düşünceleri çukurdaki kurbanlardan, ormanda kanlıca la yaptıkları savaşta ölen Hamnet ve Frill'e kaydı. Bedenlerini örten asmaların uzayıp uzamadığını düşündü. Büyük ihtimalle şimdiye dek...

"Gregor, senin tünelde söylediklerini düşünüyordum," dedi Luxa. "Senin burada yalnızca bir ziyaretçi olduğun hakkında."

"Onu unut. Kızgınlıkla söyledim," dedi Gregor.

"Hayır, dinle. Haklıydın," dedi Luxa. "Regalia'ya döndüğünde, insanlar sana ne söylerse söylesin, kalmak zorunda değilsin. Bu ne senin dünyan ne de senin savaşın," dedi Luxa. "Eğer kehaneti okuduktan sonra eve dönmek istersen bunu sana karşı kullanmam."

"Ne kehanetmiş?" dedi Gregor.

Luxa o konuya girmekten kaçınarak devam etti. "Seni kemirgenlerle ilgili olaya katmak bile haksızlıktı zaten. Onlara hiçbir borcun yoktu."

"Ben onlara borçlu olduğum için yardım etmeye çalışmadım," dedi Gregor. "Onların başına gelen yanlıştı."

"Ama kehanetin senden ne istediğini görürce bu yeteri gelmeyebilir," dedi Luxa. "Ben kemirgenlerin iyiliği için savaş ılan ettim. Senin kemirgenlerle bir geçişin yok. Biz insanların onlara borçlu olmak için pek çok nedeni var. Kemirgenler sana ne iyilik yaptı?"

Esinti kızın saçlarını havalandırıp yüzünden uzaklaştırarak gözlerini ortaya çıkardı. O gözler bu noruya bir yanıt bekliyordu. Ona güvenip güvenemeyeceğini bilmek istiyordu.

"Onlar senin hayatını kurtardı," dedi Gregor.

Ve kısa bir an için, Luxa'nın yüzü yumuşadı ve gülmeye başladı.

BÖLÜM

27

Gregor, Luxa'nın dinlenmeye çalışması için ısrar etti. Bir savaşa yorgunluktan bayılacak halde katılmasını istemiyordu. Luxa başta itiraz etti ama sonra Gregor, Ripred'i uyandırıp yardıma çağıracağını söyleyerek tehdit edince kabul etti. "O zaman, sen uyumak için yalvarmaya başlayıncaya kadar susmaz," dedi Gregor.

"Tamam, tamam o halde," dedi kız. Hazard ve Bot'un yanına uzandı ve Gregor onun hemen uyuyakaldığını gördü.

Gregor nöbetçilik görevine geri döndü. Kol saati veya saati anlayabileceği bir şey yoktu ama bu sorun değildi. Ripred büyük ihtimalle tam dört saat sonra ayağa dikildi ve Hazard, Bot ve Cartesian dışındaki herkesi kaldırdı.

Onlar hazırlanırken fare de kıpırdanmaya başladı ve kısa süre sonra o da ayakta idi. Planlarını öğrenince kemurgenleri kurtarmaya gidecek grupta olmak için ısrar etti.

"Çitmiyim! Heronian'ı bulmalıyım! Onun şifreyi kır-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

masını sağlamalıyız" diye ısrar etti Cartesian.

"Heronian mı? Ben onu bulmaya çalışırım ama sen Regalia'ya döndüyorsun," dedi Ripred.

Bir tartışma başladı ve Howard aniden bağırmasaydı işler çirkinleşecekti. "Yeter! Cartesian haklı. Onlar onun ailesi, arkadaşları. Gelmesine izin vermiyoruz. Ama önce..." Howard ilk yardım çantasından Gregor'un daha önce giymediği kırmızısını bir şişe çıkardı. Onu Cartesian'a uzattı. "Ama önce bundan bir doz almalısın. Seni güçlendirerek bitki özlerinden oluşan bir iksir."

Cartesian hiç duraksamadan kocaman bir yudum aldı, gözlerini şaşkınlıkla birkaç kez kırpırdıktan sonra lay gibi yere devrildi.

"Ona ne verdin?" diye sordu Gregor.

"Çok etkili bir uyu ilacı. Çok ender olarak kullanırız, ameliyat etmemiz gerektiği için hemen uyutmanız gereken hastalarda. Bir organını çıkartmamız veya onun gibi ciddi bir şey yapmamız gerektiğinde," dedi Howard. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Aksine. Ama yine de geri kalanımız gözlerini senin üzerinden ayırmamalı," dedi Ripred, yarı alayla.

Cartesian, Bot, Hazard ve Temp'i Ares'in sırtına yerleştirdiler. Gregor su şişesini temizledi ve içine taze kaynak suyu doldurdu. Su şişesini, dürbünü, bandını, pillerini, tüm el fenerlerini hatta genellikle kemerinde asılı olanı bile çantasına yerleştirdi. Sonra çantasını Luxa'nın sırtına taktı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu kız ona, Gregor kayışla-

GREGOR VE BİR KEHAŞETİ

rını ayarlarken. İçindeki malzemeler Regalia'daki her yokuşluğun vazgeçilmezlerinden olsa da çanta Gregor'a ait bir nesne olarak biliniyordu.

"Benim ihtiyacım olmayacak ama semin olabilir," dedi. "El fenerlerine pillerin nasıl yerleştirileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım. Peki, sen Regalia'ya döerken yolda ışık gerekince ne yapacaksın?" diye sordu.

Gregor, Bot'un değneğini kaldırıp düğmesine bastı. "Merak etme, onu da düşündüm."

Vedalaşmak için saçlılarırken bir an onu bırakamayacağına düşündü. Ama bıraktı. Howard'ı da kucakladı. Yarınları okşadı. Yere devirmek için canlılara dokunması gerektiği zamanlar hariç fiziksel temastan hoşlanmayan Ripred'e başını salladı. Sonra Gregor Ares'in sırtına atladı. Hepsine... Luxa, Howard, Nike, Aurora ve Ripred'e uzun uzun baktı. Onları bir daha görememe olasılığının çok yüksek olduğunu biliyordu.

"Nehir gibi akın, evlat," dedi Ripred.

"Yüksekte uçun," dedi Gregor yanıt olarak. Ama Ares havalanırken gözlerini üzerinden çekemediği tek kişi Luxa'ydı.

Bot'la Hazard'ın arasına uzandı, böylece ikisini de kollarıyla sarabilecekti. Temp, Cartesian'a bakmak için ayakucuna oturmuştu.

Gregor içinde kalan ışığı korumak için değneği kapattı. Zaten oyuncak bütün beklentilerin üstünde ışık çıkartmıştı. Bir süre aşağıdaki ormandan gelen belli belirsiz ışığın üzer-

rinde uçtular, sonra her yer zifiri karanlığa gömüldü. Uyumak istiyordu, uykuya ihtiyacı olduğunu da biliyordu ama bir türlü uyuyamadı. Karanlık onun seslene karşı hassaslaşmasına neden olmuştu. Bazen akan bir suyun sesini veya bir tür hayvanın çığlığını duyuyordu ama genellikle duyduğu sesler onlara aitti. Ares'in kanatlarını çırparken çıkardığı hışırtı, Bot'un yumuşak solunması, Hazard'ın ilaçla sağlanmış huzursuz uykusu, Gregor'ün gece uyunu sayıklamasının arasında, Thalia... anne... sır... sözcüklerini duyuyordu.

Sır. Bu sözcük artık Gregor'u biktirmişti.

Sır tutmak, sır saklamak, sırı çözmek, bir sırın varlığını ve kendisini beklediğini öğrenmek tüketiciydi.

O yaz etrafta sırlardan başka bir şey yoktu. Kollarındaki izleri New York'ta kimse görmemeliydi. Queenshead ziyareti, Cevian'ın bedeninin altındaki gizli orak işareti, piknik hakkında Vikus'a söyledikleri yalan, Sandwich'in çocuk şarkısında gizli kehaneti ve hepsinin içinde en kötüsü olan, sıçanların farelere yaptıkları hakkındaki gerçek.

Regalia'da onu bekleyen bir sır daha vardı. En azından Gregor için bir sır, Sandwich'in yazdığı "Zaman Kehaneti".

Gregor bunun arkadaşlarının hayal ettiği kadar büyük bir sır olmadığını düşünüyordu. Kimse ona gerçeği söylemeye başlamaya bile cesaret edememişti. Bu nedenle yalnızca bir tek şey aklına geliyordu. Kesin terimler kullanılmamış olsa bile kehanet ölümünden söz ediyor olmalıydı. Ya kendi ölümü ya da onun gerçekten çok sevdiği birini.

Yoksa başka ne Ripred'i bile bu kadar sarsabilirdi?

Yeni bir ses düşüncelerini böldü. Pençe sesiydi, sıçan pençeleri, altlarındaki yüzeyi tırmalıyor gibiydi. Gregor karın üstü dönerek Ares'in omzunun üzerinden bakmaya çalıştı ama işak olmadığı için hiçbir şey görmeyi başaramadı. Sıçanlar onların varlığını hissetmiş, kokularını almış olmalıydı. Hatta Gregor'un kokusunu da tanımış olmalıydı. lar ki ona ismiyle seslenip ölümünü istiyorlardı.

Birkaç dakika sonra ortaklık yeniden sakinleşti.

"Kaç taneydiler?" diye sordu Gregor Ares'e.

"Altı veya yedi yüz," dedi Ares.

"Regalia'ya mı Ateş Toprakları'na mı gidiyorlardı?" dedi Gregor.

"Regalia'ya," dedi Ares.

"Sence Regalialılar sıçanların geldiğini biliyorlar mıdır?" dedi Gregor.

"Bilmiyorum," dedi Ares ve kanatlarını daha da hızlı çırpmaya başladı.

Gregor hazırlıksız bekleyen koca şehri düşündü. bütün o insanları, hastane yatağında yatan annesini... Ama Ares daha hızlı gidemezdi.

Yarasa Büyük Salon'a indiğinde kimsenin sıçanların yaklaşğını bilmediğini anladı. Birkaç endişeli bakış olmasına rağmen hiçbir uyarı yapılmadan, coşkuya kollar sallanarak karşılandılar. Fazladan göçü konmamıştı. Şehir her zamanki halindeydi.

Yere kondukları anda Gregor ekibinin geri kalanının

hastaneye taşınması için gözönlere emir verdi. "Vikus'a da haber verin, şehir sıçanların saldırısına uğramak üzere."

Başka soru sormalarına fırsat vermeden Gregor salonu geçti. Dizi şişmişti ve her adımda ağırsı artıyordu ama durmadı. Artık sarayda her yeri bildiği için müzeyi bulması uzun sürmedi.

Sandwich'in kulici, hâlâ özenle sandığı kumaşın içinde, her zamanki yerindeydi. Onu son gördüğünden beri el sürülmemişti. Yerinden alırken gözüne bir şey takıldı. Bayan Cormaci'nin fotoğraf makinesi. Doğum günü partisinden sonra onu kırılmasın veya başına bir şey gelmesin diye oraya koymuştu. Yanında, Hazard'ın partisinden çıktığı fotoğraflar duruyordu. Annesi onları yukarı götürüp Hazard için özel bir albüm hazırlamasını önermişti.

Fotoğrafları eline alma isteğine karşı koymadı. Yığının en üstünde, neşeyle gülümserlerken çektiği Thalia ve Hazard'ın fotoğrafları vardı. Yalnızca bir hafta önceydi ama ona başka bir hayattaymış gibi geliyordu. Şimdi Hazard, kemirgenlerle birlikte çukurda yatan Thalia için yas tutuyordu. Arkadaşlarından beşi Ateş Toprakları'nda kemirgenleri bir araya toplayıp bir ordu oluşturmak gibi ümitsiz bir görevdeydi. Sıçanlar, Felaket'in nefretinden beslenerek birkaç saate kadar şehri kuşatmış olacaktı.

Gregor'un elleri titremeye başladı. Birkaç fotoğraf yere düştü. Onları toplarken daha önce hiç görmediği bir tane sine baktığını fark etti. Bunu kim çekmişti? Luxa'yla ikisi dans ediyordu. Makine onları tam Luxa'yı havaya kaldırdığında yakalamıştı. İkisi de gülüyorlardı. O zaman ne ka-

dar mutlu olduklarını anımsadı...

Sonra trampetler uyarı için çalmaya başladı. Koruk dolu insanlar koridorda birbirine seslenmeye başladı. Artık herkes biliyordu. Sıçanlar geliyordu.

Gregor dans fotoğrafını cebine soktu ve yığının kalanını rafa bıraktı. Kemerindeki kulici çıkıp yere attı. Yumşak ipekli kumaş ellerinden kayarak Sandwich'in kulicini ortaya çıkardı. Kalkılan ve mücevher işlemleriyle yalnızca görüntüsü bile nefes kesiciydi. Ne kadar muhteşem olduğunu unutmamıştı.

Bir an duraksadı. Sandwich'in kulicini alıyordu. Neden pek? Zehirli gaz bulutunun altında ölen fareleri gördüğü anda zaten seçimini yapmıştı. Başka seçenek olmadığı için savaşı kabul etmişti. Ama bu savaşı olarak ona ne ifade ediyordu? O kim olacaktı... eğer hayatta kalmayı başırsa... Sandwich'in kulicini taktığında kim olacaktı?

Hayır, Sandwich'in kulici değil. Artık onun kuliciydi. Eli kabza'yı kavradı ve havada birkaç kez salladı. Her hareketine derin, tatmin edici ısıklar eşlik ediyordu. Beklediğinden ağırdı ama kusursuzca dengeliydi. Daha önce eline aldığı bütün kılıçları Cadılar Bayramı kostümü için yapılmış ucuz plastik oyuncaklar gibi hissettiriyordu. Kulici kemerine yerleştirdi ama eli kabzarın üzerindeyken onun ağırlığını ve güzelliğini hissedebiliyordu. İçinde yeni bir duygu yükseldi. Ahşak olmadığı yeni bir güç duygusu. Kulici takmaktan kaynaklanıyordu. "Bir daha da yanından ayırma," demişti Ripred. Gregor böyle bir tehlike olmadığını düşündü.

"İhtiyacın olan şeyi aldın mı?" Vikus'un sesinde hü-
zün vardı. Başından beri Gregor'a kılıcı vermeyi isteme-
mişti.

"Evet," dedi Gregor onu görmek için kapıya dönme-
den. Mücevherli kabzayı tutarı elini sıktı. "Evet, sanırım
aldım."

SUZANNE COLLINS

Suzanne Collins kitaplarında
ağırlıklı olarak felsefe, macera ve
romans öğelerini kullanmaktadır.
Yazar bu kitapta gerçek dünyayla
fantastik yeraltı dünyası arasında
geçen heyecanlı bir serüvenle
karakimiza çıkıyor.

Suzanne Collins, tüm dünyada
fenomen haline gelmiş Açık
Oyunlar serisinin de yazarıdır. Bu
kitaplarında çağımızdaki savaş ve
şiddetin etkilerini keşfetmeyi
sürdürmektedir. Suzanne Collins
ailesiyle birlikte Connecticut'ta
yaşamaktadır.